

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 10

Dimecres, 17 d'abril de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessions plenàries núms. 10 i 11

Í N D E X

Sessió núm. 10

Dictamen

sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de tres diputats

Sessió núm. 11

Manifestació

de condol per la mort del Sr. José Luis López Aranguren

Composició

de meses de comissions

Informe

sobre el Compte general de la Generalitat corresponent a l'any 1993

Proposició de llei

de creació del Consell Econòmic, Ecològic i Social de Catalunya (presa en consideració)

Designació

de tretze membres del Consell Assessor d'RTVE a Catalunya

Designació

de membres del Consell Social de diverses universitats

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el desplegament de l'Estatut i la definició del model d'Estat en el marc de les converses amb forces polítiques de l'Estat

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre els criteris de capteniment en relació amb l'Arxiu de la Corona d'Aragó

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política de foment de les indústries culturals

→

Í N D E X

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el procés de normalització lingüística a l'Administració de justícia

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia

Composició

de mesos de comissions

Preguntes**Interpel·lació**

al Consell Executiu sobre la política associativa

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les energies renovables

Interpel·lacions

al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya i sobre la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concertació agrària

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre policia

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la transició del sistema educatiu

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el comerç interior

S U M A R I

Sessió núm. 10

La sessió s'obre a un quarts d'onze del matí i quatre minuts.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

1. **Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de tres diputats** (Tram. 234-00002/05, 234-00003/05 i 234-00004/05) (Punt únic de l'ordre del dia).

El Ple acorda la situació de compatibilitat dels membres del Parlament Sr. Joan Raventós i Pujadó, Sr. Josep Maldonado i Gili i Sra. Vinyet Panyella i Balcells.

392

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí.

Sessió núm. 11

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i vuit minuts.

1. **Manifestació de condol per la mort del Sr. José Luis López Aranguren**

El president adreça a la cambra unes paraules de condol per la mort del Sr. José Luis López Aranguren i en fa la remembrança.

393

2. **Composició de meses de comissions**

El secretari segon llegeix la composició de meses de comissions.

394

3. **Debat i votació de l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat corresponent a l'any 1993** (Tram. 257-00001/04) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo.

394

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Morera i Tanyà.

395

Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó.

397

Posició del G. Socialista: Sr. Carnicer i Vidal.

399

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

400

Votació del punt 1: aprovat per 48 vots a favor, 10 en contra i 44 abstencions.

402

Votació dels punts 2 i 3: aprovats per unanimitat.

402

4. **Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Econòmic, Ecològic i Social de Catalunya** (Tram. 202-00017/05) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

403

Torn en contra: Sr. Sesmló i Rius (CiU).

403

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Carod-Rovira.

404

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

404

Posició del G. Socialista: Sr. Rañé i Blasco.

404

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) anuncia la retirada de la Proposició de llei.

405

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa incloure en l'ordre del dia la designació d'un membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona. La proposta és aprovada per assentiment.

405

5. **Designació de tretze membres del Consell Assessor d'RTVE a Catalunya** (Tram. 284-00002/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

El secretari primer llegeix els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris.

405

Votació: són designats la Sra. Anna Nogué i Regàs, el Sr. Juan Urgellès i Salvadó, el Sr. Xavier Garcia i Pujades, el Sr. Daniel Condeminas i Tejel, la Sra. Marina Bru i Puron, el Sr. Anton Poveda i Zapata, el Sr. Xavier Sabaté i Pallarés, el Sr. Enric Castellnou i Alberch, el Sr. David Marca i Cañellas, el Sr. Francesc Caminal i Badia, la Sra. Divina Esteve i Quintana, el Sr. Francesc Sánchez i Archs i el Sr. Josep M. Bertran i Soler.

405

6. **Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona** (Tram. 284-00004/05), **d'un membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili** (Tram. 284-00005/05), **de cinc membres del Consell Social de la Universitat de Lleida** (Tram. 284-00006/05), **de dos representants a la Fundació de la Universitat Oberta de Catalunya** (Tram. 284-00007/05), **de dos membres del**

Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (Tram. 284-00009/05), **de cinc membres del Consell Social de la Universitat de Girona** (Tram. 284-00011/05) i **d'un membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona** (Punts quart a novè i punt afegit de l'ordre del dia.)

El secretari primer llegeix els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris. 406
Votació: són designats els Srs. Simó Aliana i Magrí, Xavier Bort i Pardo, Xavier Maurel i Castro, Josep Pau i Pernau, Jaume Escart i Bernardó, Daniel Gelabert i Fontova, Josep Borrell i Figuera, Joan Majó i Cruzate, Josep Laporte i Salas, Josep Antoni Pérez i Torrente, Julià M. Valon i Cunillera, Ramon Moncunill i Bernet, Josep Cornellà i Canals, Andreu Otero i Triola, Robert Pujol i Ferrer, Xavier Vilanova i Clé i Xavier Duran i Escriba. 406

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament de l'Estatut i la definició del model d'Estat en el marc de les converses amb forces polítiques de l'Estat (Tram. 301-00007/05) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Clotas i Cierco (S). 406
Resposta: conseller de la Presidència. 408
Rèplica: Sr. Clotas i Cierco (S). 409
Contrarèplica: conseller de la Presidència. 409

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els criteris de capteniment en relació amb l'Arxiu de la Corona d'Aragó (Tram. 300-00008/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC). 410
Resposta: conseller de Cultura. 411
Rèplica: Sr. Carod-Rovira (ERC). 413
Contrarèplica: conseller de Cultura. 414

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de foment a les indústries culturals (Tram. 300-00003/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 415
Resposta: conseller de Cultura. 417
Rèplica: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 418
Contrarèplica: conseller de Cultura. 419

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el procés de normalització lingüística a l'Administració de justícia (Tram. 300-00052/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 420

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia (Tram. 300-00037/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Ridao i Martín (ERC). 421
Resposta conjunta: consellera de Justícia. 423
Rèplica: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 425
Rèplica: Sr. Ridao i Martín (ERC). 425
Contrarèplica conjunta: consellera de Justícia. 426

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i tres minuts.

12. Composició de meses de comissions

El secretari primer llegeix la composició de meses de comissions. 428

13. Preguntes (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la creació d'ocupació estable (Tram. 317-00041/05)

Formulació: Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV). 428
Resposta: president de la Generalitat. 428
Repregunta: Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV). 428
Segona resposta: president de la Generalitat. 428

—	Pregunta al president de la Generalitat sobre les irregularitats detectades per la Sindicatura de Comptes i reflectides en els diversos informes publicats en el <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i> (Tram. 317-00042/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	429
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	429
	<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	430
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	430
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre els peatges de les autopistes i dels túnels de Catalunya (Tram. 317-00045/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	430
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	430
	<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	431
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	431
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la promoció dels agents socials en l'àmbit de les relacions laborals a Catalunya (Tram. 317-00050/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Clotas i Cierco (S).	432
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	432
	<i>Repregunta:</i> Sr. Clotas i Cierco (S).	432
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	432
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre el nou impuls a la participació de la Generalitat en el Copca i en el consell de l'Institut de Comerç Exterior del Govern de l'Estat (Tram. 317-00051/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Camp i Batalla (CiU).	433
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	433
—	Preguntes al Consell Executiu sobre el possible informe elaborat pel Servei Territorial d'Urbanisme de la Generalitat referent a l'estudi de detall del sector de la Cadira del Bisbe, al municipi de Premià de Dalt (Maresme) (Tram. 310-00035/05), i sobre el valor patrimonial i la preservació del poblat ibèric de la Cadira del Bisbe, al municipi de Premià de Dalt (Maresme) (Tram. 310-00036/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	434
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	434
	<i>Repregunta:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	434
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	434
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el procés de renovació i de modernització del Museu Episcopal de Vic (Osona) (Tram. 310-00080/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Castellnou i Alberch (CiU).	435
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	435
	<i>El Sr. Castellnou i Alberch (CiU) intervé per agraïments.</i>	435
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la posada en funcionament del telefèric de Miramar, a Montjuïc (Barcelona) (Tram. 310-00052/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	436
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	436
	<i>Repregunta:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	436
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	436
—	Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per cobrir el buit cultural que significà la desaparició de l'edició barcelonina del <i>Nou Diari</i> (Tram. 310-00055/05) i sobre la conservació i la difusió de l'arxiu del desaparegut <i>Nou Diari</i> (Tram. 310-00056/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	436
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	437
	<i>Repregunta:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	437
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	438
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la instal·lació d'una fàbrica de ciment a Clariana, al municipi de Castellet i la Gornal (Alt Penedès) (Tram. 310-00060/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	438

—	Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris pels quals es va fixar la data d'inauguració del Museu d'Història de Catalunya (Tram. 310-00062/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	438
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	438
	<i>Repregunta:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	438
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	438
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les discrepàncies entre els criteris de disseny del Pla de carreteres de Catalunya i les característiques d'execució dels nous trams de la carretera N-152 entre Vic (Osona) i Ripoll (Ripollès) (Tram. 310-00064/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	439
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	439
	<i>Repregunta:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	439
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	439
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris restrictius aplicats als nous trams de la carretera N-152 entre Vic (Osona) i Ripoll (Ripollès) (Tram. 310-00071/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	440
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	440
—	14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política associativa (Tram. 300-00059/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	440
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	442
	<i>Rèplica:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	444
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	445
—	15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les energies renovables (Tram. 300-00030/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	446
	<i>Resposta:</i> conseller d'Indústria i Energia.	448
	<i>Rèplica:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	449
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Indústria i Energia.	450
—	16. Interpel·lacions al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya (Tram. 300-00042/05) i sobre la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya (Tram. 300-00048/05) (Punts setzè i dissetè de l'ordre del dia.)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).	451
	<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	454
	<i>Rèplica:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).	457
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia i Finances.	458
—	17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concertació agrària (Tram. 302-00008/05)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Vilalta i Oliva (S). Alhora presenta un text transaccional entre la Moció i l'esmena núm. 1 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.	459
	<i>Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds</i> (núm. 1, de modificació)	
	<i>El Sr. Gimeno i Sanz n'anuncia la retirada a favor del text transaccional presentat.</i>	460
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Tugues i Boliart.	461
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	462
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Pallé i Torres.	463
	<i>El Sr. Tugues i Boliart (ERC) i la Sra. Pallé i Torres (CiU) intervenen per al·lusions.</i>	464
	<i>Votació del text transaccional:</i> aprovat per unanimitat.	464
—	18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre policia (Tram. 310-00009/05)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	464
	<i>Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds</i> (núms. 1 i 2, d'addició)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Guillot i Miravet.	465
	<i>Esmenes del G. P. de Convergència i Unió</i> (núms. 1, de modificació; 2 i 3, d'addició, i 4, de modificació i addició)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Camps i Rovira.	465

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, d'addició, i 2, de modificació)

Torn a favor: Sr. Corbacho Chaves.

465

Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó.

466

Posició del Grup presentant: Sr. Carod-Rovira (ERC), el qual presenta un text transaccional entre el de la Moció i les esmenes presentades.

466

Votació del text transaccional: aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

466

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la transició del sistema educatiu (Tram. 302-00010/05)

Presentació: Sr. Bargalló i Valls (ERC).

467

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Jané i Bel.

468

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot.

468

Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti.

468

Posició del G. Socialista: Sr. Cadevall i Soler.

469

Posició del Grup presentant: Sr. Bargalló i Valls (ERC).

469

Votació: aprovada per unanimitat.

469

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el comerç interior (Tram. 302-00011/05)

Presentació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).

469

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo.

470

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas.

470

Posició del G. Socialista: Sr. Clofent i Rosique.

471

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Neras i Plaja.

471

Posició del Grup presentant: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC), el qual n'anuncia la retirada.

472

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 10

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

ORDRE DEL DIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de tres diputats. 234-00002/05, 234-00003/05 i 234-00004/05. Debat i votació dels dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de tres diputats

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 17 d'abril de 1996, ha estudiat el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent Resolució:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels diputats d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat dels diputats Sr. Joan Raventós i Pujadó i Sr. Josep Maldonado i Gili.»

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 17 d'abril de 1996, ha estudiat el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent Resolució:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats per la nova diputada d'acord amb l'article 4.1. segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat de la diputada Sra. Vinyet Panyella i Balcells.»

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 11

La sessió s'obre dos quarts d'onze del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, els lletrats Sr. Sol i Ordís i Sr. Pau i Vall i la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i el conseller de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1993, apartat I de la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1994. 257-00001/04. Síndic major, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Proposició de llei de creació del Consell Econòmic, Ecològic i Social de Catalunya. 202-00017/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

3. Designació de tretze membres del Consell Assessor d'RTVE a Catalunya. 284-00002/05.

4. Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona. 284-00004/05.

5. Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili. 284-00005/05.

6. Designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat de Lleida. 284-00006/05.

7. Designació de dos representants a la Fundació de la Universitat Oberta de Catalunya. 284-00007/05.

8. Designació de dos membres del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra. 284-00009/05.

9. Designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat de Girona. 284-00011/05.

10. Interpel·lació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el desplegament de l'Estatut i la definició del model d'Estat en el marc de les converses amb forces polítiques de l'Estat. 301-00007/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els criteris de capteniment en relació amb l'Arxiu de la Corona d'Aragó. 301-00008/05. Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de foment a les indústries culturals. 300-00003/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el procés de normalització lingüística a l'Administració de justícia. 300-00052/05. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre política associativa. 300-00059/05. Joan Ferran i Serafini, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les energies renovables. 300-00030/05. Jordi Portabella i Calvete, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya. 300-00042/05. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

17. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya. 300-00048/05. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

18. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia. 300-00037/05. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concertació agrària. 302-00008/05. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre policia. 302-00009/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la transició del sistema educatiu. 302-00010/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el comerç interior. 302-00011/05. Joan Puigcercós i Boixassa, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Manifestació de condol per la mort del Sr. José Luis López Aranguren

Senyores diputades, senyors diputats, abans d'iniciar la sessió, crec que és obligat dedicar un record en memòria de José Luis López Aranguren, mort aquesta matinalada, com tots vostès deuen saber. Molts hem perdut un bon amic i vell company de penes i fatigues en els anys difícils. Tots hem perdut, penso, un mestre exemplar, que ens ha recordat sempre, amb ocasió o sense ella, que la política no té sentit sense una referència ètica. Finalment, com a catalans, no podem oblidar tampoc la disposició i la contribució d'Aranguren a fer possible una comprensió profunda del fet català arreu d'Espa-

nya des d'una sòlida convicció en els valors del diàleg i del pluralisme.

Moltes gràcies.

Composició de meses de comissions

També abans d'entrar en l'ordre del dia, i per tal de donar compliment a l'article 37.2 del Reglament, aquesta Presidència comunica que han estat constituïdes diverses comissions. Un senyor secretari donarà compte de la composició de les meses respectives: el secretari senyor Bosch té la paraula.

El secretari segon

Comissió d'Estudis sobre el Concert Econòmic com a Via per a l'Adequat Finançament de l'Autonomia de Catalunya: president, Ramon Camp i Batalla; vicepresident, Josep Huguet i Biosca; secretari: Joan Blanch i Rodríguez.

Comissió d'Estudis sobre les Causes que generen la Violència Infantil: president, Isidre Bonet i Palau; vicepresident, Josep Maria Carbonell i Abelló; secretària, Rosa Bruguera i Bellmunt.

Comissió d'Estudis sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya: president, Ramon Vilalta i Oliva; vicepresident, Víctor Gimeno i Sanz; secretari, Josep Micaló i Aliu.

Comissió d'Estudis sobre la Sida: president, Ignasi Riera i Gassiot; vicepresidenta, Carme Figueras i Siñol; secretària, Eva Palau i Gil.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Aquesta Presidència, en començar la sessió, fa avinent que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, així com els noms dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda d'aquí a una estona, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

Informe sobre el Compte general de la Generalitat corresponent a l'any 1993

Iniciem ara el primer punt de l'ordre del dia de la sessió: és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat corresponent a l'any 1993, apartat I de la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1994.

La Comissió de la Sindicatura de Comptes ha emès dictamen: algun Diputat de la Comissió vol presentar el

Dictamen? (*Pausa.*) Els grups que no han intervingut, que són tots, poden fixar la seva posició, amb un temps límit de deu minuts. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. La tasca que ens toca avui abordar en el Parlament és una tasca d'una àmplia entitat i d'una singular importància. Dintre del concepte de la política econòmica, hi han dos fets fonamentals: en primer lloc, l'aprovació del pressupost, que es fa anualment, i en segon lloc, analitzar la situació dels comptes generals de la Generalitat. Ens pertoca analitzar el Compte general de la Generalitat per a l'exercici de 1993. Per part del nostre Grup, vagi per endavant que votarem negativament l'aprovació del Compte general, és a dir, el punt número 1; votarem favorablement l'Informe de la Sindicatura, punt número 2, i votarem favorablement el punt número 3, que insta el Consell Executiu a seguir les recomanacions de la Sindicatura i a informar d'aquí a un any de l'acompliment d'aquest seguiment.

I votarem negativament l'Informe sobre el Compte general basant-nos en dos motius, principalment: en primer lloc, perquè no hi ha suficient transparència i, en segon lloc, perquè hi ha una manca de control de la despesa pública. Però permetin-me vostès, abans, recodar-los que, d'acord amb la Llei de la Sindicatura de Comptes i la Llei de finances públiques de la Generalitat, correspon en aquesta anàlisi del Compte general, en primer lloc, analitzar l'adequació dels pressupostos liquidats als pressupostos aprovats; en segon lloc, la racionalitat i l'eficàcia de la despesa pública de la Generalitat l'any 93. Despesa que ha sigut creixent i que arriba en aquest any a un bilió i mig de pessetes, aproximadament més del 10% del PIB de Catalunya.

Efectivament, segons la Llei de Sindicatura i la Llei de finances generals, hem de controlar l'eficiència i l'eficàcia. Hem de poder avaluar els programes, avaluar costos i rendiments, avaluar inversions i subvencions: «El Compte general de la Generalitat constarà d'un estat demostratiu de l'evolució i situació de les inversions, amb especificació de la seva incidència comarcal, i també d'una memòria justificativa dels costos i els rendiments dels serveis públics, així com del grau de compliment dels objectius programats en aquest sentit» —Llei de finances de la Generalitat. Doncs, bé, senyors, a l'hora de poder valorar i jutjar l'estat de comptes, nosaltres observem una manca de transparència, com havíem dit, en les dades, en les xifres, en la presentació de les qüestions, i en segon lloc, una despesa que no està controlada. Abordarem el primer punt.

La Sindicatura indica aquesta manca de transparència quan ens parla de la no-presentació de la Memòria justificativa dels costos, rendiment dels serveis públics i grau de compliment dels objectius programats —pàgina 14. A més, aquest control no es pot fer efectiu, perquè només es pot fer si es tenen les dades per centres de gestió individualitzats, amb pagaments específics: això tampoc passa, com deixa entendre la Sindicatura a la seva pàgina número 12. I em referiré a dues observaci-

ons més. L'observació número 13 que fa la Sindicatura: «No s'han pogut tampoc auditar per part de la Intervenció General, per manca de recursos, les persones o empreses que gaudeixen d'avalis o ajuts per part de la Generalitat, tal com indica la Llei de finances.» L'observació número 16 ens parla d'un inventari de la Generalitat que no ha estat encara realitzat. Ens parla també, l'observació de la Sindicatura de Comptes, d'uns moviments de comptes entre uns i altres exercicis que fan difícil, també, l'apreciació de la despesa pública de la Generalitat.

En definitiva, senyors diputats, senyores diputades, manca de la informació que mana la Llei –memòria explicativa de costos, rendiments i acompliment d'objectius–; manca d'informació, ja que no s'ha realitzat l'inventari que s'hauria de fer del patrimoni de la Generalitat; manca d'informació, també, ja que no es dona un pressupost de despesa per a centres individuals de la Generalitat, i manca, també, de possibilitats de controlar les empreses a les quals se'ls han concedit avalis o ajudes de la Generalitat. Aquesta manca de transparència fa que la mateixa Sindicatura tingui dificultat –i així ho expressa– a l'hora d'establir un balanç sobre aquest tema.

Però no és només la manca de transparència el que voldria denunciar aquí, sinó també una manca en el control de la despesa, que, per altra banda, és una manca de control que no és extraordinària: estem ja acostumats a observar aquest fet. Així, si en l'exercici 92 les despeses finalment pressupostades van ser 90.000 milions més de pessetes del que havia sigut inicialment, aquest any el pressupost de despeses s'ha incrementat de 125.000 milions de pessetes; és a dir, d'un 9 a un 10% més del que havia estat pressupostat.

Per exemple, mirin vostès: Departament de Presidència, pressupostat inicialment, 38.000 milions; crèdits modificats, 66.000 milions. En total, 104.800 milions; l'increment és del 150%. I no em diguin els senyors de la majoria que això es deu al tema del Comissionat d'Universitats, que s'hi incloïa aquest any, perquè això no és ni el deu per cent d'aquest increment pressupostat. Aquí hi ha un tema de control pressupostari. Departament d'Agricultura: pressupostat inicialment, 21.500 milions; la modificació de crèdit, 20.200 milions. Per tant, finalment, 41.700 milions; un increment del cent per cent. No parlin vostès del FEOGA, perquè el FEOGA no arriba a més de 10.000 milions; és a dir, la meitat de l'ampliació de crèdits. Departament de Treball: pressupostat inicialment, 21.800; modificat, 18.500. Definitiu, 40.300; un increment del 90%. Quant al que es parla de fons de formació ocupacional, aquests no arriben tampoc a ser més que el 40% de la modificació de crèdits.

Per tant, ens trobem davant d'un problema de control de la despesa pública. Aquesta manca de control de la despesa pública també ve reflectida a través de l'Informe de la Sindicatura de Comptes. Indicació número 1: ingressos i despeses no s'apliquen als exercicis corresponents. Indicació número 2: continuen produint-se modificacions de crèdits de despesa en conceptes totalment previsibles inicialment, especialment en partides que poden ser automàticament ampliables; cal limitar

les partides ampliables al mínim. Observació número 3: no sempre es compleix la normativa de justificació de lliuraments de fons de caràcter esporàdic. Observació número 6: no es pot determinar el volum de despeses fiscals –exempcions, bonificacions, reduccions i desgravacions– que s'han fet al mateix exercici; caldria realitzar un registre adequat.

Aquests temes d'una manca de control de despesa han provocat un creixement continuat del dèficit i un creixement, així mateix, de l'endeutament. Mirin, també la Sindicatura ho deixa clar en la indicació número 7: el límit d'endeutament previst per a aquest any era de 101.400 milions per crèdits de tresoreria; doncs, bé, la realitat, senyors i senyores, va ser de 140.000 milions de crèdits de tresoreria: es va superar –es va superar– el límit establert legalment. Com a conseqüència de tots aquests fets, l'endeutament de la Generalitat és creixent; si l'any 92 s'estimava entre 116.000 milions de pessetes, l'any 93 la Sindicatura l'estima entre 180.000 milions de pessetes, i això provoca un increment de les càrregues fiscals.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, ens trobem amb una manca de control de la despesa que provoca, per una banda, un creixement del dèficit, una manca de..., dificultat de control per part del Parlament i una càrrega financera deguda a un endeutament creixent. Per part del nostre Grup es van presentar unes esmenes que demanaven que es consolidessin els comptes; que, a més, els pressupostos liquidats fossin consolidats per a tindre un bon coneixement del tema. En aquest sentit, altres grups de l'oposició varen fer també propostes de resolució similars. I, curiosament, el Grup de la majoria va refusar aquestes propostes. Per tant, i en conclusió, senyores diputades, senyors diputats, ens trobem amb una manca de transparència i en una situació de manca de control de la despesa pública que ens aconsella i ens determina a votar en contra dels comptes generals de l'exercici 93.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de nou, i un any més, ens trobem davant de l'Informe de la Sindicatura de Comptes que afecta el Compte general de la Generalitat, les entitats autònomes de caràcter administratiu, algunes empreses públiques de les quals es va encarregar el treball a la Sindicatura i el Compte de les entitats gestores de la Seguretat Social. Hem de dir, d'entrada, però, que hem de lamentar, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que un any més la Sindicatura es trobi amb l'obligació, d'acord amb les seves competències de fiscalització dels comptes de la Generalitat, de repetir recomanacions que havia fet en anys anteriors. Jo diria que aquest és, sense cap mena de dubte, el tret més característic, de nou, d'aquest Informe, que, com he dit, lamentable-

ment, fa que la Sindicatura hagi de repetir un any més aquestes recomanacions. I, per tant, això vol dir que el Govern de la Generalitat, en qüestions financeres, de liquidació del pressupost, no ha complert allò que tenia encomanat.

He de fer també una prèvia, abans, que és recordar que una de les propostes de resolució del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana anava, en aquesta ocasió, en la línia d'augmentar els recursos de la mateixa Sindicatura. Alguns dels diputats d'altres grups, a la Comissió, van dir que aquell no era ni el lloc ni el moment per a presentar aquestes propostes de resolució, i he de dir aquí, davant del Ple, que Esquerra Republicana segueix considerant just el contrari: és a dir, que aquell és un bon lloc, que aquell és possiblement el lloc on s'ha de fer avinent allò que des de la mateixa Sindicatura es va fer avinent –i valgui la redundància–, és a dir, que avui dia la Sindicatura de Comptes de Catalunya és una de les sindicatures proporcionalment menys dotades de totes les comunitats autònomes. I això és de destacar, i més tenint en compte que el volum de feina i de tasca que ha de fer queda, per entendre'ns, doncs, una mica supeditat a aquesta falta de recursos i, per tant –sobretot pel que fa al que nosaltres esmenàvem, al capítol 1–, falta de personal.

He de dir que la Comissió també va investigar, com he dit, no només els comptes generals de la Generalitat, sinó d'altres temes –molt de passada, i perquè no és el tema que hem de tractar avui. Esquerra Republicana troba –i ho he de dir– molt lamentable que hi hagin alguns organismes que quedin just al marge del que ha de ser el control administratiu i financer de la Generalitat. Hem trobat absolutament escandalosa la situació de l'Escola de Policia de Catalunya –que, per cert, es va investigar gràcies a una proposta nostra–, hem trobat escandalosa la situació de Forestal Catalana i hem trobat, si més no, amb falta de control prou escaient l'Institut Català de Noves Professions. Dit això, el que ens queda per dir només és que se'ns va dir, bàsicament per part dels representants de la majoria, que ja s'havien pres les mesures escaients per a arreglar aquesta situació. Nosaltres fem vots perquè realment això sigui i que no haguem de tornar-nos a trobar, a la Sindicatura, o a la Comissió, en situacions com aquesta, és a dir, de falta absoluta de control, de mal funcionament i –per què no?– d'irregularitats profundes.

Pel que fa a altres aspectes, he de destacar –i em sembla que és lògic que es faci– que aquest any, com a novetat –a diferència de tot el que he dit–, tenim que la Comissió va ser capaç de fer, d'aprovar unes transaccional, i que, al nostre entendre, és de destacar el punt 2 d'aquelles propostes de resolució, que em sembla que ha passat a ser el punt 3 de l'Informe que avui debatem, que és el que fa referència que la Generalitat ha de seguir les recomanacions de la Sindicatura de Comptes, però a més a més ha d'informar el Parlament dels seus resultats en el termini d'un any. Nosaltres entenem que aquest és un pas endavant, que és molt interessant i que és bo que diguem que en tot el procés pressupostari, és a dir, des de l'aprovació del pressupost fins a la liquidació del Compte general i, per tant, el seguiment de l'Informe de la Sindicatura, doncs, es compleixin tots

els requisits, es compleixin tots els terminis i que, a més, la Generalitat sigui capaç de fer una valoració a posteriori del compliment de les recomanacions de la Sindicatura.

Hem de lamentar, en tot cas, que moltes de les propostes, com ja ha dit el diputat que m'ha precedit en la paraula, que van presentar els grups de l'oposició no s'aproveïssin; evidentment que ja és notòria l'actitud de Convergència i Unió de no acceptar pràcticament res que pugui comprometre una mica el Govern de la Generalitat, però el que sí que hem de destacar és que en aquesta ocasió comptàvem amb tots els vots dels partits de l'oposició, però que, lamentablement, doncs, la situació política fa que un grup de la cambra tingui una propensió molt evident cap a no votar les propostes de l'oposició i, per tant, aprovar aquells punts que nosaltres consideràvem importantíssims i que, per cert, eren comuns amb la resta de grups de l'oposició.

Pel que fa al Compte general..., i ja avanço que, com és tradició, el Grup d'Esquerra Republicana ens abstindrem pel que fa al Compte, a la votació del Compte. I ens abstindrem perquè estem en contra de moltes, evidentment, de les conclusions a què arriba i, per tant, d'acord amb allò que diu la Sindicatura, però també entenem que qui ha elaborat el Compte general no és el Govern de la Generalitat pròpiament dit, sinó que és la Intervenció General; per tant, aquest és un document tècnic financer, que es fan valoracions, però que són a partir exclusivament de la gestió del pressupost, que aquest sí que el fa el Govern de la Generalitat. Nosaltres entenem que aquesta gestió pressupostària que ha fet, la liquidació pressupostària que ha fet o que ha hagut de fer la Intervenció General gràcies al comportament del Govern de la Generalitat, si es votés realment això, nosaltres evidentment que hi votàriem en contra, perquè la gestió, entenem, per les recomanacions que segueix fent la Sindicatura, pels mateixos resultats, etcètera, etcètera, és dolenta. Ara bé, quant a l'informe tècnic que se'ns presenta, és a dir, el Compte general, Esquerra Republicana, un any més, s'hi abstenirà.

Nosaltres hem destacat alguns dels aspectes. Ja havíem proposat en les propostes de resolució que, pel que fa al Compte general, creiem que és del tot necessari que el Govern de la Generalitat en faci esment. Per fer un parèntesi, hem de dir que el Compte en si, les grans característiques del Compte en si, més o menys, les característiques principals són: un dèficit inicial d'uns 49.000 milions de pessetes –un any més, també s'han de recordar desviacions pressupostàries, sobretot en el capítol 1, que jo vaig fer esment, que era molt important–; un altre aspecte que nosaltres entenem que és crucial, que és l'element més preocupant pel que fa a la gestió dels pressupostos i sobretot a la liquidació dels pressupostos, que és l'endeutament –que, en tot cas, m'hi referiré després–, que pel que fa a l'any 93, i sense ser un endeutament consolidat –cosa a què també van fer referència tots els grups de l'oposició–, era, per a l'any 93, de 379.000 milions de pessetes, i recordar que els ingressos de la Generalitat, és a dir, el pressupost d'ingressos de la Generalitat, el 80% d'aquests ingressos segueixen essent transferències provinents de l'Estat.

Pel que fa a temes que nosaltres considerem del tot destacables i que també s'han de recordar aquí, nosaltres entenem que l'any 1996, i per tant, o en tot cas, encara que faci referència al pressupost del 93, és absolutament important –jo diria que és absolutament exigible, que és necessari– que el Govern de la Generalitat posi els mitjans necessaris perquè es finalitzi l'inventari general de la Generalitat. És a dir, en els comptes de la Generalitat, en la liquidació, en la comptabilitat de la Generalitat, encara avui dia s'ha de dir que encara no hi consta de la manera com hi ha de constar l'inventari, és a dir, l'immobilitzat de la Generalitat. Quan la majoria d'ajuntaments d'aquest país, i sobretot ajuntaments petits, a partir de les noves lleis sobre comptabilització pressupostària, etcètera, etcètera, ja ho han fet, i que els ha representat un esforç pressupostari important, comptabilitzar tot això, resulta que el Govern de la Generalitat de Catalunya, que té precisament competències en tutela administrativa, en tutela financera dels ajuntaments, encara a hores d'ara no és capaç d'inventariar tot el seu immobilitzat.

Recordem, també, que una vegada més s'ha fet ús, jo diria un mal ús, un excés de les partides ampliables. Evidentment que a aquest Parlament li pertoca d'aprovar els Pressupostos de la Generalitat, però la veritat és que, amb la quantitat de partides ampliables que hi ha i, per tant, calaixos de sastre perquè el Govern pugui fer allò que cregui oportú, nosaltres seguim considerant que és un excés i que en els projectes futurs que es presentin a aquesta cambra, aquesta opció, la de partides ampliables, s'hauria de limitar al màxim. Si no, Esquerra Republicana, en el debat que es faci dels pressupostos, tornarà a reiterar això.

Trobem absolutament lamentable, també, i un any més, l'excés del límit d'endeutament a curt termini, que marcava em sembla que era l'article 34 dels pressupostos del 93, que era del 7%; s'ha tornat a extralimitar. Jo entec que també aquesta és una qüestió que, evidentment, deforma absolutament la liquidació del pressupost, que deixa sense contingut moltes de les prescripcions i de les previsions del pressupost, perquè la veritat és que l'endeutament a curt termini ha estat exageradament superior a allò que estava previst.

I jo diria..., em centraria, bàsicament, en el que és el gran tema de la liquidació dels pressupostos, és a dir, del Compte general, que és l'endeutament. Tots els grups de l'oposició que hem fet propostes de resolució, em sembla recordar, tots ens hem posat d'acord en una cosa, que és que tots som conscients que l'endeutament, avui dia, de la Generalitat és molt gran; però també ens hem posat d'acord que ningú sap –almenys en els comptes del 93– a quant ascendeix, perquè resulta que a partir de les tàctiques, jo diria, administratives, del Govern de la Generalitat, de crear nous organismes perquè puguin portar a terme, per exemple, obres, com GISA o d'altres organismes autònoms amb dret a poder contractar préstecs i, per tant, a endeutar-se, això fa que a hores d'ara no sapiguem quin és l'endeutament real perquè fa falta una consolidació. I això, la Sindicatura de Comptes, amb els mitjans que té, no ha estat possible que ho aportés, i, per tant..., bé, hi ha dues coses greus: que no sabem quant és el deute real de la

Generalitat, d'una banda, i de l'altra, que aquest és excessiu. Esquerra Republicana, malgrat aquest parèntesi que posa pel que fa al muntant total, que és realment així, malgrat el que es digui, el que va proposar a la Comissió és un pla i, en tot cas, ja ho reiterarem en els propers debats pel que fa a la presentació dels Pressupostos de la Generalitat, però un pla de reconducció del deute de la Generalitat. Som absolutament fidels a allò que proposa Convergència i Unió –i amb això acabo, senyor president– pel que fa a certs dèficits pressupostaris de la Generalitat. Per exemple, un és la dependència de les transferències exteriors; l'altre és la manca –conseqüència del primer– d'un finançament adequat. I tot això fa, entre altres coses, doncs, que l'endeutament de la Generalitat a curt termini, però a llarg termini també, sigui excessiu. Demanem, per tant, que el Govern de la Generalitat presenti un pla per reconduir precisament aquest deute.

Per tot això, senyor president, senyores i senyors diputats, Esquerra Republicana s'abstindrà pel que fa al Compte general; i en els altres dos punts, l'Informe i aquesta transaccional, votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats, si bé és cert –i tots coincidim– que tot debat de Pressupostos constitueix la sessió plenària més rellevant des del punt de vista de política econòmica del Govern de la Generalitat, expressada, esta política, en termes de rendibilitat social i de prioritats per a alternatives d'inversió pública, si bé és veritat això, també és veritat que este Ple i tots los plens de control parlamentari sobre el Compte general fiscalitzat per la Sindicatura de Comptes, probablement, són tan importants com lo mateix debat pressupostari, per tal de conèixer la capacitat del Consell Executiu de subjectar-se al Pressupost que s'aprova a instància seua i s'aprova sota les seves pròpies previsions, en este cas que avui estem substanciant referit a l'exercici de 1993.

Des de 1986 –sembla que va ser–, en què la Sindicatura de Comptes va examinar l'execució del Pressupost de 1984, han sigut deu los informes de fiscalització del Compte general de la Generalitat que la mateixa Sindicatura ha presentat a la corresponent Comissió perquè en última instància, i avui –com hem dit abans– en lo Dictamen de l'exercici pressupostari de 1993, sigui el Parlament de Catalunya qui aprovi o desestimi, primer, si l'Informe de fiscalització té suficient entitat i contingut com per a considerar-lo la part més bàsica i substancial de la Memòria anual d'activitats de la Sindicatura de Comptes, i en segon terme, si l'execució del Pressupost, responsabilitat exclusiva del Govern de la Generalitat, respon a la racionalitat, al control i a la consecució dels objectius prefixats o, si ho prefereixen, si respon al que es denomina especialització permanent de les funcions, si s'ajusta a la capacitat productiva d'uns

recursos, o si el coneixement es concilia amb el control general de la mateixa Administració.

En relació amb la Memòria anual de la Sindicatura de Comptes, que incorpora l'Informe de fiscalització del Compte de la Generalitat de 1993, lo Grup Popular, a la Comissió del dia 11 de març, ja vam expressar lo nostre vot afirmatiu mitjançant la corresponent proposta de resolució i també verbalment, que revela al mateix temps lo nostre suport a l'ofici i al rigor de la Sindicatura de Comptes, que en la seua responsabilitat de fiscalitzar ha descobert, ha posat de manifest que determinades pràctiques de la gestió pressupostària han anat més enllà del que és l'error comptable o l'equivocació impremeditada.

I en relació amb lo que és l'execució del Pressupost de 1993, arribem, lo Grup Popular, una vegada més, al convenciment que en l'administració de recursos públics lo Consell Executiu encara no ha demostrat massa suficiència ni aptitud, i el Consell Executiu, des de la nostra opinió i a la vista d'estos informes, no disposa tampoc d'una especial capacitat per a l'exercici de la funció pressupostària, afirmació que este portaveu ja va expressar a l'últim debat de pressupostos, quan se van substanciar les esmenes a la totalitat de 1995.

Per això, quan al principi del nostre, del meu posicionament he fet referència als deu informes de fiscalització que han entrat en este Parlament, ha sigut amb la clara intenció de recordar que tots los anys los errors i les negligències han sigut sempre los mateixos, que les observacions i les recomanacions se reproduïen quasi literalment i que tots los anys l'Administració de la Generalitat ha fet cas omís al compliment de les seves obligacions més elementals recordades per la Sindicatura de Comptes. Les evidències d'incompliment, per reiteratives, apareixen com a pràctiques –si se'ns permet– de desordre i d'anarquia i, com a concepte de conducta, representen també desaire i desobediència a preceptes superiors que sempre s'haurien de complir.

I és la mateixa Sindicatura de Comptes la que, a l'epígraf 0.4 del seu Informe, ja denuncia que, una vegada més, l'Administració de la Generalitat no li ha facilitat la memòria justificativa dels costos, que tampoc apareixen los rendiments dels serveis públics, que no es poden formular avaluacions sobre l'execució del pressupost per programes, que no existeixen indicadors o estàndards establerts, així com la indefinició dels centres de costos i, per consegüent, l'evident impossibilitat de determinar lo grau de compliment dels objectius, l'impediment de calcular les desviacions respecte del pressupost o respecte, fins i tot, dels costos mitjans i l'anul·lació de referències vàlides per a una adequada elaboració de pressupostos futurs. Això significa que, amb cert atreviment, amb mesurada inconsciència i amb tota complicitat, lo Govern amaga documentació, neutralitza la transparència en l'execució del pressupost, encobreix la negativa a la publicitat dels actes públics i evita que la mateixa fiscalització formuli avaluacions sobre l'eficàcia, l'eficiència i l'economia com a facultats reservades, precisament, a la competència fiscalitzadora.

I, amb estos antecedents, dos qüestions mereixen ser valorades en relació amb la transparència del moviment

anual de documents i del moviment de recursos públics. En primer lloc, esbrinar si la informació que reclama la Sindicatura es troba en poder de l'Administració de la Generalitat, la negativa de la qual al seu examen i a la seva publicitat és matèria reservada per determinada estratègia d'acció de govern, esbrinar si és això; i en segon terme, esbrinar si l'omissió que denuncia la Sindicatura és conseqüència d'uns resultats negatius amb silencis que convenen per inclinacions personals o col·lectives a l'interior de la mateixa Administració. En qualsevulla de les dos hipòtesis, és a dir estratègia de govern o silenci per interessos, ni la Sindicatura ni el Parlament podem formular posicionaments respecte de l'execució d'un bilió 400.000 milions de pessetes, perquè el Compte general no incorpora allò a què obliga la Llei de finances públiques de Catalunya.

I, de la mateixa manera que el debat de pressupostos ha de superar lo que és lo simple tràmit parlamentari i afrontar la discussió política amb criteris polítics sobre els elements reguladors dels nostres desequilibris, sobre la incidència que tenen los pressupostos en relació amb l'economia catalana i sobre l'adequació o la incorrecció del còmput anual en la seva concepció, de la mateixa manera que hem d'eleva-lo nostre discurs en estos termes, l'execució fiscalitzada no es pot convertir en un posicionament sobre aplicacions o sobre aptituds comptables, sinó que el debat polític ha de consistir, com a mínim, primer, en la valoració de l'eficàcia i de l'eficiència de la despesa pública que controla el Consell Executiu; en segon terme, l'avaluació dels programes, especialment los programes referits a inversions i a subvencions, i per últim, la justificació dels costos i dels rendiments dels serveis públics.

La falta de documentació i d'informació és preocupant en lo fons, però –no ens enganyéssim– menys preocupant en la forma, perquè, al final, este debat que estem substanciant, important des del punt de vista parlamentari però irreal per la seva pròpia naturalesa, mai pot tindre conseqüències ni econòmiques, ni polítiques, sobretot, perquè jutjar o valorar al 1996 la bondat o la indolència d'una despesa de 1993 només pot servir, en tot cas, per a complir un tràmit reglamentari que, amb lo vot a favor o amb lo vot en contra, únicament pot distingir criteris entre grups parlamentaris i, com a molt, separa opinions entre Govern i oposició; i aquí s'acaba tot.

En tot cas, val la pena reiterar lo suport del Parlament de Catalunya a la tasca fiscalitzadora de la Sindicatura de Comptes perquè –com he manifestat abans– l'ofici i la perseverança han superat los inconvenients anuals i els obstacles de la mateixa Administració en descobrir, en posar de manifest irregularitats que van més enllà del malbaratament i del desaproveïment i que representen accions a vegades destructives, que atempten contra la credibilitat i contra la legitimitat.

Per una part i en lo seu dia l'Institut Català de Finances, i ara Forestal Catalana i Escola de Policia de Catalunya, són exemples prou significatius respecte de la credibilitat d'un govern desbordat en este cas per la inconsistència d'alguna de les seues estructures, i per una altra part, la desviació pressupostària en un 9%, la major càrrega financera, ja sigui pel descontrol de despesa o

per la imprevisió en la caiguda dels ingressos tributaris; l'acumulació de l'endeutament que es pot situar en 600.000 milions de pessetes al tancament de 1993; la vulneració de la mateixa Llei de pressupostos en depassar el límit del 7% de l'estat de despeses, equivalent a quasi 39.000 milions de pessetes, i per últim, lo trencament de la rendibilitat de les operacions amb divises que ens han costat la *friolera* de 3.000 milions de pessetes, és a dir entre un 7 i un 15% de l'import de les emissions en lo supòsit, en lo cas que la pèrdua sigui consolidada. Algunes d'estes qüestions bé és cert que s'han solucionat amb lo temps.

Això, senyores i senyors diputats, és lo que es desprèn en essència de l'Informe de fiscalització que, superant a vegades la temeritat del Consell Executiu en no facilitar informació i transparència, ha sigut capaç, la Sindicatura, d'arribar a conclusions que han servit de base per a impulsar investigacions o indagacions posteriors.

Amb este posicionament, senyor president, lo Grup Popular anuncia el vot a favor de les propostes de resolució, lo vot a favor de l'Informe de fiscalització elaborat per la Sindicatura de Comptes, i anuncia l'abstenció a l'execució del pressupost del 93 o, el que és igual, al Compte general de la Generalitat del mateix exercici.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara, pel Grup Socialista, el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. En aquest tràmit estem examinant, el plenari està examinant el Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes en relació amb el Compte General de 1993, que suposo que el ponent de la majoria excusarà el conseller d'Economia i Finances, ja que ens estranya que en aquest moment, que és un moment una mica general, de l'anàlisi de les dades, no estigui en aquesta sessió. En tot cas, valgui la nostra observació en aquest moment.

Aquesta proposta té dos continguts: un és el de l'aprovació del Compte general. Nosaltres –ja ho diem de bell antuvi– no podem aprovar els comptes; i no podem aprovar els comptes, doncs, encara que la Sindicatura, en l'anàlisi que ens fa en el seu Informe, cal dir que no ha trobat cap tipus d'irregularitat que invalidi la comptabilització que s'ha efectuat –i en aquest sentit segurament es podria aprovar–, però, per altra banda, també hem de manifestar clarament –i com més endavant explicitaré– que no estem d'acord amb la gestió que aquests comptes representen, això ens obligaria segurament a votar en contra; per tant, des d'una posició més eclèctica, ens abstindrem en la votació dels comptes, en la votació del Compte general.

Sí que aprovarem els altres dos punts –igual que han manifestat els altres grups– per dues raons: una, perquè segurament reflecteixen el que ha estat la posició tradicional del nostre Grup: la necessitat de separar el Compte pròpiament dit de les recomanacions del Compte, i en aquest sentit, per primera vegada, aquest any es fa: aprovem l'Informe de la Sindicatura de Comptes i, independentment d'això, instem el Govern

a complir les recomanacions que hi ha en l'Informe de la Sindicatura i, a més a més, a informar el Parlament dels resultats d'aquestes recomanacions en el termini d'un any. En sembla que aquest és un avenç –no vull amagar-ho– i, per tant, la nostra satisfacció en aquesta part de la tramitació i, evidentment, també posar de manifest –ens consta– el treball del ponent de la majoria, el senyor Codina, per haver fet possible aquest acord entre tots els grups de la cambra.

Però, malgrat això, senyor president, no podem amagar que nosaltres no estem satisfets del treball de la Comissió; no del treball, dels resultats de la Comissió perquè teníem, havíem presentat un conjunt de propostes des d'un ànim totalment constructiu que no varen poder obtenir majoria suficient en el tràmit i que, per tant, no les podem discutir en aquest Ple. És per això que en aquest Ple la nostra impressió és que és més important allò del que no podem parlar perquè no va ser aprovat en comissió, que no pas allò de què realment parlem.

Llavors, segurament no seria correcte dir que no en podem parlar, perquè de parlar en podem parlar, però que no podem votar, senyor Codina; segurament seria millor dir que no podem votar. Seria interessant veure en aquest plenari com es poguessin reproduir les posicions de Comissió, en tot cas perquè algunes manifestacions que s'han fet d'entrada xoquen quan vam veure que en Comissió aquestes propostes, les del nostre Grup i les dels altres grups no van prosperar per l'oposició del Grup de la majoria –això no seria cap novetat–, però a més a més també per l'abstenció estratègica d'un altre Grup de la cambra –que això sí que seria, evidentment, una novetat–, que fa que avui –repeteix– no puguem estar votant o posicionant-nos sobre altres temes.

I quins són aquests temes sobre els quals no ens podem posicionar? Doncs, jo els resumiré en cinc apartats molt clars. Aquesta abstenció estratègica ens obliga que el Parlament no es pugui pronunciar en aquest moment sobre el dèficit de la Generalitat de l'any 1993, però nosaltres sí que volem fer-ho. El dèficit de 1993 és el més alt de la història de la Generalitat, 174.000 milions de pessetes, és una xifra molt elevada. I no són dades únicament nostres: en el número 54 de les *Notes d'economia*, una publicació editada pel Departament d'Economia i Finances, ens permet situar aquest dèficit en el seu context. Representa el 28% del dèficit de totes les comunitats autònomes de l'Estat espanyol, mentre que la Generalitat representa el 22% del pressupost.

Si mirem només les comunitats autònomes de l'article 151, que recordo a les senyores i senyors diputats que són les que tenen les transferències de sanitat i ensenyament, podem veure que, mentre a Catalunya aquest dèficit representa 28.600 pessetes per habitant, en la resta de les comunitats autònomes del 151 representa 16.000 pessetes per habitant; el dèficit a Catalunya és un 77% superior al de la resta de l'article 151. Podem fer la mateixa comparació sobre les despeses no financeres, la podem fer sobre el PIB, sobre el que les senyores i els senyors diputats vulguin per explicitar clarament que el dèficit de 1993 ha estat perillosament elevat.

Segona conseqüència d'aquesta abstenció: el Parlament no pot conèixer en aquest moment quin és l'estat de l'endeutament de la Generalitat. El senyor Curto ens deia: «Aproximadament, 600.000 milions de pessetes»; és cert, però només en relació amb les entitats autònomes, en relació amb les entitats administratives. Senyor Curto, per què aquest Parlament no pot conèixer de forma oficial que si afegim les empreses, si afegim les entitats autònomes, comercials, industrials i financeres, si afegim la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, l'endeutament de la Generalitat a finals de 1993 era de quasi 800.000 milions de pessetes, amb un increment del 33% en relació amb l'endeutament a finals de l'any 1992, amb un desplaçament important d'aquest endeutament de les entitats administratives cap a les entitats no administratives? Per què no podem conèixer això? Per què no podem, en aquest Parlament, conèixer els estats consolidats del que representa el conjunt del sector públic de la Generalitat?

Tercera conseqüència: no podem posicionar-nos sobre la morositat del Govern i sobre el fet que aquesta morositat sigui creixent. Per què les senyores i els senyors diputats no podem parlar –repeteix: no parlar, votar; suposo que s'entén l'expressió– o posicionar-nos sobre el fet que a finals de 1993 el deute de la Generalitat en les diferents empreses, els diferents proveïdors, sigui de quasi mig bilió de pessetes sense l'endeutament bancari? Quasi bé mig bilió de pessetes, amb un creixement de més del 10% en relació a l'any anterior.

Són uns elements que, evidentment, ens fan posar nerviosos en relació amb la situació econòmica de la Generalitat. Permeti'm uns números molt ràpids. A finals de 1993 la Generalitat tenia 250.000 milions de pessetes en crèdits de tresoreria a curt termini; a més a més es devien 450.000 milions de pessetes a proveïdors, també a curt termini; és a dir, sense les operacions bancàries a llarg termini, la Generalitat a finals del 93 devia 700.000 milions de pessetes. Entre el que hi ha a caixa, donant per suposat que es cobra tot el que la Generalitat tenia pendent de cobrar, la Generalitat tenia uns drets de 200.000 milions de pessetes. Per tant, obligacions de 700.000, drets de 200.000; ens falta mig bilió de pessetes. Aquests són els resultats finals dels comptes a 31 de desembre de 1993, i n'hem de parlar, d'això, perquè aquest és un element, el romanent de tresoreria –diguin-ho com vulguin–, en qualsevol cas el que devem menys el que tenim, falten 500.000 milions de pessetes; n'hem de parlar, d'aquests temes, en aquest Parlament.

El senyor Curto es preocupava d'un tema que nosaltres també fa molts dies que ens en preocupem: estem en aquest moment analitzant els comptes de 1993, és a dir més de dos anys després del tancament. També va ser aquella abstenció estratègica la que no va possibilitar que aprovéssim una proposta en què dèiem que el Govern, al mateix temps d'aprovar el Compte general i enviar-lo a la Sindicatura de Comptes, també l'enviés a aquest Parlament. Si això hagués estat així, podríem conèixer els comptes en el moment del seu tancament, és a dir aproximadament mig any després. És una llàstima, repeteixo, que tampoc s'hagués pogut aprovar aquesta proposta.

I finalment, el cinquè element que estava contingut en les nostres propostes i que no va ser aprovat. Un element important en el conjunt de la comptabilitat és la noció d'una certa descoordinació comptable en el conjunt de la comptabilitat de la Generalitat de Catalunya; i els posaré només un exemple que ens sembla que és evident: Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. En els comptes, en els balanços apareix una partida d'aproximadament 22.000 milions de pessetes que diu que és un finançament, una subvenció que té pendent de cobrar la Generalitat i que encara no ha pagat, perquè forma part del contracte-programa, i que és lògic que aparegui com una quantitat pendent de cobrar per part de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Ara, si la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió reconeix que la Generalitat deu 22.000 milions de pessetes, la Generalitat hauria de reconèixer en els seus comptes que deu 22.000 milions de pessetes a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. No apareixen. La Generalitat, en els seus comptes, en el Compte de l'Administració de la Generalitat, no apareix aquest deute de 22.000 milions de pessetes a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per això diem que s'han de posar d'acord, que s'han de coordinar també comptablement. És clar, és que si no aparegués aquesta partida a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, la Corporació tindria un capital negatiu de 7.000 milions de pessetes; això entenem que no pugui ser, entenem que es produïxi aquesta comptabilització, però que també la Generalitat comptabilitzi el mateix.

Per tant, senyores i senyors diputats –i acabo, senyor president–, en aquest moment en què tots estem d'acord en reclamar més recursos per la Generalitat, en què estem d'acord en els criteris que amb el finançament s'estableixen, també al mateix temps creiem que ens hem de saber guanyar el respecte en la forma de gastar el diner, i segurament l'any 1993, l'any que estem examinant, no ha estat un any massa exemplificant en aquest sentit. És per això que nosaltres continuarem insistint en els criteris que jo els he expressat, en els criteris que considerem necessaris i que essencialment, per resumir-los, volen anar en el sentit d'una informació econòmica més ràpida i més transparent i l'impuls i el control d'una gestió que sigui molt més rigorosa i molt més eficaç.

Els anuncio ja que el nostre Grup presentarà un conjunt de propostes que vagin en aquest sentit i que permetin recollir el suport de la cambra. Esperarem en aquell moment trobar un capteniment més encertat del Grup de la majoria i una mica més de responsabilitat en algun altre Grup de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per consumir el torn del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, per posicionar-me en nom del Grup de

Convergència i Unió en relació amb el Compte general, que, com s'ha recordat, és la desena vegada que es presenta en aquesta cambra i que jo m'atreveria a dir –no m'atreveria, m'atreveixo, i ho dic clarament– que tinc una satisfacció especial en aquest cas, sobretot per la forma que s'han anat expressant tots els grups, tant per la forma com en el fons. Aquesta serà la primera oportunitat que el Compte general de la Generalitat, de l'any 93, sortirà finalment amb el vot favorable del nostre Grup de Convergència i Unió i amb l'abstenció de grups tan diversos i tan distants com Esquerra Republicana, Grup Socialista i Grup Popular. Això ens fa pensar que al llarg d'aquests anys cada vegada hem anat apropant més les posicions no tant dels grups –que sí ho ha sigut–, sinó entre els grups en general i el Govern, que en definitiva és el que executa el Pressupost.

Ens trobem en el moment del debat procedent de l'Informe de la Sindicatura i que com a novetat ja s'ha dit, i em sembla que també és una qüestió que l'hem de destacar, que per primera vegada no només aprovarem el Compte *stricto sensu*, sinó que a més aprovarem una resolució en la línia que el Govern ha de complir aquelles recomanacions de la Sindicatura –qüestió absolutament òbvia perquè el mateix Informe això ja ho recull, l'aprovació del seu Informe a això ja hi obliga– i a més de fer això el que farà és que en el termini d'un any el Govern tindrà l'obligació d'informar el Parlament de com ha anat desenvolupant-se la seva reassignació, diríem, de quines han estat les recomanacions de la Sindicatura. A mi em sembla que això és important i que en molt bona part hauria de poder invalidar per si mateixes algunes de les qüestions que s'han plantejat.

Deia el senyor Martí Carnicer que en aquest debat d'avui no podem votar –i hi ha insistit un parell de vegades– les resolucions que es van veure en la Comissió, però que a ell li agradava, li agrada –i ho fa cada any– parlar-ne, perquè a mi em sembla..., i té raó, jo no en defugiré, perquè tampoc mai he defugit els temes que han estat plantejats, encara que no sigui el lloc adequat, en el sentit que no són resolucions que vagin a poder prosperar, però si no em semblaria que seria un debat absolutament estèril; no tindria massa sentit que jo pugés a la tribuna, que em dedicués a cantar les excel·lències del Govern i del Compte general i que no contradigués aquelles qüestions que han estat plantejades aquí mateix, en aquesta tribuna.

Jo crec que hi han hagut en alguns dels aspectes que han sortit..., serà impossible per part meua poder rebatre en deu minuts el que han fet tots els altres grups en quaranta o cinquanta minuts, però deixi'm que triï precisament aquells aspectes més polèmics. I em sembla que val la pena de fer-ho perquè és on el conjunt de les diputades i els diputats d'aquesta cambra, l'opinió pública i el poble de Catalunya en general podran entendre quan des de l'oposició es critica per què l'any 93 va ser un any que el dèficit va ser excessiu, si no donés resposta a aquestes inquietuds presentades pels grups de l'oposició podria semblar això, que pujo senzillament a cantar les excel·lències i no vulgui donar resposta a per què ha passat això.

Efectivament, l'any 93 va ser, ha estat un any que el dèficit ha estat important. Puc avançar que l'any 94 –i l'any 95 s'apunta molt en aquesta línia– el rebaix d'aquest mateix dèficit és molt important; l'any 94 passarà –ha passat, perquè és una dada que ja coneixem– dels 170 que hi ha hagut al 93, a 90 l'any 94, i l'any 95 estarem al voltant dels 60. Què va passar l'any 93? L'any 93 va ser el primer any subsegüent al 92, l'any fantàstic dels Jocs Olímpics, l'any que ens vam trobar tornant d'unes vacances després dels Jocs que tot allò que havia estat perfecte, meravellós i una mena de somni per part de tothom, quan vam arribar el setembre, octubre, novembre i a les darreries de l'any, ens vam trobar amb una realitat que ningú se l'esperava o qui la coneixia no l'explicava. Vam entrar en un any de profunda crisi; vam entrar en un any difícil per a tothom, difícil no només per al Govern de la Generalitat, sinó per a tothom. Puc donar xifres –i ho faré–, dades comparatives de quin va ser el dèficit l'any 93 a administracions, d'alguna manera, que poden ser comparables.

Algun any en aquest debat, amb el senyor Martí Carnicer –i em sembla que els dos volgudament i entenen allò que volíem dir–, a l'atzar sortir allò de: «Comparem-ho, què ha passat, per exemple, al mateix moment a l'Ajuntament de Barcelona, o què ha passat entre el seu ajuntament o el meu ajuntament, l'ajuntament del seu poble o el meu ajuntament.» Això, aquest any no ho utilitzaré, perquè ja ho hem fet algun altre any, i és un exercici que veiem que en general, quan es produeixen situacions com aquesta, d'un any important en el dèficit no és només i sempre i exclusivament en una de les administracions, sinó que és una qüestió que surt en el conjunt de les altres administracions.

Però especialment l'any 93, mentre la capacitat, la necessitat de l'endeutament –del dèficit, en aquest cas– de la Generalitat, va estar a l'entorn del 30% més d'allò que estava previst –el corregeixo, senyor Carnicer: no el 28%, el 30; encara és més elevat–, mentre això passava a Catalunya, a l'Estat espanyol hi havia una desviació, un increment d'aquest dèficit del 176%. I mentre això passava, a les comunitats autònomes, tant les del 151 com les que són de règim comú, com són, per exemple, la mateixa comunitat de Navarra i del País basc, mentre nosaltres a Catalunya estàvem aproximadament a un 46% –aproximadament–, aquell any, d'increment del dèficit, en aquestes altres comunitats no només estàvem a la mitjana, sinó que estàvem per des-sota, fins i tot –ho repeteixo– de comunitats com Navarra, amb les seves pròpies característiques, i d'altres comunitats que, sense tenir les transferències o les responsabilitats polítiques que tenim a Catalunya, veien incrementar el seu dèficit –veien incrementar el seu dèficit–, malgrat que les seves necessitats havien estat bastant per dessota.

Aquest, a més, és un debat que és la conseqüència d'haver-lo tingut prèviament en comissió i que jo m'atreveria a dir, i des del màxim respecte, que sovint el que es pretén amb les propostes de resolució és anar fins i tot més enllà del que obliga la mateixa Sindicatura de Comptes. És a dir, la Sindicatura de Comptes fa una anàlisi freda –que pot agradar o no pot agradar–, se'n desprenen unes recomanacions, s'han de complir

aquestes recomanacions i, d'aquestes recomanacions, es poden fer lectures polítiques diferenciades. I és per això que, per exemple, el Partit Socialista, el Grup Socialista, i en concret em referiré al diputat Oliart, defensava en la Comissió una proposta per tot el que feia referència a l'empresa que es dedica a fer treballs –per dir-ho així– dintre dels centres penitenciaris; i, en aquell Informe, en cap cas i cap d'aquelles propostes anaven dirigides a corregir situacions comptables o de balanços de l'empresa, sinó que d'allà ell despenia actuacions polítiques que, des del seu punt de vista, era convenient que es fessin. És a dir, es troba un ressò que va més enllà de dir: «Escolteu, aquest assentament està mal fet, aquest balanç no està prou ben presentat, hi han unes dificultats analítiques per a poder arribar a conclusions...» No es fa això només, sinó que es va més enllà i es fan –i és lícit que sigui així– interpretacions polítiques, que aquestes sempre –sempre– són discutibles. Cap senyora o senyor diputat que s'hagi llegit l'Informe de la Sindicatura d'aquest any del Compte general, cap podrà dir que ni en un sola línia ni en una sola paraula hi ha cap actitud, que se'n desprengui de la Sindicatura, de l'Informe, cap actitud del Govern de la Generalitat que pogués ser criticable en el sentit estricte del que és el Compte. Se'n troben derivacions polítiques, que, òbviament, són discutibles, i només faltaria que tots arribéssim a tenir la mateixa visió de com s'ha de portar la política a casa nostra.

I em vull referir també a qüestions que han sortit directament, com és, per exemple, el tema de la consolidació dels balanços. La consolidació dels balanços es pot o no es pot fer? Sí, senyor, es poden fer. Són dificultoses? Molt –molt. Hi ha feina a poder-ho fer? Moltíssima. Sí que li'n posaré l'exemple: consolidació de balanços en una entitat com és la Generalitat, on té el Compte general propi i estricte de la Generalitat, on hi ha la Seguretat Social, on hi han empreses autònomes, on hi han consorcis, on la Generalitat hi han empreses que és participativa, hi participa, però a més hi han d'altres administracions, com poden ser, per exemple, el Parc Taulí de Sabadell o el Circuit de Catalunya, on hi participen Ajuntament, Diputació, Generalitat..., empreses on a més és variable la participació, i ho pot ser any rere any... Reconeguim com a mínim que hi ha dificultat per a fer-ho; però, malgrat aquestes dificultats, li anuncio des d'aquí, aquesta tribuna, que l'any 95 s'han començat –s'han començat– a fer les consolidacions de balanços pel que fa referència a Compte general i a algunes de les empreses. D'aquest objectiu final a què vostè aspira, i nosaltres també, li reconec la seva possibilitat, li manifesto la seva dificultat i la nostra voluntat també, en el futur, de poder-hi anar arribant, perquè estic d'acord amb vostès que l'òptim seria poder obtenir una consolidació de balanços que ens permetés amb una sola lectura saber exactament on som. La dificultat d'arribar-hi és manifesta; la voluntat d'arribar-hi també ho és.

En aquest debat arribem –i acabo perquè se m'encén el llum vermell– amb tres propostes: arribem amb la proposta d'aprovar l'Informe de la Sindicatura –que ja anuncio que el votarem favorablement–; arribem amb la proposta de votar, favorablement o no, el Compte general –el votarem favorablement–, i amb la novetat

d'aquest any, que hi han fet referència també els altres grups, en relació amb l'obligació, òbvia –ho repeteixo una vegada més–, del Govern de complir els seus objectius, les seves recomanacions, pel que fa referència a la Sindicatura de Comptes, i l'obligació d'aquest que en el termini d'un any n'informi el Parlament. Ho vam voler explícitament, que fos així. Vostès saben –i vostè, senyor Carnicer, ho coneix perfectament– que podíem haver obviat aquest pas, podíem haver aconseguit treure, amb els vots favorables de Convergència i Unió i amb alguna abstenció, hauríem pogut treure l'aprovació del Compte general; però hem volgut explícitament renunciar a aquesta possibilitat i anar a una actuació conjunta que ens permetés mostrar una vegada més que la voluntat del Grup de la majoria no és diferent del que era els altres anys: que sovint, sense fer ús d'aquesta majoria, també hem intentat arribar a acords.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent-se consumit el torn perquè els diversos grups de la cambra han fixat la posició, anem a votar..., se sotmet a votació el Dictamen. D'acord amb les intervencions dels grups, penso que cal procedir primer a votar el punt primer del Dictamen, l'aprovació del Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1993, i conjuntament el punt segon i el punt tercer. Estan d'acord els senyors portaveus amb aquesta proposta de votació? (*Pausa.*) Doncs, se sotmet a votació, en primer lloc, el punt primer del Dictamen.

Vots a favor del punt primer?

Vots en contra?

Abstencions?

Procedim ara a la votació dels punts... (*veus de fons*) –ja diré el resultat al final–, dels punts segon i tercer del Dictamen.

Vots a favor del punt segon i tercer?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt primer del Dictamen ha sigut aprovat per 48 vots a favor, 10 vots en contra i 44 abstencions, i els punts segon i tercer del Dictamen han sigut aprovats per la unanimitat dels diputats i diputades presents en la cambra.

Proposició de llei de creació del Consell Econòmic, Ecològic i Social de Catalunya (presa en consideració)

Passem, per tant, al punt segon de l'ordre del dia: presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Econòmic, Ecològic i Social de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb l'article 107 del Reglament, passarem directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari, que

la farà el diputat senyor Jordi Guillot. Té la paraula per un temps de quinze minuts.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president; no els consumiré pas. Jo crec que és senzill argumentar davant d'aquesta cambra la necessitat de disposar d'instruments que permetin recollir les necessitats del moment i del conjunt d'interessos dels ciutadans i de les ciutadanes, donada la creixent complexitat dels processos econòmics i socials. Ordenar l'economia, garantir un desenvolupament sostenible, superar els desequilibris territorials, garantir que els diferents sectors socials puguin impulsar iniciatives i ser escoltats fan necessari dotar-nos d'un instrument com és el Consell Econòmic, Ecològic i Social, institució amb uns valors i unes funcions provades i reconegudes arreu d'Europa i de l'Estat.

El nostre Grup considera que és del tot desitjable i necessari dotar Catalunya d'aquest instrument, que permeti la participació dels agents socials i econòmics del país, amb caràcter consultiu, per informar, per dictaminar, per col·laborar amb el Govern de la Generalitat a l'hora que aquest estableixi les seves prioritats, les seves polítiques d'ordre econòmic i d'ordre social. Un consell econòmic i social al qual el nostre Grup ha afegit el concepte d'ecològic perquè entenem que la planificació de l'activitat econòmica a Catalunya és inseparable, si volem que sigui rigorosa i responsable, de la seva sostenibilitat ecològica. Un consell que tingui com a funcions informar amb caràcter preceptiu, no vinculant, sobre els projectes de llei, proposicions de llei i decrets relacionats amb la política econòmica, ecològica i social; elaborar informes, dictàmens i propostes, tant per iniciativa pròpia, com a petició del Consell Executiu, en temàtiques de política econòmica, ecològica i social; participar en la planificació de l'activitat econòmica, territorial i mediambiental. Un Consell amb una representació que permeti la participació dels sindicats, empresaris, pagesia, cooperativisme i treball associat, universitats, sector de l'estalvi, món local, col·legis professionals, associacions ecologistes; aquests són, entre altres, subjectes d'aquesta institució.

Ja no es pot adduir que l'absència d'aquest Consell està compensada per l'existència del Consell de Treball. Ha passat el temps suficient per a legislar en aquest sentit, i cal ja donar coherència als compromisos electorals de la majoria dels grups d'aquesta cambra. És més que evident, pel nostre Grup, que legislar un consell econòmic, ecològic i social demana, per a fer-ho bé, que siguin escoltats els posteriors protagonistes d'aquest i, òbviament, aprovar aquest Consell reclama el màxim consens parlamentari.

És per aquestes raons, i donat que en aquests moments s'estan debatent al si del Consell de Treball propostes i criteris amb els agents socials i econòmics per tal d'anar a la constitució del Consell, que el nostre Grup retiraria la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, sempre que s'expressessin en aquest Ple, davant de tota la cambra, els compromisos del Govern i del Grup de Convergència i Unió amb Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i dels quals hem informat la resta de grups. I aquests compromisos són: en primer lloc, i

abans del 31 de desembre, i fruit del procés endegat al si del Consell de Treball, que el Govern presenti un projecte de llei de Consell Econòmic, Ecològic i Social, i segon compromís, que, en el cas que això no fos així, el Grup de la majoria donaria suport a la presa en consideració de la nostra Proposició de llei. És més que evident que, en qualsevol dels dos supòsits, cada grup projectaria les esmenes o propostes que considerés oportunes. Si aquests són els compromisos, el nostre Grup es dona per satisfet, ja que definirem com a parlament, processos i terminis clars que ens permetin legislar sobre una qüestió, per nosaltres, tan important.

Gràcies, senyor president; gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Domènec Sesmilo, per un temps de quinze minuts.

El Sr. Sesmilo i Rius

Moltes gràcies, molt honorable president. En comptes de posicionar-nos, precisament faig un torn en contra, en nom del Grup de Convergència i Unió, per recollir la invitació que ens ha fet el senyor Guillot. Simplement, em permetré fer una miqueta d'història. No és el primer cop que debatem aquest tema aquí en el Parlament; tampoc aquest diputat surt a defensar la posició del Grup que dona suport el Govern, i crec que en aquest cas, després d'haver sentit en diverses ocasions els posicionaments dels grups, jo crec que al Parlament tots en general estem d'acord que es constitueixi al més aviat millor aquest Consell Econòmic i Social a Catalunya.

Ja el 30 de maig del 1990, la diputada del Grup d'Iniciativa per Catalunya, en aquell moment senyora Rosa Fabian, la va presentar. Recordo que el senyor Rañé en va fer una defensa, diguem-ne, perquè ho retirés tan, tan brillant que a mi gairebé no em va caldre intervenir, i la senyora Rosa Fabian va retirar la seva Proposició de llei, perquè en aquell moment no totes les forces socials estaven d'acord, almenys, amb els plantejaments inicials d'aquest Consell Econòmic.

Més tard del 17 de novembre del 93, el senyor Roc Fuentes també el va presentar. En aquell moment, el nostre Grup creia que amb les discussions i amb les reformes que s'havien fet recentment del funcionament del Consell de Treball, amb la creació del Consell d'Organitzacions Representatives de l'Economia Social de Catalunya, la CORES, etcètera, no era el moment oportú. Iniciativa va creure que sí, la va posar a votació; no ens vam quedar sols, el Grup de Convergència i Unió, però no va prosperar.

Ara jo crec interpretar altre cop la voluntat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds que s'acceleri i que es tiri endavant aquest projecte de llei, o aquesta llei, perquè convé al país. Hi estem d'acord. Per tant, sempre en el Parlament quedarà que el grup més impulsor d'aquesta iniciativa no hi ha dubte que és Iniciativa per Catalunya - El Verds. malgrat que, com ell ha dit, en els programes electorals de totes les forces hi és. Per tant, el nostre compromís és aquest: des del Govern -que

nosaltres no som el Govern, evidentment, però li donem suport— creiem que s'està fent allò que cal; les forces socials i econòmiques també hi estan treballant de valent; estem convençuts que abans d'acabar l'any això serà una realitat i que el Govern podrà presentar aquest projecte de llei.

Si no, ens comprometem, així formalment, des d'aquesta tribuna, que el nostre Grup, si a final d'any això no fos veritat, o sigui, no fos una realitat, donaria suport a la iniciativa del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; fins i tot ens oferim, doncs, a presentar-la conjuntament o conjuntament amb altres grups; és igual, qualsevol fórmula encara que fos només per fer un toc d'atenció a les forces socials i econòmiques i al mateix Govern que el Parlament, que no vol abdicar de la seva responsabilitat, vol impulsar-ho fins al punt que, si no, això serveixi, jo diria que d'«amença» seria massa fort, però sí d'advertiment.

Per tant, el nostre compromís que ens ha demanat el senyor Guillot hi és, formal en aquest moment, i si jo hagués estat capaç de donar-los suficients garanties; si no, seria una falla, diguem-ne, de la pobra dialèctica d'aquest diputat, però si no és així, sí que els demanaria que ho retiressin amb aquest compromís, repeteixo, que reitero en aquest moment.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Acabat el desenvolupament del debat, té la paraula el diputat senyor Guillot, per pronunciar-se sobre la proposta que li acaba de fer el diputat senyor Sesmilo.

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor president, gràcies. Jo no sé si és més oportú que opinin la resta de portaveus dels grups i després posicionar-nos, o això.

El president

Molt bé, gràcies pel seu suggeriment. En tot cas, si els senyors membres dels grups poden procedir a l'ús de la paraula, té la paraula el representant d'Esquerra Republicana de Catalunya, que ho fa des de l'escó mateix. No fixo temps.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, gràcies, senyor president. Breu, simplement per congratular-nos que el Grup de la majoria, definitivament, s'hagi compromès en el proper període de sessions a endegar aquest Projecte de llei. Entenem que seria bo que fos participat, i en la fase prèvia per tots els grups, i que sigui enfocat —això ho defensarem nosaltres— amb la màxima pluralitat en la representació dintre aquest Consell Econòmic, Ecològic i Social que entenem que és fonamental per ajudar a definir les polítiques econòmiques i socials a Catalunya. Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, moltes gràcies, senyor president. Només, també, per congratular-nos que es pugui tirar endavant d'una forma consensuada la creació d'aquest Consell.

Moltes gràcies.

El president

Pel Grup Socialista, el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Només per constatar quelcom que ja s'ha dit i és que a Catalunya ja existeix un òrgan consultiu de la Generalitat, adscrit al Departament de Treball, que té en el seu si competències que són coincidents amb un consell econòmic i social i algunes que no ho són. És més una estructura que manca d'elements que fan necessari qüestionar-se o plantejar-se la necessitat que hi hagi un consell econòmic i social.

El Consell de Treball, que recupera la tradició del període de la República i del moment de recuperació de les institucions de la Generalitat de Catalunya, té en aquest moment algunes mancances en relació al que hauria de ser un consell econòmic i social. La seva manca d'autonomia, el fet d'estar inscrit dintre d'un Departament en concret però no gaudir d'aquesta autonomia funcional que tenen els consells econòmics i socials, el fet que la seva presidència sigui ostentada per membres del Govern és un element que en d'altres consells econòmics i socials no es produeix, fa necessari que el compliment del que ha estat una promesa electoral de tots els grups es plantegi i es substanciï. Però, en aquests moments hi ha un debat obert al mateix si del Consell de Treball que creiem convenient veure quin fruit dona.

Discreparíem, potser, només en un petit element del que ha plantejat el senyor Sesmilo, en el sentit que el Parlament de Catalunya mai ha de donar o ha de plantejar la seva activitat legislativa com un toc d'atenció als agents socials. Crec que és una frase poc afortunada, tal com l'ha plantejat. Crec que l'activitat del Parlament de Catalunya pot esperar tranquil·lament o pot considerar convenient que hi hagin agents socials que fomentin el consens social per recollir, si n'hi ha, aquest foment, però l'activitat legislativa del Parlament de Catalunya mai és un toc d'atenció als agents socials perquè, si no, defugiria de la seva responsabilitat i establiríem una confusió dels poders legislatius, executius i del poder dels organismes socials, de la societat civil vertebrada, que seria poc prudent.

En aquest sentit, considerem adient aquest termini a mitjà terme, tot manifestant que, possiblement, de qualsevol projecte de llei, a nosaltres ens agradaria molt més que si s'ha d'anar amb una perspectiva com aquesta fos de ponència conjunta, es plantegés; repetim la nostra discrepància amb alguns dels punts que hi ha amb el text redactat, però en la seva tramitació, quan arribi el moment, ja els plantejarem.

Res més i moltes gràcies.

El president

Té ara la paraula, per pronunciar-se definitivament, el senyor Guillot, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Jo crec que el senyor Sesnilo ha reproduït fidelment els compromisos presos, s'han expressat amb tota claredat i ens dona satisfacció, per la qual cosa retirarem la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Guillot. Havent sigut retirada la Proposició, no procedeix, per tant, desenvolupar o procedir a fer cap votació.

Modificació de l'ordre del dia

D'acord amb l'article 62.4 del Reglament, aquesta Presidència proposa l'alteració de l'ordre del dia amb la inclusió d'un nou punt, amb la designació d'un membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona, atesa la vacant produïda pel traspàs del senyor Josep Pi i Sunyer. Si aquesta proposta no suscita cap objecció procedirem així. *(Pausa.)* No hi ha objeccions? Procedirem així.

Designació de tretze membres del Consell Assessor d'RTVE a Catalunya

Altrament, la Presidència fa avinent que la Junta de Portaveus, d'acord amb l'article 24, primer, del Reglament, i per tal d'ordenar les votacions corresponents a les eleccions dels següents punts, ha demanat unànimement que es fessin per votació ordinària, atès que el nombre de candidats proposats pels grups parlamentaris correspon al de llocs a proveir.

Primer es farà la votació del Consell Assessor de Ràdio i Televisió, i seguidament, les de les universitats, conjuntament.

Passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, tercer punt, designació de tretze membres del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya, article 7.1 del text refós de la Llei 6/1981, del 19 de juny, reguladora del Consell Assessor de Ràdio i Televisió d'Espanya a Catalunya.

Un secretari donarà lectura a l'esmentat article i els noms dels qui han estat proposats pels grups parlamentaris. Per fer-ho, té la paraula el secretari primer, senyor Escudé.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. La legislació aplicable és la Llei 6/1981, de 19 de juny, reguladora del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Ca-

talunya, la qual, en l'article 7, apartat primer, diu: «El Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola consta de tretze membres designats pel Parlament en proporció al nombre de diputats de cada grup parlamentari pel sistema dels majors restants sobre el total de membres del Parlament, i nomenats pel Consell Executiu per a la legislatura corresponent.»

Els noms dels candidats proposats pels diversos grups de la cambra són els següents: per part del Grup Parlamentari Popular, senyora Anna Nogué i Regàs, senyor Juan Urgellès i Salvadó; pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, senyor Xavier Garcia Pujades; pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Daniel Condeminas i Tejel; pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya, senyora Marina Bru i Puron, senyor Antoni Poveda i Zapata i senyor Xavier Sabaté i Pallarés, i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, els senyors Enric Castellnou i Alberch, David Marca, Francesc Caminal, Divina Esteve, Francesc Sánchez i Josep Maria Bertran.

El president

Havent-hi acord, anem a passar a la votació per a la designació dels tretze membres la lectura dels noms dels quals acaba de fer el secretari primer. Passem a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden designats membres del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya els candidats proposats pels grups parlamentaris els noms dels quals han sigut llegits pel secretari primer d'aquesta Mesa.

Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona, d'un membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili, de cinc membres del Consell Social de la Universitat de Lleida, de dos representants a la Fundació de la Universitat Oberta de Catalunya, de dos membres del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra, de cinc membres del Consell Social de la Universitat de Girona i d'un membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona

Anem al quart punt de l'ordre del dia... És la designació de membres del Consell Social de diverses universitats.

Anirem llegint, en primer lloc, d'acord amb la proposta que he rebut dels portaveus, la designació dels membres del Consell Social de cada una de les universitats.

Comencem: Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona. Per l'article 41 i 7.1 de la Llei 26/1984, de 19 de desembre, de coordinació universitària i creació dels consells socials. Un secretari, el secretari primer, donarà lectura als ar-

ticles de l'esmentada Llei i al nom proposat per a aquesta designació. Té la paraula el senyor Escudé.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. La normativa aplicable en els punts 4, 5, 6, 8 i 9 i el nou punt de l'ordre del dia és la Llei 26/1984, de 19 de desembre, de coordinació universitària i de creació dels consells socials, la qual Llei, en l'article 4, apartat primer, diu: «Els membres que representen els interessos socials en cadascun dels consells socials de les universitats a Catalunya són...», segueixen diversos paràgrafs i la lletra g, diu: «cinc elegits directament pel Parlament de Catalunya, per majoria absoluta dels diputats que formen la cambra», i l'article 7, apartat primer, diu: «El mandat dels membres a què es refereix l'article 4 és de quatre anys. Aquests membres són renovats o reelegits per meitat cada dos anys, dos mesos abans d'expirar el mandat pel procediment establert pels articles 4 i 5.»

I pel que fa al punt 7, la representació a la Fundació de la Universitat Oberta de Catalunya, la normativa aplicable és la Resolució de 8 de gener de 1996, per la qual es dona publicitat a l'acord de Govern de la Generalitat de 28 de desembre de 1995, pel qual s'aprova la composició i funcions del Consell de la Fundació per la Universitat Oberta de Catalunya, la qual Resolució en l'article 2, apartat 2.1, lletra c, diu: «El Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya és format per...», «c) dos consellers representants, nomenats pel Parlament de Catalunya».

I els noms dels candidats presentats pels grups parlamentaris són els següents. Pel que fa a l'apartat, o millor dit, el punt número 4 de l'ordre del dia, un membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona, el candidat presentat ho és per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i és el senyor Simó Aliana.

Pel que fa al punt número 5, designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili, el candidat presentat ho és pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i és el senyor Javier Bort i Pardo.

Pel que fa al número 6, designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat de Lleida, els candidats presentats són els següents: per part del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, el senyor Xavier Maurel i Castro, i el senyor Josep Pau i Perna; per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Jaume Escart i Bernardó i el senyor Daniel Gelabert i Fontova, i per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Josep Borrell i Figuera.

Pel que fa al punt número 7 de l'ordre del dia, designació de dos representants a la Fundació de la Universitat Oberta de Catalunya, els candidats presentats són els següents: per part del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, el senyor Joan Majó i Cruzate, i per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Josep Laporte.

Pel que fa al punt número 8 de l'ordre del dia, designació de dos membres del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra, els candidats presentats ho són per

part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i es tracta del senyor José Antonio Pérez Torrente i senyor Julià Maria Valon i Cunillera.

Pel que fa al punt número 9 de l'ordre del dia, designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat de Girona, els candidats presentats són els següents: per part del Grup Parlamentari Popular, el senyor Ramon Moncunill i Bernet; per part del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, el senyor Josep Cornellà i Canals i el senyor Andreu Otero i Triola, i per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Robert Pujol i Ferrer i el senyor Xavier Vilanova i Clé.

I finalment, en aquest punt que, a petició de la Presidència, ha estat objecte d'increment en l'ordre del dia, la designació d'un membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona, el candidat presentat ho ha estat per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i es tracta del senyor Xavier Duran.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé.

Una vegada donats els noms dels candidats, es passa a la votació conjunta de candidats proposada pels grups parlamentaris per a formar part dels consells socials de les esmentades universitats. Procedim a la votació.

Vots a favor, posin-se dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

Atès que s'ha assolit la majoria absoluta que requereix la Llei, els candidats proposats pels grups parlamentaris han estat elegits per formar part dels consells socials de les universitats en representació d'aquest Parlament.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament de l'Estatut i la definició del model d'Estat en el marc de les converses amb forces polítiques de l'Estat

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, la primera interpel·lació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el desplegament de l'Estatut i la definició del model d'Estat en el marc de les converses amb forces polítiques de l'Estat, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per exposar la interpel·lació té la paraula, per espai de deu minuts, el diputat senyor Higiní Clotas.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, crec que ni tan sols necessitaré els deu minuts que el Reglament m'atorga, senyor president, per formular la interpel·lació d'urgència que el Grup Socialista presenta al Consell Executiu, al Govern de la Generalitat, i és d'urgència perquè, del que vol tractar aquesta interpel·lació és quelcom que està succeint amb una gran rapidesa, amb una gran vertiginositat aquests

dies. Anem a veure: s'estan produint unes converses, unes negociacions, un diàleg entre dues forces polítiques –el PP en el conjunt de l'Estat i la coalició de Convergència i Unió per part de Catalunya–, orientades a donar suport a un vot d'investidura per a la candidatura que correspon al PP i al senyor Aznar de presentar al Congrés de Diputats. Per tant, vagi per davant l'absolut respecte, des de l'opinió del Grup Socialista, a les legítimes converses que, amb aquesta orientació de constituir una majoria suficient, una majoria parlamentària, si vostès ho volen, per a un vot d'investidura i per a un debat d'investidura, porten les dues forces.

Del que no hi ha dubte, i és el motiu de la nostra interpel·lació, i és al mateix temps un crit d'alerta i de preocupació, és que en el contingut d'aquestes converses –i el Grup Socialista en té una constància directa, perquè ha tingut converses, com és públic i notori, amb el Govern de la Generalitat, on hem estat informats com a partit polític de l'abast d'aquestes converses, però el conjunt de grups i forces parlamentàries n'estan assabentats perquè és del domini públic– s'estan tractant temes, i molts temes, que no són exclusivament aquells que normalment generen un debat sobre la necessitat de buscar una majoria suficient per donar suport a un vot d'investidura, sinó que s'estan tractant temes i aspectes fonamentals en el desenvolupament constitucional, que afecten l'estructura i el model d'Estat i que afecten el mateix sistema autonòmic, des del punt de vista econòmic i de finançament, des del punt de vista de sostre competencial.

Per tant, si el que aquí s'està discutint en aquests moments entre aquestes dues forces polítiques són aspectes que afecten els estatuts –i l'Estatut d'autonomia de Catalunya en particular–, el model de finançament, el sostre competencial, el motiu d'aquesta interpel·lació ve adreçada a aquesta preocupació i crit d'alerta, i proposa al Govern de la Generalitat que sàpiga contemplar la importància d'aquest fet històric amb el pluralisme que suposa el conjunt de les forces polítiques de Catalunya i les seves institucions. És molt diferent un diàleg i una negociació entre dues forces polítiques, és molt diferent d'un diàleg i una negociació entre forces polítiques que representen institucions i que afecten el propi model d'Estat. De la mateixa manera ho diríem si en l'àmbit de l'Estat o en l'àmbit d'unes competències que no tenim, però que fossin nostres en l'Estatut, s'hagués de discutir sobre política exterior, sobre política de seguretat, sobre política de terrorisme. És amb aquesta doble intenció, amb la intenció de ser més eficaços en el moment de formular aquestes propostes, que no són d'una durada curta, i que jo sé que avui no es tracta de tancar definitivament, sinó que es tracta de dissenyar-ne les grans línies. Es tracta, per tant, de recaptar el suport polític institucional de totes les forces polítiques de Catalunya, perquè això convé al país, això convé al model que es dissenyi i això convé, fins i tot, al mateix Govern de la Generalitat i a la coalició política que dóna suport al Govern de la Generalitat i que està al front d'aquestes negociacions. És a dir, fins i tot des d'un punt de vista partidista, convé també al Govern de la Generalitat i a aquesta força política, a aquesta coalició, obrir aquest debat i recaptar el suport de totes les forces polítiques en tota aquesta orientació.

No hi ha dubte que, malgrat allò que fins fa ben pocs dies –si ho volen vostès, fins al 3 de març– semblava una situació molt preocupant atesa l'actitud que des d'un d'aquests interlocutors, que és el PP, s'havia tingut al llarg d'aquests tres anys –i em refereixo, sobretot, a l'espai de l'Estat del PP–, en relació amb una situació similar, que és l'acord i el suport que Convergència i Unió va donar al Govern socialista, diguem que l'actitud d'aquest partit va ser d'uns atacs ferotges contra les dues forces, Convergència i Unió i socialistes, per haver establert aquesta estabilitat de majoria política que permetés governar.

És, com a mínim, em permetré dir sorprenent, si no inquietant, el fet d'aquest capgiravolt, gairebé miraculós, que es produeix a partir del 3 de març en aquesta força política. Però més enllà de l'efecte miraculós d'aquest capgirament, jo crec que estem en una bona oportunitat per avançar, en una bona oportunitat perquè la dreta espanyola reconegui aquesta realitat plurinacional de l'Estat, i que aquí el conjunt de forces polítiques de Catalunya, en aquest Parlament, i en particular el Grup Socialista, hem anat formulant al llarg de molts anys sobre les nostres tesis polítiques. Perquè, si la dreta espanyola reconeix aquest fet plurinacional i diferencial, no hi ha cap mena de dubte que s'haurà donat un pas endavant molt important per al desenvolupament constitucional i per resoldre l'encaix de les comunitats històriques dins de l'àmbit de l'Estat. Per tant, jo crec que és una bona oportunitat. Ara, aquesta bona oportunitat l'hem de saber aprofitar i la millor manera per aprofitar-la des de Catalunya és un esforç conjunt, col·lectiu, de totes les institucions i de totes les forces polítiques.

Per tant, jo proposo al Govern de la Generalitat que per tots aquests motius –i tindrà oportunitat, a la rèplica, en tot cas, de formular-ho més detalladament–, que la via més immediata per provocar aquesta participació és la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions, on té com a responsabilitat específica estudiar la valoració i el model de finançament. Per tant, que el Govern de la Generalitat –que, naturalment, presideix aquesta part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions, però totes les forces polítiques que estem allà representades– sigui l'instrument més immediat per consultar i elaborar els trets definitius d'aquest model de finançament de què s'està, en aquests moments, parlant. I que això es porti al Parlament de Catalunya perquè sigui ja des de la màxima institució de representació política del nostre poble que es doni suport col·lectivament a aquesta proposta de negociació. Repeteixo: no estem parlant de quelcom que té una durada de pocs dies, sinó que estem parlant de quelcom molt complicat, que afecta el conjunt de l'Estat i que, per tant, s'hauran de trobar aquí les mesures que siguin justes sobre les nostres pròpies reivindicacions i que, al mateix temps, afectin també d'una manera positiva el conjunt de l'Estat, i que sigui a través d'aquest vehicle que consolidem una posició comuna de totes les forces polítiques i institucionals, i que no sigui estrictament la relació entre dues forces polítiques sobre una determinada acció, que és el vot de la investidura.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpel·lació té la paraula el conseller senyor Trias, per un espai de deu minuts.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor diputat, al Govern de la Generalitat, des del punt de vista de l'autonomia, tenim dos objectius prioritaris: el primer d'ells és el reconeixement de Catalunya com a nació, la defensa del fet diferencial de Catalunya, i evidentment, això exigeix la traducció, almenys de bon principi, que s'apliquin i se'ns traspassin totes les competències contemplades en l'Estatut d'autonomia i que encara estan pendents de transferència.

El segon objectiu, des del punt de vista autonòmic, faria referència a tots aquells aspectes que configuren el sistema de finançament autonòmic. Estem en un moment polític complex, que ve definit, per una banda, per l'existència d'un govern, a nivell de l'Estat, en funcions, que porta a terme un conjunt d'actuacions que es podrien definir una mica de mínims, cosa que no és del tot certa, perquè evidentment és el que ens dona la garantia absoluta del funcionament normal dels serveis, i a més, això s'està fent des d'un ambient, ho reconec, positiu, un ambient de serenor i de tranquil·litat que permet una situació d'una gran estabilitat.

D'altra banda, el ja candidat oficial a la investidura com a president del Govern i el seu partit estan realitzant esforços realment importants per arribar a acords amb els diferents grups polítics que li permetin superar el debat d'investidura i sortir escollit com a president del Govern. I des del Govern de la Generalitat veiem i creiem que és positiu el nou escenari polític, i creiem que s'està produint un fenomen que vostè deia miraculós, però que realment és un fenomen..., no sorprenent, però que sí que realment ens deixa una mica, a tots..., hem de recuperar, en ocasions, el somriure. Nosaltres considerem que s'està produint un canvi notable d'actitud –de totes, jo diria; jo crec que l'estem produint tots, aquest canvi d'actitud– del conjunt de forces polítiques, dels mitjans de comunicació, dels líders socials, també. Es produeix un canvi realment curiós de tothom envers les aspiracions del poble de Catalunya i dels seus representants, i aquest jo crec que és un fenomen que s'està produint d'una manera puntual, en pocs dies, i jo crec que és el resultat del mèrit de molts, jo diria el mèrit de quasi tots, i que està creant un bon ambient.

Crec que s'està trencant una etapa, una etapa d'agressions que esperem que no torni, s'està tancant una etapa de «café per a tots» per una etapa nova, i creiem que això genera un grau d'esperança; etapa en la qual jo dic que jo crec que és mèrit de tots i un només ha de veure les declaracions que es produeixen darrerament per part dels líders del Partit Popular, o un pot veure les declaracions que es produeixen últimament, jo crec que importants, del president en funcions del Govern, el senyor Felipe González, o fins i tot, per exemple, les que avui podem llegir del president de la Junta d'Andalusia, que no crec que doni només un canvi de

situacions, però sí que jo crec que indiquen una voluntat de canviar una mica l'ambient global que es dona a nivell del país. Per tant, jo crec que aquest són factors molt importants i, evidentment, amb aquests factors que es donen, es dona una situació de responsabilitat i de voluntat per part del Govern de la Generalitat, d'aprofundir en tots aquests temes dels traspassos, d'aprofundir en tots els temes del finançament, i jo diria més: anar més enllà i buscar aquelles fórmules que permetin delegar les competències aquelles que són de l'Estat, però que evidentment es poden delegar en les comunitats autònomes.

Aquesta és la posició del Govern de la Generalitat, però el Govern no negocia res, ara; el Govern no negocia res, ara, no? El que hi ha és una negociació política, important, dels grups de Convergència i Unió amb el Grup Popular per intentar veure si és factible aquesta investidura, i aquesta és una discussió política que s'intenta fer –i dic que s'intenta perquè no sempre s'aconsegueix– dintre d'un clima..., no de secretisme, sinó de discreció, d'un clima absolutament necessari en aquest tipus de negociacions, i que, evidentment, ha de portar que hi hagi un acord, o el no-acord, segons les discussions que es portin a terme entre aquests partits. A algun partit, concretament el PSC, nosaltres hem tingut ocasió d'explicar-li les línies per on van aquest tipus de negociacions, sobretot a nivell econòmic, no?, però és evident que la negociació no es fa entre governs, perquè a més no hi és, sinó que la negociació que es porta a terme avui dia és una negociació a nivell de partits, i jo crec que és lògic que sigui així, i ha de ser així fins que es produeixi, com a mínim, la investidura.

El que sí que és evident és que es pot donar –i ja dic, escolti, encara no s'ha donat– que hi hagi un acord que permeti la investidura i que, per tant, es negociïn grans trets. De tot, de tot un conjunt de temes: de temes a nivell de traspassos, de temes a nivell de finançament. I nosaltres creiem que llavors sí que és voluntat claríssima del Govern de la Generalitat de donar trasllat dels possibles acords i de com s'haurien de substantiar aquests acords, de totes aquestes matèries, a la Comissió Mixta de Traspassos Estat - Generalitat, així com a la Comissió Mixta de Valoracions, tal com per altra part estableixen les disposicions transitòries tercera i sisena de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

El fet que les dues comissions mixtes tenen una naturalesa en què hi participen els diferents partits de la cambra, doncs, jo crec que dona origen a aquesta pluralitat que jo crec que es desitja, a aquesta informació que tothom volem, a fi i a efecte que uns acords que han de començar sent uns acords polítics entre grups polítics, en línies generals, després puguin rebre la col·laboració, si és possible, dels altres grups de la cambra. I aquesta, realment, és la línia que nosaltres intentarem..., bé, no que intentarem, que ens comprometem a portar a terme aquesta informació a la Comissió Mixta de Valoracions i a la Comissió Mixta de Traspassos, que creiem que és en aquest si on s'hauria de portar a terme aquesta col·laboració a nivell de govern amb les forces d'aquesta cambra.

Una altra cosa puntual, diferent, són les converses que jo personalment, i el grup polític de Convergència i

Unió, vulgui portar a terme amb els diferents grups polítics de la cambra, que evidentment nosaltres intentarem d'intensificar a fi i a efecte que la gent estigui informada dels grans trets que anem avançant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a un torn de rèplica, i per espai de cinc minuts, té la paraula el diputat senyor Clotas.

El Sr. Clotas i Cierco

Sí, senyor president. No serà tant de rèplica, atès que el senyor conseller hi coincideix –i accepta, per tant, aquest procediment–, que ha sigut una mera proposta per part del Grup Socialista, per part de mi mateix, sobre els mecanismes a utilitzar per fer participar totes les forces polítiques en aquest debat. I si utilitzo aquest torn per pujar a la tribuna i no ho faig des de l'escó és justament per la importància de la matèria que estem tractant. I jo repeteixo que agraeixo les paraules del conseller senyor Trias. Aquí estem tractant d'una oportunitat i d'un procés que, més enllà que la relació i la negociació entre aquestes dues forces polítiques, pot conduir a una elevació, a una culminació, i si més no també a una elevació del sostre competencial, atès que el mateix Parlament de Catalunya fa ben pocs dies ja va..., el dia 13 de març, em fa l'efecte, varem aprovar per unanimitat una proposta d'actuació en matèria de transferència de serveis que era prou important.

Per tant, insistir en aquests minuts que em queden en un parell de consideracions. Primera: jo recullo, senyor conseller, la seva voluntat ja des d'avui que, a través de la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions i a través de la part catalana de la Comissió Mixta de Transferències, d'una manera ràpida, podrà el Govern de la Generalitat, el qual naturalment presideix aquestes comissions, podrà explicar, debatre i acordar, eventualment –i tant de bo fos per unanimitat, o pel màxim suport possible–, les línies polítiques a endegar com a govern, i com a Catalunya, en relació amb aquestes dues negociacions. I que al mateix temps que –repeteix– sé que no és una qüestió que s'esgoti en si mateixa en el termini del mateix vot d'investidura i de la investidura, sé que avui s'estan traçant les línies generals d'un projecte i d'un procés d'elaboració que portarà temps, de la mateixa manera que la reforma del sistema i del model de finançament també té una durada per als propers cinc anys. Per tant, sé que és un treball extens; i és un treball extens que s'ha de fer en el conjunt de Catalunya i s'ha de fer fora de Catalunya, i el PSC queda ben palès que és un treball que porta ja molt anys fent i que fins i tot recentment, molt recentment, hem pogut estar fent. I crec que, diguem-ne, amb bons resultats. Per tant, és un treball que s'ha de fer aquí i fora d'aquí.

Una altra consideració que vull fer és que no pot quedar al marge d'aquest... –sé que no hi queda, perquè va implícit, però sí que ho vull dir des d'aquesta tribuna, perquè és una preocupació que tenim–, al marge d'aquest model de finançament la preocupació real que

existeix perquè els ajuntaments trobin també la seva via de finançament justa. Per tant, aquest ha de ser un element, serà per als socialistes al Parlament de Catalunya, com a partit en la Comissió Mixta de Valoracions, serà una reivindicació que també tindrem present: la justícia en el finançament de caràcter municipal.

I per acabar, senyor president i senyor conseller, nosaltres presentarem la Moció subsegüent a aquesta interpel·lació amb el contingut estricte amb què l'he formulada, amb el contingut estricte que el mateix senyor conseller també proposa, i crec que, per tant, sense esperar ja l'aprovació d'aquesta Moció, que es veurà en el proper ple, podem considerar des d'avui que aquest ja és un acord entre el conjunt de forces polítiques, encara que no es pot votar avui, perquè estic convençut..., i perdonin-me l'arrogància, no és que vulgui ser portaveu de totes les forces polítiques, però estic convençut que aquestes forces polítiques, totes les d'aquesta cambra, sí que estan d'acord a donar aquesta màxima transparència i aquesta màxima participació institucional en aquest procés.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias, per un espai de cinc minuts.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyor president. Molt breument. Accepto plenament, com vostè ha dit, que aquestes converses s'han de portar a través de la Comissió Mixta, la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos i de la Comissió Mixta de Valoracions. Vull tornar ara a repetir, per deixar clar un punt que jo crec que és bàsic, no?, que les negociacions es fan entre una coalició, Convergència i Unió, i el Partit Popular. Que després els acords a què s'arribi s'hauran de substanciar i, per tant, això és un tema que no es fa en un moment, sinó que comporta, doncs, un període de temps, i que normalment no és curt, no? I que, evidentment, el que sí que s'ha de fer, un cop s'hagi arribat a aquest acord, és informar i plantejar les coses a la Comissió Mixta de Traspassos i a la Comissió Mixta de Valoracions. I evidentment jo crec que hi ha una voluntat clara d'informar de la situació que hi ha i de les línies que s'aniran adoptant a nivell d'aquest Parlament. És a dir, que jo crec que és una via clara que s'ha de fer, de donar llum i taquígrafs a la situació a què s'arribi, però un cop s'hi hagi arribat, un cop s'hi hagi arribat, no? Perquè és evident que la negociació la fan uns grups polítics, evidentment amb una voluntat de no crear aquesta situació de secretismes que en ocasions s'acostuma a posar, però sí que evidentment amb una discreció sense la qual jo crec que no hi ha negociacions. És a dir, la gent en molts casos em diu: «Escolti, per què, aquesta discreció?» La discreció és absolutament necessària, en aquestes coses.

I el tipus d'acords i el tipus d'informació que s'ha de donar no és només a nivell de les qüestions econòmiques, que en molts casos, doncs, sembla que siguin les que primen, sinó també en les qüestions de traspassos i en altres coses. I evidentment, això també agafa...

Vostè diu: «Escolti, el tema dels ajuntaments.» Escolti, a nosaltres, com a Generalitat, també ens preocupen els ajuntaments. És a dir, a nosaltres, com a Generalitat, també ens preocupen els ajuntaments. El que succeeix sempre amb aquest tipus de coses és que les negociacions segueixen un ritme, segueixen unes línies que són les que es marquen els partits, i evidentment nosaltres anirem després ajustant un conjunt de temes que no estan solucionats a nivell de l'Estat i que esperem que en aquesta legislatura es puguin anar solucionant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els criteris de capteniment en relació amb l'Arxiu de la Corona d'Aragó

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, és a dir la interpel·lació al Consell Executiu, en tràmit pel procediment d'urgència, sobre els criteris de capteniment en relació amb l'Arxiu de la Corona d'Aragó, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar la interpel·lació, i per un espai de deu minuts, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, es compleix aquests dies gairebé un any..., és a dir, celebrem aquests dies el primer aniversari de l'anunci *urbi et orbi*, fet pel president de la Generalitat, del retorn immediat dels papers de l'Arxiu de Salamanca incautats per l'exèrcit franquista després de la Guerra Civil 1936-1939. Hem pensat que era bo, en el marc de les commemoracions històriques a què aquest país nostre està tan avesat, de plantejar una interpel·lació sobre un tema que està ocupant pàgines destacades de l'àmbit de cultura dels mitjans de comunicació i que constitueix una preocupació enorme per al que és la comunitat científica en l'àmbit de la història i la recerca i els arxius, i el món universitari en general, com és l'anomenat en l'actualitat Arxiu de la Corona d'Aragó, des del segle XIV fins a finals del XVIII anomenat Arxiu Reial de Barcelona.

En realitat, aquest Arxiu Reial de Barcelona és un arxiu que ha tingut al llarg de la seva història personatges realment molt destacats com a directors, des d'en Valls i Taberner o en Martínez Ferrando, persones que van mantenir un nivell intel·lectual realment elevat, com corresponia a allò que és el segon centre on s'aplega el màxim de documentació del període medieval, el segon a nivell europeu –i segurament mundial i tot–, després d'allò que contenen els Arxius Vaticans. És, per tant, doncs, un arxiu de la màxima importància a nivell nacional i internacional. El que passa és que aquest arxiu arrossega, pràcticament des del període actual de normalitat democràtica i seminormalitat autònoma, arrossega tot un seguit d'irregularitats que han anat jugant de manera francament molt negativa entre el que

són els distints col·lectius interessats en la recerca en els arxius.

D'entrada, cal dir que és un arxiu que, en les seves instal·lacions actuals, ja va ser inaugurat fa un parell d'anys, de pressa i corrents, sense documentació ni mobiliari i, per tant, només per cobrir de cara a la galeria el que era, doncs, la inauguració d'una obra important en un període preelectoral, i en aquest cas em refereixo a l'autoritat del Govern de l'Estat. Un govern de l'Estat que s'ha de dir que a través de la seva subdirectora general d'Arxius, la «camarada» Margarita Vázquez de Parga y Gutiérrez del Arroyo, ha substituït la impossible *unidad de destino en lo universal* per la *unidad de archivo en lo universal*, amb la qual cosa el concepte és aplicable no només a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, sinó també al que ja hem esmentat abans, als papers de l'Arxiu de Salamanca.

Es pot dir que, d'alguna forma, al llarg de tots aquests anys el Ministeri de Cultura ha estat incomplint tot un seguit d'elements que podien ser entesos com el seu deure i la seva obligació. Un d'aquests elements que ha estat òbviament incomplert és el que fa referència a la creació –i això és competència que li pertoca, per després traspasar-ne la gestió a la Generalitat–, la no-construcció de l'Arxiu Històric Provincial de Barcelona. S'ha de dir que durant el període en el qual aquest Arxiu Reial de Barcelona era dirigit pel que ara n'és el director honorari, el senyor Frederic Udina i Martorell, aquest arxiu va passar de tenir tres quilòmetres i mig lineals de documentació a tenir-ne quinze quilòmetres, quan el mateix senyor Udina i Martorell va abandonar la direcció de l'Arxiu. Per tant, al llarg d'aquest període s'hi havia anat acumulant un important nombre de material, molt valuós, sobretot en tot allò que feia referència a la documentació generada per l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya, que naturalment, en condicions normals, un arxiu de les característiques d'aquest, un arxiu medieval, no hauria de ser la destinació real de tota aquesta documentació, que hauria hagut d'anar a parar a un arxiu històric provincial ara tan inexistent com és el de Barcelona.

Parlar dels arxius històrics provincials ens portaria a recordar també, doncs, el fet que en altres indrets, en altres arxius del nostre país, aquesta mateixa Subdirecció General d'Arxius del Ministeri de Cultura no ha actuat de la forma més adequada possible, en el sentit que, per exemple, fa poc que la mateixa Associació d'Arxivers de Catalunya s'ha referit al caràcter de precarietat que tenen les instal·lacions del lloc on es veu obligat a actuar l'Arxiu de Lleida, i també les condicions, qualificades d'«impresentables», amb les quals es manté el Dipòsit Regional d'Arxius de Cervera. Aquest és l'únic arxiu català gestionat encara directament pel Ministeri de Cultura.

Dèiem, en realitat, que aquest Arxiu, l'Arxiu Reial de Barcelona, l'Arxiu de la Corona d'Aragó, arrossegava tot un seguit d'irregularitats i factors negatius des de fa ja una bona colla d'anys. D'una banda, és difícil de pensar que les coses puguin funcionar bé quan, per exemple, fa molt pocs mesos s'acaba de constituir a nivell d'Estat una Junta Superior de Archivos, en la qual resulta que no hi ha ni un sol arxiver, i que l'únic

arxiver que hi ha és la mateixa «camarada» Margarita, que figura com a secretària de la Junta, amb veu però sense vot. D'entrada ja és, si més no des del punt de vista científic, tirant a esotèric que una Junta d'Arxius, una Junta Superior d'Arxius de tot l'Estat, no tingui cap professional del sector, a banda d'historiadors —que també està bé que hi siguin—, no tingui cap professional del sector en aquesta Junta Superior d'Arxius.

Dèiem que s'arrosseguen malvestats diverses des de fa anys; per exemple, en el moment que es va haver de cobrir la vacant, la plaça de subdirector d'aquest Arxiu, ja es va fer pensant en un perfil molt concret i molt determinat, de cara que fos ocupada per una persona específica. Quan, després de fer-li la vida bastant impossible a l'anterior director, el senyor Rafael Conde, aquest es va veure pràcticament forçat a deixar les seves responsabilitats i a dimitir el seu càrrec, resulta que la plaça que es va convocar amb posterioritat per a ser ocupada per qui ara n'és el nou director, doncs, aquesta plaça ja sí que va ser creada absolutament de manera que ell, i només ell, la pogués ocupar.

Tant és així que, per exemple, en un arxiu on, com hem dit, el bàsic de la documentació que s'hi aplega és documentació del període medieval i d'un àmbit territorial específic i concret, com és, fonamentalment, doncs, l'àmbit relatiu als quatre territoris de l'antiga Corona d'Aragó, resulta que entre els requisits per a poder accedir a la plaça de director no figura, per exemple, el coneixement específic de la llengua catalana —que és la llengua en què estan escrits bona part dels documents que allí s'hi apleguen—, ni un coneixement específic de tot el material que conté aquest Arxiu Reial de Barcelona, ni tampoc de la societat, del poble o la nació, de les institucions nacionals d'uns territoris que han anat generant i produint tota aquella documentació al llarg dels anys. En canvi, sí que, d'una manera encara, diguem-ne, més estranya, entre els requisits fonamentals, doncs, es parla de la conveniència que la persona que accedeixi a la plaça de director pugui tenir una experiència provada en camps, diguem-ne, tan absolutament imprescindibles per a estudiar el període medieval com és la formació professional.

És evident, doncs, que estem parlant d'un concurs preparat per ser ocupat per una persona concreta i determinada. S'han exigit uns requisits absolutament insòlits; en canvi, s'han oblidat altres requisits que haurien de ser absolutament fonamentals, com és, per exemple, el coneixement de la diplomàtica i el dret catalans i —com ja apuntava fa uns intants— el mateix coneixement de la llengua amb la qual ha estat generada i escrita aquella documentació.

Tenim ja, doncs, nou director en aquest Arxiu Reial de Barcelona, i aquí els mals no s'aturen, sinó que, diguem-ne, passen de la fase de venda a la menuda directament, ja, a l'engròs, perquè a partir d'un moment determinat el nou director en qüestió és capaç de congriar al seu voltant, de concentrar al seu voltant, doncs, tot el que són els mateixos facultatius del centre, tot el que són els arxivers de Catalunya, els historiadors..., no pas a favor seu, sinó en contra. I això ve precisament a partir del moment que aquest director de l'Arxiu s'inventa un sistema de classificació de la documentació

interna que no té res a veure amb allò que ha estat la tradició d'aquest mateix Arxiu Reial de Barcelona, amb la qual cosa, per exemple, ens trobem que un apartat com podia ser el de la Diputació del General o la Generalitat —que és així com consta i com s'estudia a l'Arxiu Reial de Barcelona— a partir d'ara figura, d'acord amb els savis i científics consells de l'actual director, en l'apartat de *Comunidades autónomas*. Evidentment, quan dèiem abans que el de *la unidad de destino en lo universal* havia estat suplert per *la unidad de archivo*, també, en *lo universal...*, té ja unes connotacions científiques segurament des del mateix moment de la creació o de l'existència de la humanitat, amb la qual cosa semblava que ja des de l'edat mitjana tots aquests territoris dels Pirineus avall fins a Gibraltar —en el seu cas, suposo que comprenent també Gibraltar— ja estaven predestinats a compartir un determinat futur.

La cosa ha arribat a tal nivell que aquest sistema de classificació ha comportat —i acabo, senyor president— el posicionament, d'entrada, dels mateixos facultatius que treballen dintre de l'Arxiu Reial de Barcelona, que han qualificat amb molta duresa aquests criteris a partir dels quals s'ha organitzat la classificació del material, amb els criteris de «caràcter arbitrari, acientífic i ahistòric de la proposta». Ha congriat entorn seu també l'actitud contrària de la Secció Historicoarqueològica de l'Institut d'Estudis Catalans, que s'han referit a la greu desorganització del contingut de l'Arxiu que comportava acceptar aquests criteris. El mateix han fet també una trentena d'historiadors catalans aplegats al voltant de la Societat Catalana d'Estudis Històrics, que han comparat la figura del director amb la d'un funcionari estrictament colonial. Al mateix temps, també un seguit de professors de les distintes universitats catalanes s'han posicionat en contra d'aquest sistema de classificació, perquè el consideren, literalment, «una agressió a l'estructura organitzativa de l'Arxiu».

Si a això hi afegim alguns altres aspectes, que suposo que en la segona intervenció tindrem oportunitat de poder parlar amb el conseller de Cultura, doncs, ja veurem com realment ha arribat l'hora que en aquest Arxiu Reial de Barcelona les institucions adoptin col·lectivament aquelles decisions que potser ja fa molt de temps que s'haurien hagut d'adoptar tant des de la Generalitat com des del Ministeri de Cultura, com és, per exemple, l'oblit en què ha estat deixat al llarg de tots aquells anys aquella disposició de l'Estatut d'autonomia de Catalunya que s'hi refereix i que probablement podria ser la causa de molts dels mals que ara en aquests moments patim.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Carod. Per a torn de resposta, té la paraula el conseller de Cultura, honorable senyor Guitart.

El conseller de Cultura (Sr. Joan Guitart i Agell)

Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor diputat, amb la seva intervenció docu-

mentada, coneixedora del tema i en alguns aspectes exhaustiva, em deslliura a mi d'incidir en alguns dels aspectes a què ell s'ha referit, tot i que, per emmarcar o per definir millor la meua intervenció, voldria, d'alguna manera, repetir o fer especial incidència en alguns dels aspectes a què el propi senyor diputat s'ha referit.

En primer lloc, a la característica d'aquest anomenat «Arxiu de la Corona d'Aragó»; em penso que aquesta és una qüestió que el fet que vingui el conseller de Cultura a aquesta la tribuna..., val la pena que també hi insisteixi. En aquest Arxiu –que només s'anomena d'aquesta forma de manera relativament recent– hi han fons –i ho deia el senyor diputat– referits al conjunt de l'antiga Corona d'Aragó; i vull expressar clarament que aquests fons són en realitat una part petita, encara que molt important –afecta la Cancelleria, el Consell d'Aragó. Després hi han fons d'institucions generals de Catalunya –de la Generalitat, de la Junta Napoleònica– i fons referents a institucions i organismes provincials de Barcelona i localitats de diverses poblacions de Catalunya –Delegació Provincial d'Hisenda, monestirs, protocols notariais, etcètera. És evident que dels fons corresponents a la Generalitat i a les institucions provincials de Catalunya no hi hauria dubte: haurien de ser gestió exclusiva de la Generalitat, perquè només afecten Catalunya. Aquests fons representen la major part de l'actual Arxiu de la Corona d'Aragó.

A més de tot això, el que voldria expressar també –i ho deia també el senyor diputat– és que s'ha incrementat els darrers anys aquest Arxiu amb documents administratius que corresponen purament i simplement a l'arxiu provincial; arxiu provincial inexistent pel que fa referència a la província de Barcelona i que, per tant, haurien d'estar ubicats en l'element corresponent dels altres arxius provincials..., com els altres arxius provincials de Catalunya.

Resumint, voldria també expressar, perquè quedin més clares les coses, que la monarquia catalanoaragonesa disposava de quatre arxius reials: a Barcelona, a Saragossa, a Mallorca i a València; que la denominació, com deia abans, d'Arxiu de la Corona d'Aragó amb què fou rebatejat l'Arxiu Reial de Barcelona, respongué a un projecte que, de fet, no va reeixir, perquè el que es pretenia era unificar-los, però això no va reeixir; que els altres arxius –el de Saragossa, el de Mallorca i el de València– subsisteixen actualment, llevat del de Saragossa, que va ser cremat l'any 1809 arran de la Guerra d'Independència; a més, la gestió d'aquests arxius que encara subsisteixen ha estat traspasada a les comunitats autònomes i que, per tal que puguin assumir més plenament les funcions d'arxiu provincial, es va crear el 1970 –i s'hi referia el senyor diputat– el Dipòsit Regional d'Arxius de Cervera, instal·lat a l'edifici de l'antiga Universitat, on s'ha recollit la documentació més recent generada per l'Administració perifèrica de l'Estat.

Voldria expressar també que en l'avantprojecte d'Estatut... És a dir, resumint, l'Arxiu aquest no té fons..., només una part petita, un 15%, correspondria pràcticament a fons corresponents al que podríem anomenar, concretament, l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Segona cosa, que les comunitats autònomes tenen aquests cor-

responents arxius i que han estat transferits. I tercera cosa, que aquí s'apleguen aquests fons de l'arxiu provincial.

Tota aquesta confusió provocada per la denominació d'aquest Arxiu va ser la que va provocar que, en els projectes d'Estatut i en el mateix Estatut, aquesta confusió s'hi traslladés i, d'alguna manera, s'hi reproduís. Però, de totes maneres, voldria recordar que en l'avantprojecte d'Estatut es dedicaven –que ara constitueixen la disposició addicional segona– tres apartats. En el primer es preveia la creació d'un patronat integrat paritàriament per representants de la Generalitat i dels altres poders públics de l'Estat interessats –era una paritat Generalitat - Estat. Això pel que feia referència a la gestió..., que provinguessin de l'antic Arxiu Reial; i, per als que no provinguessin d'aquest Arxiu Reial, llavors es creava una junta paritària amb altres comunitats autònomes. És a dir que se separava el que era pròpiament l'Arxiu Reial de Barcelona del que representaven realment els altres arxius.

Això, amb l'Estatut, finalment, i gràcies a una intervenció d'oposició d'un diputat, el senyor Hipólito Gómez de los Rocas, i del Grup Centrista, això es va modificar i es va tornar a la disposició addicional segona, que és una disposició addicional que correspon al que s'establí en l'Estatut del 32. De manera que s'anava a aquest apartat que ha provocat aquesta confusió, però que aquesta confusió s'ha incrementat quan resulta que en els estatuts de les altres comunitats autònomes hi han apartats semblants o de característiques d'aquestes; és a dir que en els estatuts de les Illes Balears, de València i d'Aragó es preveu la participació de les mateixes i de forma paritària amb les altres. Més encara, València i Aragó veien reconeguda i garantida la possibilitat d'informar l'avantprojecte de norma que ha de dictar l'Estatut sobre el Patronat. És a dir que el problema no és només un problema de relació de l'Estat amb la Generalitat, sinó que els altres estatuts preveuen també aquesta participació, i al mateix temps en el cas de dos d'ells, el de València i Aragó, veuen reconeguda la possibilitat d'informar de l'avantprojecte de norma sobre l'Estat i la Generalitat.

Durant aquests anys s'han realitzat gestions, s'han fet moltes gestions, tant amb l'Estat com amb les altres comunitats autònomes. L'any 80, si no recordo malament, en una reunió que es va mantenir a València, es va arribar a un principi d'acord, pel qual quedarien fora de la intervenció del Patronat els fons ingressats a l'Arxiu de la Corona d'Aragó en funcions d'arxiu provincial i, al mateix temps, es deia que la documentació no procedent de l'Arxiu Reial que es referís a la història de Catalunya correspondria a la Generalitat, si així ho decidien l'Estat i la Generalitat. Aquest era un progrés important en converses que es varen realitzar. Però això després no va ser mantingut ni pel mateix Estat ni en converses posteriors amb altres comunitats autònomes.

He volgut fer tota aquesta referència, en primer lloc, perquè quedés ben clar quina és la característica de l'Arxiu, quina és la situació en què documentació semblant es troba en altres territoris corresponents a documents que figuren en aquest arxiu i, al mateix temps, com aquests són gestionats per les mateixes comunitats

autònomes. Al mateix temps, he volgut referir-me d'alguna forma que l'Estatut d'autonomia, tant el de Catalunya com els altres a què em referia abans, no ajuden a resoldre, més aviat compliquen aquesta situació.

El senyor diputat ha fet una referència a la situació actual, és a dir, a la presència d'un nou director, amb les característiques amb què ell mateix s'ha sabut presentar davant nostre, amb les seves declaracions, amb les seves intervencions..., tot això ha sigut objecte i motiu de comentaris en els diaris, ha sigut objecte de resposta –si vostès m'ho permeten– meva mateix, i del mateix Departament, però sí que el que els voldria expressar en relació amb això és que tot i estar d'acord, i estant d'acord amb el diputat en el que fa referència a les característiques amb les quals s'ha preparat i es va presentar aquest concurs i a la forma com aquesta persona està realitzant la seva feina, i amb la disconformitat que hem expressat per les seves manifestacions i les seves actuacions, disconformitat no expressada literalment, moltes vegades, pel la mateixa gent del Departament sinó per altres persones, per altres científics –i s'hi referia el senyor diputat–, el que sí que vull expressar públicament des d'aquesta tribuna és la nostra especial disconformitat amb algunes de les actuacions que ha fet aquesta persona, Don Pedro López Gómez: aquest senyor es va permetre enviar una nota, va emetre un comunicat als diferents arxius i arxivers de tot l'Estat espanyol, en el qual feia referència a una campanya, deia, a una... Els deia: «Supongo que estáis al tanto de la campaña orquestada en contra de mi nombramiento y gestión, promovida por un grupo de cuatro facultativos de este centro y respaldada por la prensa local y las instituciones culturales de la Consejería de Cultura de la Generalitat de Catalunya.» Jo, el que vull expressar en primer lloc és la improcedència i la injúria que representa que s'acusi la Generalitat d'orquestrar una campanya i, en aquest sentit sí que em vaig adreçar –i vull expressar-ho públicament en aquest Parlament– a la senyora ministra, a la qual li deia, textualment –en relació amb aquesta denúncia que presentava–, deia: «Como titular del Departamento de Cultura, respecto del cual se formulan las citadas imputaciones, no puedo por menos que rechazar las afirmaciones de Don Pedro López Gómez, que, al mismo tiempo que entiendo que podríamos calificarlas como injuriosas, considero también que podrían constituir una falta de las contempladas en el Reglamento del régimen disciplinario de los funcionarios de la Administración del Estado. En relación con lo expuesto, le ruego que adopte las medidas que considere oportunas para impedir las citadas imputaciones y reconducir al buen orden la situación creada por unas declaraciones que no han hecho otra cosa que atentar contra el clima de coordinación y entendimiento que han de regir la actuación de las distintas administraciones públicas.»

És a dir, nosaltres entenem que aquesta acusació, injusta i injuriosa, feta a la Generalitat, ha de rebre una resposta adequada per part dels seus superiors del Ministeri, i que han d'actuar en conseqüència. Nosaltres pensem..., no vull entrar en aspectes de la validesa científica de cap persona i menys d'aquest senyor; el que sí que els puc dir és que la nostra actuació en aquest sentit és conseqüent amb la nostra profunda indignació per

les declaracions que ha fet, tant en aquest aspecte com en altres que havia fet amb anterioritat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Carod, per un espai de cinc minuts.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Sense que serveixi excessivament de precedent, podríem dir que estem d'acord amb la majoria d'afirmacions que ha fet el senyor conseller; fins i tot ens hauria agradat que, tenint en compte que ja a aquestes alçades de la història fins i tot el senyor Aznar entre els amics parla català, que probablement aquesta carta a la ministra de Cultura, a la senyora Alborch, tenint en compte que és d'aquest bocí de món que passa per la Mediterrània nord-occidental, que parlem aquesta parla vinculada amb el llatí evolucionat, doncs, s'hauria pogut fer en la llengua que ens és comuna amb la ministra en qüestió.

Dit això, crec que seria un error, i ni vostè ho ha fet ni nosaltres tampoc no ho farem –vull dir, que se li hauria pogut enviar la carta en català, com si diguéssim–, ni vostè ho ha fet ni nosaltres no ho farem, és situar el problema només al voltant de la persona d'un director que no té el perfil adequat. Crec que aquesta és la posició que hem d'adoptar des d'un nivell de serietat i de responsabilitat política, malgrat que aquest director efectivament ajudi a congriar al seu voltant tot un seguit d'actituds que li han anat essent contràries.

Vostè s'ha referit en un moment determinat, senyor conseller, al fet que el director en qüestió havia intentat organitzar-se una campanya de suport a la resta de l'Estat, però en alguns d'aquests llocs la campanya li ha sortit francament bastant malament: li ha sortit bastant malament perquè, per exemple, una quinzena d'arxivers de Madrid han fet un document en el qual es posen en contra dels criteris de classificació del material documental aplegat en l'Arxiu Reial de Barcelona; ha aconseguit també que tant la direcció actual com l'antiga direcció de l'arxiu corresponent de València s'hagin manifestat en contra d'aquests criteris, i sembla que finalment només una trucada telefònica, doncs, se suposa que de la «camarada» reiteradament esmentada aquí, ha impedit que des de l'arxiu de Mallorca es fes i es procedís exactament en el mateix sentit.

Prèviament a aquelles indicacions d'oposició que ja havíem esmentat fa uns instants, crec, doncs, que també hauríem d'esmentar la del professor Josep Fontana, que també es va adreçar a la responsable, a la titular del Ministeri de Cultura, en uns termes, diguem-ne, semblants als d'aquest conjunt d'investigadors i d'arxivers.

Crec que un dels errors que ha comès també el director en qüestió és, per una banda, haver negat el treball intel·lectual que s'ha realitzat en aquest Arxiu Reial de Barcelona els darrers anys: al llarg d'aquests darrers anys almenys s'han produït quaranta inventaris i catàlegs, com deia un diari en llengua catalana de Barce-

lona –després de setze anys de govern nacionalista, ja ens podem permetre el luxe de deixar en l'anonimat el nom del diari, vist el desenvolupament de la premsa en català–; doncs, bé, segons deia aquest diari, quaranta inventaris i catàlegs han estat produïts aquests darrers deu anys aquí, a Catalunya.

Hi ha, això sí, un altre element que al nostre entendre és important, com és la regulació legal que té en aquests moments l'Arxiu Reial de Barcelona, també conegut com a Arxiu de la Corona d'Aragó. És un problema cultural, és un problema científic i és també un problema de caràcter polític, un problema que ja d'alguna forma es comença a plantejar l'any 78, en la redacció de l'avantprojecte de l'Estatut, en el qual, en la reunió de la Comissió dels Vint del dia 5 de novembre del mateix any, l'historiador i exmembre d'aquesta cambra, el senyor Jaume Sobrequés, proposava la creació d'un patronat integrat de manera paritària per representants de l'Estat i per representants de la Generalitat. Aquest patronat s'havia d'encarregar de la gestió de l'Arxiu, llevat dels fons documentals que es referissin exclusivament a la història de Catalunya, que, en aquest cas, la gestió d'aquests fons havia de correspondre només a la Generalitat. Un mes després, hi va haver una esmena que no va prosperar en la seva integritat, presentada pels aleshores parlamentaris Lluís Maria Xirinacs i Heribert Barrera, en el sentit de proposar que no només l'Estat no formés part del patronat sinó que s'hi poguessin integrar representants d'altres comunitats autònomes implicades, com, per exemple, el País Valencià i les Illes i també, en aquest cas concret, Aragó.

Finalment, el text que va ser el que es va aprovar en el redactat de l'Estatut de Sau incloïa la possibilitat d'acord entre comunitats autònomes, i d'aquesta forma la Generalitat esdevenia preeminent en aquest patronat, cosa que ja va comportar al seu moment la protesta de la Diputació General d'Aragó. La retallada de l'Estatut de Sau –retallada que tots vam conèixer i que patim encara en l'actualitat–, evidentment, va tenir unes dimensions considerables, i en aquest sentit l'ambigüitat del text ha permès moltes de les irregularitats presents que tenim en aquest moment.

És per això que en aquesta fase política en què ens trobem en aquests moments, tenint en compte que el grup que dóna suport al Govern de la Generalitat de Catalunya al mateix temps festeja a Madrid, fóra bo que en aquest nou període en què ja hem aconseguit que el director actual de l'Arxiu no conegui el català, però sí que el coneix el qui sembla que està destinat a ser president del Govern de l'Estat; tenen, doncs, totes les característiques per, amb la coneguda sensibilitat del futur president cap a aquests temes, poder plantejar un seguit d'aspectes que al nostre entendre són fonamentals: d'entrada, saber si cal o no cal –i l'Estatut així ho diu– que es constitueixi aquest patronat que atorgui al Govern de Catalunya el lloc preeminent que li correspon per les característiques de la documentació que s'hi aplega; que es plantegi ja obertament el traspàs de la titularitat i de la gestió d'aquest Arxiu a la Generalitat, arribant als acords que calgui amb aquells territoris que hi tinguin també documentació que s'hi relacioni a l'in-

terior de l'Arxiu, com indica una Proposició no de llei que hem presentat Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats, a Madrid; que una peça clau, tan important com és la direcció d'aquest Arxiu, el president, sigui nomenat per un consens real, autèntic, entre totes les institucions que participen, que haurien de participar en aquest patronat, de manera que s'entengui que aquest futur director reuneixi el perfil escaient per a ocupar un càrrec d'aquestes característiques, que vol dir no només un coneixement aprofundit d'allò que seria la qualificació que s'espera d'un director, arxiver i historiador d'un arxiu d'aquest nivell, sinó també un coneixement profund de la història de la Corona d'Aragó i de la història del nostre país, i de les llengües –primordialment llatí i català, però també espanyol i italià– en què hi ha bona part, la majoria, tota la documentació que tenim en aquest Arxiu.

El president

Senyor Carod, hauria d'anar acabant.

El Sr. Carod-Rovira

Acabo, senyor president. En el sentit que fóra bo també que, quan finalment s'arribi a crear aquest patronat es tingués en compte l'oportunitat d'establir-hi una comissió especial, una comissió d'experts, que vetllés per la gestió dels fons exclusivament catalans d'aquest Arxiu Reial de Barcelona, experts que haurien de ser, en bona lògica, nomenats pel Govern de la Generalitat. I, probablement, tampoc no fóra forassenyat de pensar en algun tipus de vinculació o presència amb representants institucionals dels territoris de l'actual Itàlia, que també, d'alguna forma, poden ser connectats amb l'actual Arxiu Reial de Barcelona.

Aquest serà, en línies generals, el caràcter, el perfil de la moció que en les properes hores nosaltres presentarem en aquest Parlament, comptant amb el fet que en el proper Ple pugui rebre el màxim suport de grups de la cambra, tant d'aquells que sempre han estat preocupats per aquests temes com d'aquells en qui, de bell nou, com un miracle, ha florit, en l'interior del seu cor, un amagat interès per la llengua i la cultura catalanes, ni que sigui entre les amistats més properes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica i per espai de cinc minuts, té la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Guitart.

El conseller de Cultura

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo desitjaria que l'acord entre totes les forces polítiques de Catalunya, però, al mateix temps, també, que l'eficàcia, fossin els elements que orientessin les nostres actuacions per tal de resoldre d'una manera definitiva i d'una manera propera tota la problemàtica que comporta aquest Arxiu. És a dir, jo, d'alguna manera, participo amb vehemència de moltes de les paraules que ha dit el

senyor diputat, i al mateix temps expresso també aquest desig que les coses es resolguin, però, com explicava abans, la solució d'aquesta qüestió no és una qüestió exempta de complexitat, i hem de procurar que l'eficàcia privi per sobre de moltes consideracions. I, com deia abans, la qüestió és complexa, perquè no depèn exclusivament d'un acord del Ministeri i de la Generalitat, sinó que també depèn, com està establert en el nostre Estatut i en els altres, d'actuacions d'altres comunitats autònomes. I fins ara –i el senyor diputat ho coneix perfectament–, en algunes de les converses i en algunes de les negociacions que s'han mantingut, hi ha hagut elements de contradicció i no ha sigut possible, moltes vegades, arribar a un acord, i si algunes vegades s'han fet passos enrere i passos endavant, ha sigut precisament per no establir algun tipus de text o de proposta que resultés, en definitiva, negativa per als interessos de la cultura de Catalunya, per als interessos de l'Arxiu, amb tot el que representa.

Nosaltres estem disposats a dialogar en relació amb qualsevol proposta que es pugui fer, però sí que voldria expressar-li algunes coses que a mi em sembla oportú i necessari de tenir en compte. En primer lloc, crec que cal evitar que siguin els parlaments autònoms –i no em refereixo pas al Parlament de Catalunya– els que impulsin a través d'una acció legislativa conjunta la creació del patronat, mitjançant una llei de les Corts espanyoles. Aquesta em semblaria una actitud que..., ens sembla que això cal evitar-ho expressament. És preferible que la norma sigui inferior a la de llei; em penso que això pot donar després molts més elements d'evolució posterior dels establiments.

Segon, crec que hem de ser nosaltres els que hem de reprendre la iniciativa, una vegada estigui constituït el Govern a Madrid, tant amb el Ministeri com també cal prosseguir les converses que s'havien mantingut amb altres comunitats autònomes, per tal d'arribar a punts de coincidència o d'acord. Sense aquesta coincidència o aquest acord, legalment serà molt difícil arribar a una solució.

Cal defensar que, prèviament a la constitució de qualsevol patronat, s'ha de crear l'arxiu històric provincial de Barcelona, que ha d'integrar aquells fons de l'actual Arxiu de la Corona d'Aragó que representin aspectes de funció d'arxiu provincial. És a dir, aquesta constitució –això ja ho hem presentat diferents vegades–, això seria una actuació prèvia. Per a això caldrà fixar una comissió del Ministeri i de la Generalitat, amb criteris objectius que estableixin les delimitacions, i així mateix s'ha d'intentar recuperar per a la Generalitat la gestió de la documentació pròpia que hi és dipositada. I entenc que la proposta d'aquest patronat hauria de contemplar dues seccions: una per a la documentació referida globalment als antics estats de la confederació, amb participació del Ministeri i de les comunitats autònomes interessades, i una altra per a la documentació referida exclusivament a Catalunya, amb participació del Ministeri i de la Generalitat.

Jo faig aquestes actuacions com a aportacions que penso que poden ser positives per a la futura solució. De totes maneres, estem disposats a escoltar, a acollir qualsevol proposta que faci viable i real un acord sobre l'ar-

xiu. I finalment, voldria recordar a aquesta cambra que, precisament, pel Grup de Convergència i Unió es va adoptar una proposició no de llei en la qual es demanava precisament la dimissió de l'actual Arxiu de la Corona d'Aragó.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de foment a les indústries culturals

Passem ara al tretzè punt de l'ordre del dia: interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de foment a les indústries culturals, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per a l'exposició de la interpel·lació i per un espai de deu minuts, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, plantegem aquesta interpel·lació sobre les indústries culturals, que segurament ens contestarà, ens respondrà el conseller de Cultura; em sembla molt bé. Però volia fer aquest esment per dir que, per nosaltres, es tracta d'una problemàtica que afecta moltes més conselleries, que afecta, per tant, molts més sectors dels que conformen, en aquest cas concret, la política o les polítiques a què ha de respondre un Govern, a què ha de donar suport un Govern. Nosaltres creiem que conselleries com la d'Indústria i Energia, Comerç, Consum i Turisme, i Ensenyament, per exemple, estan directament implicades en el foment de les indústries culturals.

Ja saben les senyores diputades i els senyors diputats, sap el senyor conseller que aquest extracte és un dels clàssics entre les obsessions temàtiques del nostre Grup, per múltiples raons: perquè Catalunya havia estat capdavantera en el suport a les indústries culturals, i volem que ho continuï essent; perquè les indústries culturals generen cada cop a Europa més llocs de treball, i la creació de llocs de treball és per al nostre Grup una prioritat programàtica –i suposo que per a tots els grups–; perquè una molt arrelada consciència europea ens recorda que Europa, en el marc de la signatura a Marràqueix del Tractat internacional de lliure comerç, va imposar l'aprovació de l'excepció cultural europea, pel fet que Europa va lluitar contra el colonialisme cultural en àmbits com l'audiovisual, és a dir, Europa proposa en aquests moments –i en tant que catalans ens sentim profundament europeus– que hi hagi un seguit d'indústries culturals que ens permetin ser autònoms també des del punt de vista de la cultura.

Es tracta aleshores de fer un balanç. És –ho repeteixo– un balanç difícil de fer. Quan es commemoraven els deu anys d'autonomia de Catalunya, la Fundació Jaume Bofill va publicar un llibre de balanç d'aquells

deu anys, i el sociòleg i periodista senyor Salvador Cardús va fer un treball interessant sobre la creació i producció de la cultura. Aquell treball –ho repeteixo, en aquests moments ja superat per treballs posteriors– explica fins a quin punt el balanç sobre què significa la iniciativa pel que fa a indústries culturals dels diferents sectors socials i polítics catalans no sempre és positiu; al contrari: hi ha aspectes en els quals els quadres, les xifres indiquen que segurament hem fet marxa enrere, a vegades amb xifres absolutes, molt sovint amb xifres relatives.

És també interessant recordar que en el mateix moment l'Ajuntament de Barcelona va encarregar un estudi sobre les indústries culturals a la ciutat de Barcelona. Aquest estudi pràcticament no s'ha donat a conèixer, i això és lamentable, perquè és un estudi apassionant, en el qual també es demostra fins a quin punt Barcelona està perdent el fet de ser la capital de moltes indústries culturals, no solament en l'Estat espanyol, sinó en el conjunt d'Europa. Ho repeteixo: és un estudi, em temo que per desgràcia massa poc conegut, però que encara avui dia ens continua donant moltes dades perquè explica, sobretot, per què es parla d'indústries culturals i no de manifestacions culturals no industrials.

Ho dic amb un exemple ben concret: a Catalunya té una importància notable el fet del llibre en català; d'aquí a quatre dies, per Sant Jordi, tots comprarem i assistirem a presentacions –ho estem fent ja aquests dies la majoria de nosaltres, fins i tot en hores d'altres desgràcies per a altres camps–, estem presentant llibres en català, i en les representacions d'aquests llibres en català ens expliquen que hi ha una vitalitat del llibre català. Fantàstic! Ningú no està en contra d'aquesta vitalitat. Ara bé, també hem de recordar que si aquí un dia va ser possible començar a fer llibre en català és perquè hi havia una indústria del llibre en general i perquè ens trobàvem que personalitats com Marià Manent estaven treballant amb una editorial que feia llibres sobretot en castellà –i treballava precisament amb el senyor conseller–; que personalitats com Joan Vinyoli estaven treballant amb una editorial en castellà, que el doctor Rubió estava treballant amb una editorial de llibre en castellà, i que Joan Oliver, Pere Quart, el meu oncle, també treballava amb una editorial així. Justament perquè hi havia aquella infraestructura industrial per a poder fer llibres va ser possible començar a fer llibres en català; per cert, en un moment en què molts dels escriptors més importants que apareixen en l'àmbit de la llengua catalana no són justament ni barcelonins ni de l'entorn barceloní: són precisament valencians, i, en canvi, allà no tenen al darrere aquest suport industrial que significa què vol dir fer llibre en català. Les consideracions que ens fan els sectors, per exemple, del món de la música, ens diuen exactament el mateix.

Es tracta, per tant, d'una qüestió d'un interès notable per al futur i per al present de Catalunya: per al futur –ho repeteixo– de la creació de llocs de treball, per al futur de la creació d'especialistes per a poder tirar endavant aquestes indústries culturals, per al futur, fins i tot, de poder aconseguir que sigui des de Catalunya des d'on es participi molt més activament en un seguit d'in-

dústries culturals, cada vegada més multinacionals, però en les quals Catalunya pot aportar una sèrie d'experiències i una sèrie d'especificitats, perquè la utopia de dir: «Nosaltres farem una cultura autònoma de tota altra producció i no participarem en les multinacionals de la cultura», és també una utopia i crec que, com a tal utopia, no la podem programar políticament.

Aquí, aquesta sensibilitat per les indústries culturals, crec que s'ha de veure en coses tan concretes com aquestes: Catalunya té una Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. A tot arreu es diu, en aquests moments..., els informes, per exemple, del Parlament Europeu sobre el foment de les indústries dels audiovisuals et diuen: «La possibilitat d'arribar a acords amb una televisió permet accelerar les indústries culturals.» Jo unes de les preguntes que em faig moltes vegades és: «Efectivament, fins a quin punt l'existència de TV3, de Canal 33, de les empreses de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió han servit per a fomentar les indústries culturals a Catalunya?». Ja dic que, en alguns aspectes, sí. Prou? Jo crec que no i, com que ho han dit en d'altres àmbits, ho repetim aquí. Per exemple, els sectors de la música et diuen: «No s'ha aprofitat prou això»; el sector dels que fan dibuix animat també es queixen del no-aprofitament d'aquesta possibilitat per fer un impuls o per donar un impuls a les indústries culturals.

Per exemple, un altre element per a veure aquesta sensibilitat a favor de les indústries culturals: la programació dels mòduls de formació professional. És curiós veure en aquests moments que hi ha molts mòduls de formació professional que tenen relació directa amb les indústries culturals. Algú dirà: «Quins mòduls?» Per exemple, els de pintors i decoradors; per exemple, els que treballen amb tot el tema de l'electrònica aplicada a l'espectacle. No deixa de ser curiós que si vostès assisteixen a les preparacions –sempre preparacions– d'inauguracions d'un macroteatre de Madrid, si vas pel darrere i parles amb la gent, la llengua que es parla és el català. Dius: «Perquè s'han format a escoles de Catalunya.» No: perquè vénen d'Olesa i d'Esparraguera, on hi ha hagut passions durant molts anys, i, a partir d'aquestes passions apassionades, han pogut precisament aprendre l'ofici, i quan han necessitat oficials els han anat a buscar d'aquesta escola. Curiosament, després la programació de mòduls de formació professional no es correspon –no es correspon molt sovint– a aquesta voluntat d'accelerar les indústries culturals.

Jo, en concret, voldria referir-me, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, a un sector molt important que ha celebrat jornades..., aquesta interpellació va ser ajornada a proposta del conseller per una molt bona acció, com era assistir a l'IVAM de València, a l'exposició de Ricard Giral Miracle, justament una persona que ha impulsat, a través del disseny, les indústries catalanes, i ho ha fet amb una dignitat extraordinària. Coincidia la interpellació amb el dia en què es llegien les conclusions de l'Associació Catalana de Productors Cinematogràfics i Audiovisuals, que acabaven de celebrar unes jornades sobre iniciatives per a un nou sector audiovisual català. Van ser unes jornades interessants, en les quals vam poder participar alguns

dels que som avui aquí, i que ens portaven a preveure un seguit d'iniciatives. Les iniciatives que ens feien preveure aquestes jornades eren «la creació pel Parlament de Catalunya» —diu textualment el text de les conclusions— «d'un organisme autònom de l'audiovisual català, de composició mixta, sector Administració, amb la participació de les conselleries implicades. Segon, Consell Audiovisual Català; vetllar per la iniciativa parlamentària en curs i perquè aquesta es tradueixi, en la participació amb el sector, en un instrument al més alt nivell competencial que ens permeti el marc jurídic vigent. Tres, Registre Públic d'Obres Audiovisuales; crear-lo atenent les noves competències de la Generalitat en la matèria. La creació d'aquests òrgans ha de servir per a instrumentar unes iniciatives de foment indispensables, fons de garantia, mesures fiscals, acord marc amb les televisions públiques, promoció i distribució, ajudes a la reconversió tecnològica de les societats de serveis independents, desplegament del control de taquilla al conjunt del territori i garantir la incorporació dels nous titulars al sector professional.»

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a contestar, per a la resposta, té la paraula el senyor conseller de Cultura, l'honorable senyor Guitart.

El conseller de Cultura

Senyor president, senyores i senyors diputats... Vostè sap, senyor diputat, que aquesta qüestió de les indústries culturals és una de les qüestions que personalment més m'apassionen, i hem tingut l'oportunitat de comentar-ho. A vostè també l'interessa i l'apassiona, i hem tingut l'oportunitat de comentar-ho en diferents ocasions. Jo crec que, realment, ens trobem amb un dels elements importants i clau dins del futur de la nostra realitat com a poble i com a nació, no només per la importància i per la transcendència que donem a la cultura, com a definidora de la nostra personalitat i de la nostra característica nacional, sinó també per la importància econòmica que representen les indústries culturals. Jo recordo, quan era conseller d'Ensenyament, i parlant precisament de noves professionals, que explicàvem i dèiem en aquells moments que l'any 2002 —i ho dèiem vint-i-cinc anys abans—, dèiem: «En els propers vint anys o en els propers quinze anys, el 40% de les noves professions es referiran precisament a aspectes, d'una manera o de l'altra, relacionats amb la cultura.» Relacionades amb la cultura tant des del punt de vista estrictament del que en podríem determinar aspectes relacionats amb el lleure o de la creació, però, fonamentalment, i sobretot, d'una manera relacionada amb les indústries culturals.

Per a nosaltres, des del Departament, ho hem vist sempre com una prioritat. El senyor diputat diu que aquesta és un aspecte que afecta també altres departaments, altres conselleries. Efectivament, afecta altres conselleries perquè afecten altres departaments totes aquelles coses que per la seva característica, per la seva incidència, per la seva extensió afecten un conjunt ampli de la

nostra societat i, per tant, les coses es poden orientar des de punts de vista diferents. Però des del Departament de Cultura tots aquests aspectes relacionats amb les indústries culturals han sigut sempre objecte d'una atenció preferent.

Voldria expressar, voldria explicar també que per definir el que podríem considerar aquestes activitats industrials són aquelles que pel seu contingut són reproduïbles —això serien indústries culturals, contràriament a les activitats del nucli dur de la cultura, especialment els espectacles en viu— i perquè suposen al mateix temps unes inversions de capital molt important. Les indústries culturals intervenen en la producció i la difusió dels següents béns. I m'he permès presentar-los un esquema, perquè crec que això haurien de..., el requeriment d'aspectes que es poden tractar. Però formen part de les indústries culturals tots els equipaments i els programes per a ràdio i televisió; totes les activitats editores; l'elaboració, publicació i posada en venda d'edició i distribució de pel·lícules cinematogràfiques; edició i distribució del vídeo en tots els seus suports electrònics; edició i distribució de fonogrames; edició i distribució de productes de premsa; edició i distribució de llibres.

Sobre tots i cadascun d'aquests aspectes, des del Departament hem aplicat polítiques, criteris, actuacions i elements que permetessin tant la seva incentivació, la seva consolidació, la seva articulació i, d'una manera especial, la seva difusió. Durant un temps hem expressat a molts d'aquests representants de les indústries culturals que en aquests moments és tant o més important l'aspecte relacionat amb la difusió que l'aspecte relacionat amb la producció. Perquè és a través d'un més gran consum, d'una més gran incidència en el conjunt de la societat, de les persones i del mercat com aquestes indústries poden créixer i poden desenvolupar-se.

Nosaltres durant aquests anys hem prioritzat i estem prioritzant les accions encaminades a promocionar l'oferta i donar-ne coneixement als ciutadans en els diferents aspectes. Podria fer una referència..., de totes maneres voldria passar encara que sigui molt per sobre amb algunes dades d'alguns punts que crec que poden il·lustrar o donar una relació del que representen avui les indústries culturals a Catalunya. Algunes vegades s'ha parlat o s'ha discutit de si Barcelona o Madrid eren les capitals de l'edició espanyola; clarament i des del punt de vista de les vendes, des del punt de vista de la difusió, la capital és Barcelona. En aquest sentit, les editorials a Catalunya van vendre l'any 94 per un import de 228.000 milions de pessetes, que representen el 61.8 de la venda total a tot l'Estat Espanyol. Per tant, nosaltres representem el 60 —més del 60— i la resta representen alguna cosa menys del 40. Això suposa un creixement continuat aquests darrers anys. És a dir, al 91 era el 56; al 92 era el 58; al 94, el 61. És a dir, que la posició relativa de les indústries culturals editorials catalanes ha crescut en relació a les de la resta de l'Estat.

També s'han incrementat les exportacions; i, en aquest sentit, l'any 92 les exportacions..., Catalunya va exportar per un import de gairebé 18.000 milions de pessetes, que representaven el 48% de totes les exportacions

de llibres d'Espanya. És a dir que la situació, des del punt de vista de la indústria cultural editorial, pel que fa referència a les vendes i pel que fa referència a la participació relativa en relació a la resta de l'Estat, en aquest sentit, ha sigut positiva. Nosaltres hem fet moltes actuacions en aquest sentit. Ara els podria llegir o els podria repetir..., però vostès en coneixen algunes d'elles, algunes afavoridores de la producció en català, d'altres afavoridores del consum de llibres en general.

Pel que fa referència a la premsa també hi ha hagut una actuació, una actuació important. Jo diria que des d'un punt de vista global aquesta difusió ha sigut també creixent en aquests darrers anys. Jo només voldria, per fer una referència a diaris i a setmanaris locals, els voldria fer una referència a la difusió per mil habitants en els respectius àmbits territorials. Un diari, per exemple, un diari d'abast estatal, d'abast espanyol, però d'àmbit fonamentalment català com *La Vanguardia*, a Catalunya la seva difusió –pels detalls que jo en tinc– és de 31 exemplars per mil habitants. L'*Avui* té 6 exemplars per mil habitants. Però hi ha diaris locals com *El Segre*, per exemple, que a la província de Lleida representa 33 exemplars, o el *Diari de Tarragona* 22, o *El Punt* de Girona 29 exemplars per mil habitants. Recordo: 30, *La Vanguardia*; 29, *El Punt Diari*; 21, *Regió 7*. O setmanaris locals com *El 9 Nou* d'Osona, que representa 65 exemplars per mil habitants pel que fa referència a les comarques d'Osona i el Ripollès. O *El 3 de Vuit* a l'Alt i Baix Penedès, de 48 exemplars per mil habitants.

És a dir, aquests són aspectes en els quals el propi mèrit, com representa sempre en el cas de les indústries, és de la mateixa empresa, però que l'Administració hi ha contribuït i hi ha col·laborat d'una manera especial. Nosaltres hem fet possible la millora de les condicions productives –un element indispensable– sobre la base dels ajuts que s'han atorgat durant aquests anys per fer possible l'adquisició de mitjans tècnics que permetés una reducció de costos i, així mateix, un increment de la seva producció amb un mínim de despesa.

Pel que fa referència a la indústria cinematogràfica a què es referia el senyor diputat, efectivament, aquesta és una de les nostres preocupacions fonamentals. El senyor diputat té raó, aquesta..., la intervenció i la col·laboració de les televisions és fonamental. Jo vull recordar que des del primer any que vaig ser nomenat conseller vàrem arribar a un conveni amb Televisió de Catalunya –el senyor Granados n'és un testimoni fonamental– pel qual l'acord va permetre l'increment de la producció d'audiovisuals en català amb l'ajut del què rebien del Departament de Cultura. Hi ha hagut, en aquest sentit, tota una política realitzada en aquests darrers anys. Pel que fa referència al nombre de pel·lícules produïdes, la producció catalana de pel·lícules no contempla un element –diguem-ne– petit en relació al d'altres països. A Catalunya es produeixen bastants pel·lícules. Per exemple, a Noruega se'n produeixen 10, –pel·lícules per any; em refereixo a l'any 93, que tinc un element de comparació de diversos països–; a Finlàndia se'n produeixen 13; a Dinamarca, 11; a Catalunya se'n varen produir 16; a Àustria se'n van produir 15; a Portugal se'n van produir 16; als Països Baixos se'n varen produir, també, 16. Als Països Bai-

xos el conjunt són 15 milions d'habitants. És a dir, que la producció de pel·lícules catalanes no ha sigut baixa en relació a altres referents de l'Estat Espanyol.

Però jo a la segona part de la meva intervenció, tal com el senyor diputat ha expressat en la seva, em referiré concretament a quines són algunes de les polítiques establertes recentment i, al mateix temps, expressar-los com jo mateix vaig demanar la meua compareixença en la Comissió de Política Cultural per tal d'expressar-los les polítiques, les situacions i els elements que fan referència a aquest sector. Em penso que aquest sector, que forma part de la preocupació general, al mateix temps és un sector que per les seves característiques ofereix unes possibilitats extraordinàries per al futur, i val la pena que tots plegats el considerem i que el realitzem, perquè del futur i de la manera com el realitzem i es produeixen les actuacions, dependrà l'esdevenidor d'aquesta important indústria cultural, no només a Catalunya, sinó arreu del món.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Riera, per un espai de cinc minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, senyor president. Gairebé per dir, només, que totes les propostes del senyor conseller, tant si és ell qui ens ha de continuar governant en el tema del que fa a les polítiques culturals com les persones que puguin substituir-lo en el temps en aquesta funció, seria interessant recollir les propostes. És a dir, en aquests moments, explicar amb dades econòmiques què signifiquen les indústries culturals a Catalunya, crec que seria molt interessant; amb dades comparatives amb la resta de l'Estat, amb dades comparatives a Europa. És curiós que el Parlament europeu, en concret, tant en el tema de la música com en el tema dels audiovisuals, ha proposat això: que s'expliqui la importància econòmica que té en aquests moments el sector.

Segona qüestió: que s'expliqui quants llocs de treball i quina tipologia de llocs de treball pot generar el foment de les indústries culturals. Recordo que, quan vaig arribar per primera vegada, al final de la segona legislatura, a aquest Parlament, davant la proposta dels presupostos de la Generalitat de subvenció al Liceu algú em va dir: «Oh, i com és que el vostre Grup dóna suport a aquesta partida?» Dic: «Precisament perquè al voltant del Liceu hi ha el foment permanent de professionals de la música i, per tant, s'està fomentant un sector cultural que va molt més enllà del que és el Liceu en el sentit estricte.» I això és veritat. Quan en aquests moments hem estat donant suport a activitats a llocs tan diferents com el Taller de Músics, on s'ensenya jazz, i hem dit: «Perquè s'hi ensenya jazz, i es prepara gent que després participen en concerts de jazz, i en aquests moments s'han incorporat com a professionals del jazz a tot Europa», i això em sembla que és notablement important, perquè, quan diem, per exemple, en el cas concret que ja hem citat i que òbviament ens apassiona, com és el món del llibre, és clar, en aquests moments els nous mercats del llibre, els nous suports que

el món del llibre està utilitzant cada vegada més i que fa que, quan un parla d'una d'aquestes editorials mundialment molt coneguda, i dic un nom, per exemple, l'Hachette francesa, o, per exemple, la Bertelsmann, dius, «No, és que ara aquesta no és una editorial, és una editorial...», és un *pool* de moltes altres activitats que van al voltant del llibre», perquè, naturalment, el desenvolupament de les indústries culturals va així.

Aleshores, la nostra proposta, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, és que hi hagués aquesta exposició. No es tracta d'una exposició luxosa; al contrari, un exposició molt modesta, amb moltes xifres, que digués què ha significat en aquests moments, com han evolucionat les indústries culturals a Catalunya. Hi ha una eina de treball important, que quan era conseller de Cultura l'honorable Joan Rigol, i a partir del treball amb un consell assessor, es va provocar un estudi sobre els consums culturals a Catalunya, i aquell estudi, que va fer l'empresa Line Staff, i que després s'ha renovat i que s'ha anat reactuant, és un estudi apassionant, perquè explica, primer, que, en contra del que la gent diu, hi ha un seguit d'hàbits culturals que són molt més arrelats a la població del que la gent es creu, i aquella mena de determinació, de dir: «No, això de la cultura només interessa quatre que han fet estudis», no és veritat. Segona cosa, que és que, en aquests moments, qui ha fet estudis, i estudis d'àmbit superior, no seran quatre, a Catalunya; en un futur molt immediat seran molts més.

Per tant, per què, aprofitant les dades que hi ha, aprofitant les dades econòmiques..., jo m'he estat mirant les publicacions de la Conselleria d'Indústria, en què parla, precisament, dels sectors industrials a Catalunya, i he vist que porta dades molt interessants, que seria interessant que la gent del món de la cultura, o que la gent que es dedica a l'ensenyament, o que la gent que orienta professionalment els que han de ser treballadors en el futur en aquest país, tinguessin en compte, també, aquestes dades econòmiques. Per tant, aquesta seria una proposta, una ben modesta proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per torn de rèplica, té la paraula, per espai de cinc minuts, el conseller senyor Guitart.

El conseller de Cultura

Sembla, senyor diputat, que, sempre, la seva proposta, fonamentada en un millor coneixement de la realitat, jo crec que aquesta és una proposta que sempre és convenient, sempre és positiva, sempre és necessària. En aquest sentit –vostè mateix ho deia– s'hi esmercen molts estudis i molts treballs; per tant, moltes vegades això pot consistir simplement en una recopilació d'algunes d'aquestes dades o referències perquè són molts els sectors afectats o les indústries culturals que hi esmercen diners, hi esmercen esforços per conèixer millor la seva realitat; també des de la Generalitat disposem de dades i d'elements que poden contribuir a establir-ho; però si racionalitzar-ho, d'alguna manera for-

malitzar-ho, ha de ser positiu, en aquest sentit estem absolutament disposats a contribuir a aquesta proposta.

De totes maneres, i només per acabar i per donar alguna aportació més en aquest sentit, el que jo voldria és fer una referència més; és a dir, en primer lloc, voldria constatar que les indústries culturals de Catalunya encara necessiten el suport de l'Administració pública –em penso que val la pena que ho diguem. És a dir, algunes vegades nosaltres hem dit que val més donar suport pel que fa referència a la divulgació i a la facilitat del consum, que no pas aspectes de producció, però moltes d'aquestes indústries encara necessiten un suport de l'Administració. No es produeix només a Catalunya; es produeix a molts països del món i especialment d'Europa i val la pena constatar-ho.

En segon lloc, cal donar –jo deia, repetia– especial incidència a la millora de la difusió i l'increment del consum cultural. Si es genera aquesta dinàmica d'increment del consum, s'enfortiran les indústries, amb la qual cosa disposaran de mitjans suficients per oferir productes competitiu i més atractius per al públic i, per tant, el procés de culturització de la societat serà superior.

El tercer; això, aquest plantejament implica obrir noves línies de treball compatibles amb les restriccions pressupostàries, per exemple, l'accés a crèdits garantits i les subvencions de crèdit per a projectes culturals.

I el quart, i darrer, un altre aspecte important és la projecció exterior, la projecció exterior dels nostres béns culturals. En aquest sentit, voldria explicar que el Copecc, aquest Consorci Català de Promoció Exterior de la Cultura que es va crear l'any 91, està donant bons resultats i que contribueix a donar una millor difusió dels nostres productes culturals, que aquests són més coneguts a Europa, i no només els productes, sinó també la cultura en el seu conjunt. Així, per exemple, a través del Copecc s'ha afavorit la presència de grups teatrals i de dansa arreu d'Europa en quantitats o en un nombre significativament més important que el que s'havia produït en anys darrers.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el procés de normalització lingüística a l'Administració de justícia

Passem ara al punt catorzè de l'ordre del dia; és la interpel·lació al Consell Executiu sobre el procés de normalització lingüística a l'Administració de justícia, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Però tenint en compte que el punt dinovè de l'ordre del dia és una interpel·lació també al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i a

petició de la senyora consellera, que és qui donarà resposta a les dues interpel·lacions, i tenint la conformitat dels dos grups interpel·lants, les acumulem.

Per tant, i en primer lloc, té la paraula, per a la presentació de la seva interpel·lació, el diputat del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, suposo que per pagar pecats estranys em veig obligat a tornar a substanciar una interpel·lació, tot i que estava anunciada a favor del diputat Roc Fuentes i Navarro.

Aquesta interpel·lació podria semblar baldera perquè l'honorable consellera de Justícia, el dimecres 6 de març de 1996, en compareixença a la Comissió de Justícia, va respondre un seguit de preguntes d'aquest diputat sobre, precisament, el tema del català a la justícia. Em penso que, de tota manera, l'interès d'aquesta interpel·lació i, si s'escau, l'interès de mocions subsegüents que, per tant, hauran de votar tots els grups de la cambra, és perquè el tema és molt greu. Així ens ho va dir la senyora consellera en el curs de les seves respostes; va insistir que es tractava d'una situació no gens..., galdosa; deia en concret la senyora consellera: «La normalització en els àmbits jurídics i judicials ha estat i continua sent un objectiu primordial de l'acció del Govern de la Generalitat de Catalunya.» Més avall, més endavant en la seva intervenció deia: «El món jurídic i judicial funciona fins ara i bàsicament en castellà.» Ens deia també quan parlava dels drets, diu: «El que volem és que aquests drets puguin ser exercits i garantits de manera efectiva.»

Estem absolutament d'acord amb la senyora consellera; crec que hi estem d'acord tots els grups de la cambra, perquè, després de la interpel·lació de 18 de maig de 1994 sobre la política lingüística de la Generalitat de Catalunya, hi va haver una moció subsegüent votada per unanimitat de tots els grups que explicava la preocupació que hi havia a Catalunya per la no-catalanització en l'àmbit justament de l'Administració de la justícia.

En aquella interpel·lació nosaltres recordàvem els textos de Joan Martí, el rector de la Universitat Rovira i Virgili, publicats en el llibre *L'ús social de la llengua catalana*, en què explicava el caràcter especialment greu d'aquest ús social de la llengua catalana en el món de la justícia. Recordàvem textos de Cesáreo Rodríguez Aguilera, quan el 1983 va publicar un text, *L'administració de la justícia a Catalunya*, que era un dels textos que acompanyàvem amb la nova Llei de normalització lingüística i per a donar-hi suport. Al·ludíem també a l'informe del Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya, que manifesten una vegada i una altra la preocupació per la situació en què es troba la llengua catalana. Aportàvem i tornem a aportar una veu autoritzada, la de Josep Maria Puig Salellas, que comentava així l'efectivitat del dret del ciutadà si volia adreçar-se en català als jutges i als tribunals; deia així el 6 d'abril de 1994: «Aquest dret, però, és il·lusori,

ja que la major part dels jutges i magistrats, així com el personal de l'Administració de Justícia, secretaris judicials en primer lloc, no l'entenen, l'entenen poc o simplement no el volen entendre. D'altra banda, com podrà fer-se real aquella possibilitat que les actuacions es facin en català si no el saben escriure?»

En aquests moments els testimonis han continuat arribant i han continuat arribant —jo diria— amb una sensació, amb una sensació, amb una situació de SOS urgent perquè ens estem jugant el futur d'una normalitat en un àmbit molt important. Santiago Vidal i Marsal, magistrat, en el marc de les jornades sobre l'Administració de justícia a Catalunya, que tenen lloc a Sitges el 8 de març de 1996, és a dir fa ben poques setmanes, planteja alguns temes jo crec que molt greus; diu, entre altres coses: «Un dels problemes més evidents de l'actual disfunció d'aquest servei públic i que sens dubte més sobten els ciutadans que han d'acudir davant d'un jutjat: la gairebé nul·la utilització de l'idioma natural i propi de Catalunya, el català, en l'àmbit escrit de les actuacions judicials i el seu escàs ús oral.» En un altre moment de la ponència ens diu: «A tothom li resultaria incomprendible que un jutge català manifestés que no comprèn l'idioma castellà i, en canvi, ens sobta que es trobi d'allò més normal que un jutge castellà, que treballa a Catalunya, s'excusi en el fet que no comprèn l'idioma propi del nostre país.»

És justament en aquesta línia que ens sembla que les mesures que ha pres la Conselleria de Justícia, que pren primer la Direcció General de Normalització Lingüística, que després adopta la Conselleria de Justícia, són mesures molt importants. Ara, la pregunta d'aquest diputat, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, és senzillament si creu que estem en el bon camí; és a dir, si creu que amb aquesta política aconseguirem... Repeteixo, insistim, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats; sabem que es tracta d'una qüestió molt greu i no gens senzilla; per tant, que ningú no ens acusi de dir: «Esteu banalitzant una qüestió que és molt greu», no; sabem que es tracta d'una qüestió molt greu, sabent que es tracta segurament de l'escull més important que hi ha per a la normalització del català a Catalunya, les mesures adoptades fins ara estan o no estan donant els resultats que tots buscàvem? Són mesures suficients? No seria interessant insistir en mesures diversificades per molts diferents àmbits en el món, per exemple, dels notaris, en el món dels contractes, en el món de la informatització en català de molts sectors de la vida de la justícia, en el món de la possibilitat de facilitar aquests materials indispensables perquè la justícia pugui ser administrada en català amb tota normalitat?

Va ser aprovada per aquest Parlament, per unanimitat, una proposta, presentada per l'il·lustre diputat Roc Fuentes, una proposta de resolució —la 134/IV— del Parlament de Catalunya, per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a la publicació de lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials de l'Estat. És un tema en aquests moments aturat. Ara, jo els asseguro que quan sento que es parla de negociacions penso: més enllà de qüestions molt genèriques,

serem capaços d'insistir que és indispensable per al futur del país que s'entengui que l'Estat té obligacions perquè l'Administració de la justícia a Catalunya pugui ser feta en català? I té obligacions perquè el 3.3 de la Constitució així ho determina.

Aleshores, com estem en aquests moments? Lluint per aconseguir que aquests recursos arribin, recursos de tota mena. És molt important que l'actitud, les relacions amb el Departament de Justícia en un futur ben immediat siguin en tot cas relacions molt clares, perquè molt sovint ens fa la sensació que aquest és un tema que es considera una mica com de segon ordre; és a dir, poques vegades hem sentit manifestacions clares sobre les obligacions concretes de l'Estat per fer efectius els drets dels catalanoparlants.

Deixi'm finalment, senyora consellera, preguntar-li sobre l'avaluació que fa el seu Departament dels plans que fins ara han endegat de normalització lingüística, i deixi'm preguntar-li si han previst mesures com la d'intensificar el programa de beques i subvencions adreçades als universitaris llicenciats en dret de Catalunya per tal d'aconseguir que el país generi els seus propis jutges, fiscals, secretaris i funcionaris administratius. Em deia un il·lustre diputat d'aquesta cambra que està molt bé, però que si l'esforç l'hem de carregar sobre el procés de reciclatge d'un jutge que no sap el català i que l'ha d'aprendre ja de molt gran i l'ha d'aprendre a partir d'una formació en una altra llengua, ens serà molt més difícil. Per què no intensifiquem aquest programa de beques i subvencions per aconseguir que, justament, el personal de justícia, que ha d'administrar justícia a Catalunya s'hagi format des del primer moment en català?»

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia

Per intervenir, per presentar la seva interpel·lació sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb el mateix propòsit del diputat interpel·lant abans que jo, de no banalitzar aquesta qüestió i, per tant, tampoc de portar el debat a un terreny en què no voldríem incidir i, per tant, reconeixent els obstacles, les dificultats inherents a aquest terreny, jo voldria intentar començar aquesta intervenció dient, i per tant adreçant-me molt especialment a la consellera per dir-li que entenem que és un fet inqüestionable que des de la recuperació de la democràcia i, per tant, també des de l'aprovació de l'Estatut, s'ha anat avançant substancialment en el que és el coneixement del català i, per tant, en el seu ús social.

Tanmateix, però, per diferents motius, que tots coneixem perfectament, en l'àmbit del dret i de la justícia no s'han assolit, òbviament, els nivells de catalanització suficients per tal de garantir els drets lingüístics dels ciutadans en les seves relacions jurídiques privades, però també com a usuaris de l'Administració de justícia. Existeix un desig que tots coneixem també, expressat sociològicament i en moltes enquestes, estudis, opinions expressades en aquest sentit i en aquest àmbit. Però, per bé que l'efectivitat, l'eficàcia d'aquest desig de canvi lingüístic preconitzat –com deia fins ara– constitueix, constituïa un fet que afegiria cert prestigi i, per tant, també major confiança als ciutadans en el que són els estaments judicials, no cal oblidar, però, un fet que ens sembla més important, com és que el conjunt dels catalans, el conjunt dels usuaris de la justícia tenen, tenim un dret i una llengua pròpia, i per tant aquesta qüestió hauria de portar inexorablement que jutges, notaris, el conjunt d'operadors jurídics utilitzessin el català normalment, sens perjudici, òbviament, de l'oficialitat del castellà.

Per tant, jo no voldria, senyora consellera, honorable consellera, que s'entengués que el nostre Grup amb aquesta interpel·lació entén o pensa que no s'ha fet res per avançar en aquest camí, i per tant sabem les dificultats existents, i dificultats que són de tot ordre i que jo voldria analitzar en uns moments, si se'm permet. Dificultats i obstacles que són externs, de caràcter legal: el mateix concepte idiomàtic discriminatori inherent a l'article 231 de la Llei orgànica del poder judicial, que reconeix el dret als jutges, fiscals, magistrats, funcionaris a utilitzar el castellà sempre que cap de les parts invoqui o al·legui indefensió. Amb això entenem –i penso que en això convenim tots plegats– que es vulnera de manera més que flagrant el principi d'igualtat i el sistema de doble oficialitat vigent a Catalunya. I no m'hi estendré. Dificultats i obstacles de tipus o de caràcter intern: la mateixa inèrcia del funcionament de l'Administració de justícia, organització tradicional, atàvica, encarcerada; la mateixa intensa mobilitat del personal de la justícia; la insuficiència –i això és molt important– del desplegament reglamentari, de la valoració –hauríem de parlar aquí d'exigència o requisit del coneixement del català als funcionaris–, la nul·la consecució de processos selectius i de provisió específics per a Catalunya de jutges, secretaris, etcètera, i fins i tot el grau de desconeixement de la llengua que tenen molts dels operadors jurídics.

Constatades, doncs, les dificultats que acabo d'exposar i valorant també els esforços fets pel Departament, les corporacions professionals, les mateixes persones que a títol individual exerceixen el seu dret d'accedir a la justícia, també els instruments materials, alguns –pocs– posats a l'abast dels professionals, que entenem que és una contribució interessant, nosaltres entenem que el conjunt, però, d'aquests esforços ha estat insuficient i, per tant, que l'ús efectiu i quotidià del català a la justícia està sota mínims, per no dir –com diu la ponència lingüística de la mateixa associació Jutges per a la Democràcia, que ha estat citada pel diputat senyor Riera–, per no entendre, fins i tot, que la utilització del català és gairebé nul·la en les actuacions escrites i escassa en les orals. D'aquí, per tant, que la primera constatació és

que cal que el Govern i l'Administració de Justícia incrementin substancialment aquestes mesures preses per tal que la normalització lingüística en aquests àmbits sigui efectiva i per tal de garantir els drets lingüístics dels ciutadans.

I aquest entenem que és i que era essencialment el propòsit del Pla de normalització lingüística, del programa de la tardor del 93 i del Protocol de cooperació entre el Consejo General del Poder Judicial i la Generalitat, que seran objecte de la meua atenció a partir d'ara. Val a dir que el fracàs d'algunes de les previsions del Pla i del Protocol que acabo d'esmentar són ben patents; no ho diem només nosaltres, sinó que ho diuen els mateixos jutges a través de l'Associació de Jutges per la Democràcia, que parlen en aquell document que ha estat citat repetidament avui, d'un balanç manifestament negatiu dels mecanismes correctors que aquests instruments volien potenciar.

En el marc del Programa de normalització lingüística l'actual plantilla de dinamitzadors lingüístics, que és –si no ho tinc mal entès– de 44 per als 417 òrgans judicials a Catalunya, entenem que és suficientment dotada, i en aquest sentit tots els partits judicials a Catalunya tenen una certa atenció per part d'aquests dinamitzadors, però entenem que no es correspon això i aquest esforç a una adequada resposta pressupostària per part del Departament, tot i que insistim i reconeixem com de positiva que ha estat l'experiència de treball desenvolupada per aquests equips. Ara bé, ens preocupa –i aquí sí que és una pregunta que adreço a l'honorable consellera–, ens preocupa i volem saber si s'han establert indicadors per tal d'avaluar..., o indicadors que ens permetin d'avaluar quin ha estat l'ús real del català a les oficines judicials, el nombre de procediments que es tramiten íntegrament en català, etcètera, i en conseqüència poder establir, poder fer anyalment, periòdicament, potser, una valoració d'aquest programa.

En segon lloc, és desenscisadora i preocupant la lentitud en el desenvolupament dels programes de difusió de textos legals traduïts al català; és una qüestió que a més a més es veu agreujada per l'obsoleta xarxa informàtica dels jutjats –els que la tenen, òbviament. I en aquest capítol voldria refer-me, voldria dir que és lamentable encara avui entrar, honorable consellera, en molts edificis judicials i comprovar que presenten un estat de conservació penós, sense calefacció, sense aire condicionat, sense els mínims mitjans moderns –fax, una xarxa informàtica adequada, línies telefòniques suficients–; i aquesta qüestió no és una qüestió banal, perquè, honorable consellera, en aquestes condicions que han estat denunciades de manera històrica per les associacions professionals, pels mateixos col·legis professionals, pretendre una actitud diguem que constructiva, una actitud o una millora de la productivitat dels operadors jurídics i la mateixa col·laboració del personal dels òrgans judicials per fer canviar els hàbits lingüístics esdevé, si més no, una missió impossible. I en aquest terreny no cal oblidar que el Govern de la Generalitat té traspasades ja fa temps les competències en matèria de mitjans personals de l'Administració de Justícia.

Específicament parlant d'informàtica, que és un tema que ens preocupa molt, ens trobem que ara com ara encara hi ha una multiplicitat de sistemes informàtics, alguns fins i tot ja desfasats. Per tant, entenem –no sé si així ho entén també la consellera– que cal una unificació; la informàtica i la normalització lingüística han d'anar alhora i, per tant, cal donar un impuls definitiu a la implementació de documents informatitzats en català.

En tercer lloc, entenem que cal una modificació del marc legal, i en això estem tots perfectament d'acord; en aquest terreny les coses entenem que no han estat gaire millor. La mateixa Llei orgànica del poder judicial que abans he citat, el precepte 231, que ja es va modificar l'any 94, no va significar aquesta modificació un avenç substancial; únicament limita la potestat o la possibilitat dels jutges, la facultat que tenen a l'hora d'ordenar la traducció dels procediments, però encara estableix que el català a hores d'ara en primera instància és la llengua dels procediments. La mateixa Llei de normalització lingüística resta aturada i no hi ha símptomes de canvi. Quines propostes ha fet el seu Departament en aquest sentit?

Els reglaments orgànics d'auxiliars, oficials, agents, secretaris, metges forenses, etcètera, recentment reformats per tal de permetre el traspàs dels mitjans personals a l'Administració de Justícia..., home, el coneixement del català en aquest sentit és només un mèrit i, per tant, no constitueix un requisit, una exigència. En aquest sentit, voldríem saber també, senyora consellera, si el Govern ha previst instar l'Administració de l'Estat perquè apliqui correctament no només la normativa bàsica, és a dir la Llei 30/94, de mesures per a la reforma de la funció pública, sinó també el que és la pròpia legislació del Govern de la Generalitat en el sentit que l'oficialitat del català és territorial i, per tant, que ha de ser d'aplicació al conjunt d'administracions públiques actuant a Catalunya. Ens preocupa també que no s'hagin realitzat les accions pertinents per tal de promoure les modificacions legislatives i reglamentàries necessàries per tal, en definitiva, de garantir un mínim d'estabilitat a les plantilles. Nosaltres creiem, consellera, que en cap cas hauria de ser inferior a tres anys la permanència al mateix lloc de treball; no sé què en pensa el seu Departament.

Quant al coneixement del català entre els professionals del dret, quines són, senyora consellera, les mesures preses? No creu, en definitiva, que calen més codis i textos legals i que els que ja hi ha es vagin actualitzant? És possible de promoure algun tipus d'acords amb algunes editorials especialitzades? Per cert, això gairebé no hauria de ser necessari si, tal com deia l'il·lustre diputat senyor Riera, s'hagués fet possible ja avui l'edició del *Butlletí Oficial de l'Estat* en català.

En l'àmbit de la normalització dels estudis jurídics –i acabo, senyor president–, per tant em refereixo a les universitats, escoles de pràctica jurídica, considera que ja hi ha prou manuals de dret en català? Parlant d'estudis, és possible també establir algun acord amb el Consell General del Poder Judicial per tal que el programa d'estudis de la futura escola judicial amb seu a Catalunya inclogui un curs obligatori de llengua i dret civil

català? Pel que fa a la valoració de la llengua en la selecció de notaris i registradors, està aturada l'actuació prevista en el pla que preveu, d'acord amb el que és l'article 24 de l'Estatut, que les oposicions i els concursos notariais i registrals siguin competència de la Generalitat per tal de fer possible que les oposicions es territorialitzin i, en conseqüència, aplicar l'exigència i el coneixement del català. I finalment també, cal avançar, entenem –no sé què en pensa el Govern–, en totes aquelles accions necessàries per tal, també, de completar la generalització de l'ús del català en la documentació, en els diversos actes de comunicació interns dels diversos òrgans judicials de Catalunya.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Per torn de resposta de les dues interpellacions, té la paraula la senyora consellera, per un espai màxim de quaranta minuts.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyors diputats, en primer lloc intentaré donar unes idees clares sobre quin és el projecte o el programa de normalització lingüística en l'àmbit de la justícia i del dret, però en especial en l'àmbit de la justícia, per contestar els dos diputats interpellants.

Com ha dit el diputat senyor Riera, el dia 6 de març de 1996 vaig comparèixer davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana per tal d'informar sobre diferents temes relacionats amb l'actuació del Departament que dirigeixo, entre els quals té i tenia un paper destacat el de la normalització lingüística en l'àmbit de la justícia. En aquest sentit, jo vull dir que la normalització lingüística en l'àmbit jurídic i judicial ha estat i continua essent un objectiu primordial de l'acció del Govern de la Generalitat de Catalunya. Les dues llengües oficials de Catalunya, malgrat els esforços esmerçats i els avenços realitzats, malauradament, no es troben en situació d'igualtat. A més a més, l'ús del català a l'Administració de Justícia no es correspon amb la realitat sociocultural del país. Així, malgrat que segons les dades de la primera explotació i anàlisi del cens lingüístic de 1991, el 68% dels ciutadans de Catalunya saben parlar el català, el món jurídic i judicial funciona fins ara bàsicament en castellà. Les causes són molt diverses: des de la inèrcia de funcionament pròpia de qualsevol organització tradicional i la mobilitat del personal de les oficines judicials fins al desconeixement del català per part de molts dels operadors jurídics que hi actuen, desconeixement sobretot en qüestió escrita.

Els ciutadans tenen uns drets lingüístics que consisteixen en la facultat de poder triar lliurement la llengua que volen emprar en les seves relacions amb els àmbits jurídic i judicial. El que volem és que aquests drets puguin ser exercits i garantits d'una manera efectiva. Aspirem que a Catalunya el català no solament sigui llengua oficial, sinó llengua d'ús normal, però no assolirem la normalitat si no fem d'aquest objectiu una

empresa col·lectiva, és a dir cal una actitud favorable dels ciutadans i dels operadors jurídics a més dels esforços institucionals. En aquest sentit, s'han dut i s'estan duent a terme diverses actuacions tant en l'àmbit judicial com en el jurídic.

Durant aquests dos anys passats, l'any 93, 94 i 95 ha funcionat el Programa de normalització lingüística. En aquest Programa s'han esmerçat molts recursos per tal que el major nombre possible d'oficines judicials es trobessin en condicions de respondre a les demandes lingüístiques dels usuaris. El Programa de normalització compta amb 44 dinamitzadors lingüístics, professionals del dret i de la llengua, que estan distribuïts per tots els partits judicials de Catalunya. La feina dels cinc equips en què es divideixen els dinamitzadors és ja força palesa i les mesures que es preveuen per al 1996 no es diferencien qualitativament de les que ja han dut a terme durant el 94 i el 95. Aquest Programa està plantejat de manera que des del coneixement efectiu de la realitat de cada oficina judicial es puguin posar a l'abast de tots els jutges i del personal al servei de l'Administració de Justícia els mitjans per superar les causes que dificulten o obstaculitzen l'ús del català.

Els eixos de l'actuació del Departament de Justícia en aquest camp són: l'impuls i la dinamització de l'ús del català, que vol dir ajudar a superar la inèrcia de funcionament d'una administració on el català ha estat molt de temps absent, una administració que ha estat mancada de recursos i que té un volum de feina molt gran; la dotació de les eines bàsiques per poder treballar en català; traduccions de models de documents, d'expedients, de procediments, de sentències, és a dir de tot el material bàsic. Aquesta feina sense antecedents incorpora altres valors afegits: a més de la pròpia traducció, incorpora els criteris del llenguatge jurídic català i en molts casos crea aquest llenguatge encara poc treballat i fer-ne entenedor el contingut als seus destinataris; el foment del coneixement de la llengua catalana per part dels funcionaris i també dels jutges, de tal manera que els permeti ser autosuficients en la seva feina.

Com a mostra dels resultats de l'aplicació d'aquests tres eixos d'actuació, vet aquí algunes dades numèriques: de les 417 oficines judicials en funcionament a Catalunya, 159 reclamen habitualment els serveis dels equips de dinamització i 153 els demanen esporàdicament.

Durant l'any 1995 s'han traduït 13.403 models de documents judicials, entre documents solts, provisions, sentències i procediments complets. Més de 1.200 funcionaris es van inscriure als cursos de català de nivells A, B i C que el Departament de Justícia, en col·laboració amb el Consorci per a la Normalització Lingüística i l'Escola d'Administració Pública de Catalunya van oferir-los. Cal remarcar l'increment en la demanda de cursos per al 1996, que significa la inscripció de 1.600 funcionaris, 400 més que l'any anterior; enguany es faran per als funcionaris judicials més de 100 cursos, 60 dels quals a Barcelona. D'altra banda, continuarem, en la mesura que ho permetin les disponibilitats pressupostàries, els programes i les actuacions que tenen com a finalitat fomentar l'arrelament a Catalunya de jutges, fiscals, secretaris judicials i de la resta de personal al servei de l'Administració de Justícia,

com ara els programes de beques a opositors, les carreteres de jutges, fiscals i secretaris judicials i els programes de pràctiques universitàries, d'ensenyament secundari a les oficines judicials.

Així mateix, cal tenir present que l'Escola Judicial s'ubicarà a Barcelona a partir del proper mes de novembre, i que aquest fet pot ser transcendental per a la formació en drets lingüístics dels professionals del dret. Els funcionaris de les properes promocions de jutges, fiscals i secretaris judicials estaran més sensibilitzats pel que fa a la qüestió del bilingüisme, i, alhora, tenim indicis per a esperar que s'estimuli la vocació de jurista entre els catalans, ja que dins d'aquesta professió curiosament la proporció de catalans és força baixa.

Contestant algunes de les preguntes dels dos diputats interpel·lants, m'agradaria dir que des de la interpel·lació del mes de maig de 1994, que va donar lloc a una moció i a una resposta del meu antecessor, del conseller de Justícia de l'any 1994, a partir d'aquella data es van contractar 22 dinamitzadors lingüístics més, o sigui, els 44, van ser 23 o 22 de l'any 93, més 22 a partir del maig del 94. Es van iniciar els treballs, juntament amb l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, de publicació i traducció de manuals pràctics de dret; en aquest cas, es van publicar el mes de juny de l'any passat, el 1995, quatre manuals pràctics de dret, entre els quals destaquen el manual de dret romà, el manual del dret mercantil, el de dret fiscal i el de dret administratiu; es va treballar sobre la modificació de la Llei orgànica del poder judicial, concretament l'article 231, i va ser aprovada la reforma del novembre del 94 –ja sé que és una reforma prudent i suau, però era l'inici d'una reforma potser més profunda, en la qual, des del Departament de Justícia, s'està treballant.

A partir d'aquí hi han hagut també una sèrie de fets que jo penso que en el futur ajudaran a la millora o a la normalització real de l'ús del català en l'àmbit de la justícia. L'Escola Judicial jo crec que serà un punt importantíssim, no només pel que ja he dit sinó perquè ja es planteja des del Consell General del Poder Judicial que, dins del programa de formació dels futurs jutges, estigui el coneixement de les llengües oficials de l'Estat, és a dir del català, de l'euskera i del gallec. Jo crec també que els traspàsos de personal recentment assolits des del primer d'aquest mes ajudaran al coneixement de la llengua, encara que sigui per un sol motiu, que és que en el moment que hi pugui haver processos de selecció, processos d'oposicions de noves places per a Catalunya, el personal que vulgui presentar-se a aquestes oposicions haurà d'optar, des del primer moment, per una plaça en una comunitat autònoma. Per tant, només el fet d'optar per Catalunya significarà un avenç important en aquest sentit. És cert que en negociar aquest traspàs van haver de modificar-se, i exclusivament per a aquest traspàs, els reglaments orgànics del personal al servei de l'Administració de justícia, i només es van fer modificacions puntuals per fer possible aquest traspàs precisament per a evitar qualsevol problema que pogués donar lloc a un possible recurs d'inconstitucionalitat. En aquest sentit, no és que la Conselleria o que el Govern de la Generalitat hagi deixat de banda la possibilitat de demanar el coneixement de la llengua als funcionaris de l'Administració de jus-

tícia, el que passa és que això requereix no només la modificació d'aquest Reglament, sinó, inicialment, la modificació de la Llei orgànica del poder judicial, i és en aquest sentit que està treballant també el Departament per a una futura remodelació i reforma de la Llei orgànica del poder judicial, tant en l'aspecte que correspon als funcionaris al servei de l'Administració de justícia com en el coneixement que n'haurien de tenir jutges i magistrats.

Vostès pregunten si estem en el bon camí. Jo crec que sí, el que passa és que l'àmbit de la justícia realment és un àmbit en què operen moltes persones i molts interessos i en el qual és molt difícil de donar dades o dates determinades. Jo crec que sí que estem en el bon camí, però que qualsevol avaluació és difícil de fer. Quan es va aprovar aquest programa l'any 93 es preveia una durada mínima de cinc anys; actualment la previsió que fem ja és de tres anys més, sobretot tenint en compte les transferències del personal del cos de l'Administració de justícia de l'Estat, que significarà, segur, un canvi important a mitjà termini.

Jo crec que el programa s'orienta principalment a aconseguir que es respectin els drets lingüístics del ciutadà que s'adreça a l'Administració de justícia, i que en aquest sentit la feina diària dels col·laboradors dinamitzadors lingüístics es resumeix en tres eixos: assessorament, d'una banda; formació, d'una altra, i dinamització, d'una altra. A principis de 1994, un cop vam haver comprovat amb l'experiència l'abast real del programa, vam elaborar uns indicadors d'avaluació, base de l'informe que es va lliurar al Parlament, d'acord amb la Moció aprovada el 16 de juny de l'any 1994. En aquests indicadors s'avaluava bàsicament la feina interna dels equips, és a dir, tot allò que nosaltres oferíem als funcionaris. Ara creiem que no n'hi ha prou amb l'avaluació interna i hem elaborat un nou sistema d'indicadors, que analitza també, de la manera més objectiva possible, l'impacte de la feina dels dinamitzadors en la realitat. Així, per exemple, ja no ens limitem a comptar els funcionaris que han assistit a cursos de català, sinó també quants funcionaris hi ha a cada oficina que poden atendre un ciutadà en català.

El programa de normalització de l'àmbit judicial no té una execució fàcil; són molts els factors que s'han de conjugar i molts els anys d'inèrcia d'ús d'una llengua exclusivament, però podem assegurar que les persones que treballen en el programa són professionals ben preparats per fer la seva feina, són bons venedors de català, i, com acabem de demostrar, el Departament de Justícia ha establert una línia clara sobre la qual hem de treballar. Només cal recordar un factor determinant: treballar sobre persones, no sobre coses, i canviar una actitud no és feina d'unes hores ni de pocs anys, cal molta informació, molta col·laboració i molt bona voluntat per part de tots, i el canvi, encara que lent, s'està produint.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per al torn de rèplica té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Ignasi Riera, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. I gràcies, també, senyora consellera. Em penso que quedava clar que aquesta era una interpel·lació –gosava dir una «interpel·lació trinitària» perquè hi participàvem tres persones, per no dir altres expressions que serien malsonants i no les vull dir aquí– en la qual estàvem bàsicament d'acord, en els objectius i en moltes de les mesures, i que del que es tractava era de fer que la resta del Parlament i la resta de la societat catalana, en la mesura que la representem, entenguessin quins eren els nostres neguits i quines eren les nostres obsessions.

És per això, senyora consellera, que jo ara, en aquest torn, em limitaré a subratllar alguns dels punts en els quals, d'una banda vostè, d'altra banda el senyor Joan Ridao, i d'altra banda jo, em penso que estem d'acord i que, en tot cas, podem estar cada dia més d'acord i podríem fer que aquests acords acabessin resolent o accelerant una solució d'un problema que hem dit i torno a repetir que no és senzill. Ha dit vostè molt bé, senyora consellera, que es tractava d'actuar sobre persones, i que l'actuació sobre persones i sobre actituds a vegades molt antigues no és una feina gens senzilla, ho sabem, en qualsevol àmbit de la vida, i no solament en l'àmbit de les actituds lingüístiques.

Per tant, el primer punt: li demanàvem, efectivament, dades i dates, és a dir, elements d'avaluació dels plans de normalització lingüística. No –repeteix– ara: ja ens ha donat prou dades, però que hi hagués un compromís clar, implícit o explícit, d'una informació periòdica al Parlament de Catalunya, a través, per exemple, de la Comissió de Justícia, sobre les avaluacions que fa el Departament, no sobre les dades només ni sobre les dates –«això, ho hem aplicat tal dia...»–, sinó sobre els elements de dir: «això ha funcionat millor, això s'ha notat amb aquest canvi d'actitud...», etcètera. Segon punt: el nostre Grup també està a favor d'una nova llei per a la normalització lingüística –així ho vam manifestar quan vam ser consultats pel Govern i, en concret, pel conseller de Cultura–, precisament com a element de foment, però també, si s'escau, com a element coercitiu, i justament a l'hora de plantejar aquesta nova llei parlàvem i pensàvem en aquesta actitud, en la possible actitud de funcionaris que, per la raó que sigui, no vulguin entendre que estan en un país diferent des del punt de vista lingüístic i que, per tant, estan obligats a respectar el que és la legislació d'aquest país pel que fa als usos lingüístics. Tercer punt: un seguit de mesures explicatives, que facin entendre que no es tracta d'un procés impossible. La catalanització d'un jutjat no provoca cap mena de rebuig, i, això, ho hem de dir; l'ús normalitzat del català provoca, en canvi, un efecte de retruc positiu en d'altres oficines judicials. Quart punt: registradors de la propietat. Cinquè punt: notariat, documents públics atorgats a Catalunya en català. Sisè punt: fiscalia. El 97% dels escrits procedents de la fiscalia, segons ens diuen en un dels informes citats, han estat redactats en castellà. És igual, si en lloc del 97% és un 82% o és un altre percentatge, però que sigui un percentatge molt alt, vol dir que aquí hi ha un llum vermell que ens indica que hem de tenir..., és una alerta.

Accelerar el programa d'informatització de les oficines

judicials, tema del qual ha parlat el senyor Joan Ridao i jo hi estic absolutament d'acord. Processament dels textos en català. El tema de les beques, de què ja hem parlat. I en general, la capacitat de tornar a parlar amb els organismes de l'Estat perquè tinguin clar que el tema de la catalanització en el món de la justícia no és cosa que sigui només competència del Govern català o només competència d'un sector de la vida social catalana. És un tema que correspon al conjunt de l'Estat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Moltes gràcies. El diputat d'Esquerra Republicana, senyor Ridao, té la paraula per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria també agrair a la consellera el nombre de dades facilitat, i això evidencia, òbviament, l'esforç que en aquest àmbit a favor de la normalització lingüística, en l'àmbit de la justícia i el dret ha anat fent el Departament. Agrair també els elements d'autocrítica, que n'hi ha hagut al llarg de la seva intervenció, en això coincidim també, i hi coincidim, em penso, tots els grups polítics d'aquesta cambra i també fora d'aquesta cambra, el conjunt dels operadors jurídics, etcètera.

Miri, hi ha determinades qüestions, però, que li he plantejat, o que li hem plantejat els dos diputats interpel·lants, que el nivell d'explicació entenc que no ha estat suficientment satisfactori, i en aquest sentit em permeto de tornar a reiterar alguns d'ells. Parlant del programa i dels dinamitzadors lingüístics, jo li plantejava la necessitat, també plantejada pel diputat senyor Riera, que s'estableixin indicadors d'avaluació de l'ús real del català; per tant, amb això volem dir, i en tot cas això és el que s'ha d'inferir o col·legir del que estic dient, que no només voldríem, senyora consellera, que se'ns expliqués quants documents o quants models de documents s'han traduït, quants funcionaris han assistit a segons quins cursos de català, sinó que, reiterant també el que ha dit el diputat interpel·lant que m'ha precedit, que se'ns facilitessin dades periòdiques i, per tant, que no ens haguéssim de refiar, en definitiva, per exemple, del que ha dit en un mitjà de comunicació el coordinador del programa de la demarcació de Barcelona, que se'ns diu que no arriba a un total del 5%... És tècnicament possible, avui per avui, informatitzant els deganats amb altres mecanismes que segurament vostè deuria conèixer millor que jo, i per tant, en aquest sentit hauríem de poder avançar. Es gasten prop de 200 milions de pessetes i, per tant, no es dóna compte del resultat o del producte d'aquesta inversió. En aquest sentit, ens sembla absolutament indispensable que així es fes.

Parlant també de pressupost, aquests 200 milions de pessetes entenem que no constitueixen –ja ho he dit abans– una dotació econòmica suficient. Dels 4.000 milions que, pel concepte de normalització lingüística,

reben de l'Estat o per part de l'Estat, jo entenc, entén el meu Grup, senyor conseller, que es podrien alliberar molts més recursos econòmics. Ja sé que aquest és un tema –que sempre es diu– de prioritat política del Govern, però entenem que ja comença a ser hora, senyora consellera, que el tema de la justícia constitueixi una prioritat i, per tant, vostè haurà de poder fer alguna cosa i alguna responsabilitat hi té, en tot això.

Pel que fa al tema de la necessària reforma del marc legal, l'article 231 de la Llei orgànica del Poder Judicial, vostè s'ha referit a una reforma «prudenciosa». Bé, la traducció d'aquesta reforma és que hi ha ambigüitat, hi ha una preponderància del castellà..., en una paraula, es produeix –com jo deia abans– discriminació i, per tant, és, una vegada més, una de les negociacions a mitges del senyor Roca a Madrid l'any 94. I per tant, jo penso que, en aquest sentit, cal avançar substancialment, i ara, després de la consecució dels traspassos dels mitjans personals de l'Administració de justícia, entenem que s'esdevé prioritària la reforma de la Llei orgànica del poder judicial en aquest precepte i, per tant, nosaltres l'emplacem a fer-ho possible.

Abans parlava de la Llei de normalització lingüística, li deia que estava aturada. Jo entenc, senyora consellera, que vostè també té una responsabilitat compartida amb el Govern, amb el conseller de Justícia, i jo li demanava quines propostes, des del seu Departament, s'havien fet per tal d'impulsar aquesta reforma. En l'aspecte de l'exigència del coneixement de la llengua als funcionaris i, per tant, també indirectament la reforma dels reglaments orgànics, jo li voldria insistir en l'aspecte que nosaltres entenem i considerem que no és suficient que sigui un mèrit i, per tant, ha de ser possible que això constitueixi una exigència o un requisit, i només cal –hi insisteixo– aplicar la legislació bàsica i, per tant, quan alguns funcionaris, entenc que els més refractaris, volen escapar a aquest marc normatiu i ens diuen que són un *cuero nacional*, ens diuen, en definitiva, que pertanyen a alguna altra administració que no és la pròpia de Catalunya, se'ls hauria de recordar –i, per tant, alguns instruments a la seva mà hi hauria d'haver– que existeix una jerarquia normativa, al davant de la qual hi ha el mateix Estatut d'autonomia, la Llei de normalització lingüística, el Decret 107, etcètera. I, en definitiva, per tant, el sentit de l'oficialitat del català és territorial i, per tant, ha de ser d'aplicació, en definitiva, a totes les administracions actives a Catalunya. Per tant, no es pot distingir en cap cas entre el que són funcionaris de l'Estat i el que són funcionaris de la Generalitat, en aquest àmbit.

Finalment, pel que fa a l'àmbit de la normalització lingüística en els estudis universitaris, vostè em feia menció dels quatre manuals, dos subvencionats pel seu Departament. És clar, quan en el programa d'estudis de qualsevol facultat de Dret hi ha entre trenta i quaranta assignatures, evidentment, dos o tres o quatre manuals són francament insuficients. Per tant, si no formem els professionals del dret en la seva pròpia llengua, com es pot pretendre que, quan surtin de la universitat, en les seves actuacions professionals, s'ajustin al que és la realitat social i lingüística del país? En aquest sentit, també ens agradaria que es pogués potenciar el Programa de...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant...

El Sr. Ridao i Martín

...i subvencions. Acabo, senyor president.

Entenc que hi ha un altre aspecte important, que no vull deixar de referir-m'hi abans d'acabar, que és, o hauria de ser, molt positiu, que és el tema dels notaris. Ja en parlarem, però, en un altre moment –ara no tinc temps de fer-ho–, però voldria insistir en el fet –i abans ja ho he dit– que hauríem de poder decidir el nombre de notaris, la seva demarcació, i no només poder fer informes vinculants; cal que puguem, també, convocar oposicions i concursos de provisió a notaries, no només fer un nomenament purament formal; exercir també la inspecció i el règim disciplinari adient...

Per tant, honorable consellera, per acabar, ja veu que totes aquestes mesures que tant he proposat jo com el diputat que m'ha precedit abans en l'ús de la paraula, i alguna que ja hem apuntat també en la Comissió i que també seran objecte de la Moció subsegüent a aquesta interpel·lació, ens hauríem de poder permetre –i en això estem tots d'acord– incrementar les diverses mesures que ja han estat preses darrerament per tal de normalitzar la llengua en l'àmbit de la justícia i el dret, però també –i aquest és el segon propòsit o el segon objectiu que ens marquem– de manera que això no només garanteixi el respecte dels drets lingüístics, sinó que també s'assumeixi, en definitiva, progressivament, l'ús normal i preferencial del català.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. La senyora consellera té la paraula, per al torn de rèplica, per espai de deu minuts.

La consellera de Justícia

Gràcies, molt honorable president; senyors diputats... En primer lloc, voldria fer un aclariment. Quan el senyor Ridao ha parlat –jo crec que era tangencialment– de la informàtica i de la manca d'informàtica en molts edificis judicials, ha parlat també d'altres mancances: mancances en calefacció, aire condicionat..., en el que és mínim o bàsic perquè una oficina funcioni. Jo voldria fer només un aclariment en aquest punt i entrar en la resposta a la interpel·lació. El Departament de Justícia ha preparat i està treballant en un pla de millora dels edificis judicials que permetrà que en cinc o sis anys tots els edificis judicials de Catalunya estiguin en condicions dignes. En aquest sentit..., i quan parlem de «condicions dignes» parlem, lògicament també, de la informàtica, perquè considerem que és un element importantíssim a l'hora de poder treballar o funcionar d'una manera correcta en qualsevol oficina. Per tant, tots aquells edificis que avui per avui no tinguin els mitjans imprescindibles és que estan dins d'aquest pla de millora, i concretament avui per avui s'està ja treballant i ja es va concursar i es van adjudicar les obres del Palau de Justícia de Reus, del Palau de Justícia de

Mataró i, properament, del de Sabadell. Aquest any estarem treballant en els projectes concrets de tres o quatre edificis judicials més, i així fins arribar als vint d'aquest pla de millora dels edificis judicials.

Contestant, si puc punt per punt, les peticions dels dos diputats, començaré pels indicadors d'avaluació dels plans. Des de la Conselleria jo em comprometo a poder informar cada sis mesos la Comissió de Justícia sobre el funcionament i el compliment del pla i del programa de normalització lingüística en l'àmbit judicial. Intentarem que aquests indicadors d'avaluació siguin suficients, sobretot —no només per donar aquesta informació als senyors diputats—, perquè realment ens serveixin per a poder millorar i per a poder arribar al que tots volem: a l'objectiu de normalitzar l'àmbit judicial de l'ús del català.

Respecte a les modificacions del marc legal, jo no m'he referit en especial a la Llei de normalització lingüística, sinó que m'he referit a la necessitat de modificar la Llei orgànica del Poder Judicial per poder arribar al sostre de demanar la capacitat, o sigui, la capacitat del coneixement del català, i no com a mèrit, sinó com a requisit. En aquest sentit, és necessària aquesta modificació tant per als funcionaris al servei de l'Administració de justícia de Catalunya com als jutges, magistrats i fiscals. Fent una especial menció de l'ús del català en les fiscalies —no per fer la menció em vull treure les culpes, sinó únicament perquè se sàpiga—, a les fiscalies, fins ara, els mitjans materials i personals no depenien de l'Administració de justícia de Catalunya, sinó que depenien del Ministeri de Justícia. És amb el traspàs recent, en el qual s'ha aprovat i s'ha publicat amb efectes d'1 d'abril de l'any 1996, que els mitjans materials i personals de les fiscalies passen a dependre del Departament de Justícia i, per tant, tots els plans i programes de normalització de l'ús del català seran, a partir d'ara, també en les fiscalies.

Respecte a la publicació de textos, jo he fet esment dels quatre que darrerament es van publicar, d'acord amb l'Escola d'Administració Pública de Catalunya i d'acord amb les universitats, però ha estat un dels projectes, des de fa setze anys, del Departament de Justícia l'àmbit de les publicacions i intentar, a través d'aquestes publicacions, normalitzar l'ús del català. Jo aquí porto algunes dades: en la col·lecció de lleis, a part de la Compilació del dret civil de Catalunya —que es va fer, naturalment, en català—, la legislació catalana sobre fundacions privades, la Llei, Decret i Reglament de col·legis professionals, la legislació penitenciària; en la col·lecció de «Quaderns d'Estudis i Formació», la *Introducció al llenguatge jurídic*, en tres edicions diferents, tots els conceptes generals i procediments civils i penals per a assessorament dels jutges de pau; temes sobre Registre Civil, nocions de dret i quadern de formularis: tot això en català. També hi ha la col·lecció de «Textos Jurídics Catalans», iniciada l'any 1985, que és la traducció d'aquells textos que, d'alguna manera, defensen el coneixement del dret civil català i de la llengua. *Síl·labus processal civil*, formularis, *Apunts de llenguatge jurídic*, *Llengua i Dret...* Vull dir, s'han fet, des de l'any 1980 fins ara, una sèrie de publicacions de textos jurídics, de manuals, de lleis, de codis, el Codi

civil, el Codi penal, el Dret administratiu, el Dret urbanístic, la legislació eclesiàstica de l'Estat, la Llei canviària del xec..., s'han anat fent totes aquelles col·laboracions o publicacions directes de textos, lleis, apunts o normes que hem considerat imprescindibles per al coneixement del català per part dels estudiants de Dret.

Respecte al pressupost, no és un pressupost, el del Departament de Justícia, en l'àmbit de la normalització, que..., de 200 milions. En absolut: de 200 milions només és el pressupost dels normalitzadors lingüístics que té l'àmbit de la justícia i el dret del Departament de Justícia, perquè, a més a més dels quaranta-quatre dinamitzadors lingüístics que estan distribuïts per tots els partits judicials de Catalunya, el Departament compta amb quinze normalitzadors més per a l'àmbit de presons, l'àmbit de menors i l'àmbit de serveis centrals, per a tot el que és l'ajut i l'assessorament en matèria de fundacions, associacions i col·legis professionals. Per tant, només el capítol de personal, de personal directament implicat en el projecte de normalització lingüística en l'àmbit de la justícia i el dret, suposa aquests 200 milions. A part està tot el pressupost que, d'una manera recurrent, cada any ve a través de la política de beques; que, si comptem que són unes cinquanta, seixanta beques en jutges, secretaris i fiscals, i unes vint o vint-i-cinc en notaris i registradors, doncs, ens n'anem a uns 80 o 90 milions anuals, a part el tema de publicacions i a part el tema d'informàtica que, en aquest sentit, la informàtica judicial des del primer dia es va fer amb un programa bilingüe català i castellà; aquest també està en l'aspecte de normalització, en el projecte de normalització lingüística del Departament. Per tant, més aviat estem més a prop dels 400 o dels 500 milions anuals que no pas dels 200.

Quant a les actuacions en l'àmbit notarial i els registres de la propietat i mercantils, hem mantingut diferents reunions tant amb representants del Col·legi de Notaris de Barcelona com amb representants de la Delegació de Registradors de la Propietat i Mercantils de Catalunya. El Departament de Justícia, i a través, en especial, de la seva Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques, seguirà aplicant una política de foment de l'atorgament en català dels instruments notarials en l'àmbit de les seves competències. En aquesta línia, recordarà als òrgans pertinents, perquè se'n facin resò, l'obligatorietat de redactar en català les escriptures que autoritzin, si així ho demanen les persones interessades, i també la conveniència de propiciar al màxim l'ús del català quan pel veïnatge i la parla de les persones esmentades es pugui deduir que és la llengua emprada normalment.

Finalment, respecte a un tema que ha sortit en la primera part de la interpel·lació, la traducció dels textos legals en català, voldria dir que és una actuació que des del Departament es considera primordial; perquè la normalització pugui implantar-se amb força i empena en l'àmbit de la justícia, aquesta, la traducció dels textos legals en català és una actuació important. En aquest sentit, el que sí que recordo —i tal com ha dit un dels diputats interpel·lants— és que el Parlament va aprovar la Resolució 134/IV, per la qual s'acorda presentar a la

Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a la publicació de lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials de l'Estat, que va ser una iniciativa del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya i que es va aprovar amb l'acord consensuat de tots els grups. El Govern de la Generalitat vol ser plenament respectuós amb aquesta Resolució i, per tal que prosperi, cercarà la col·laboració del Grup Parlamentari que li dona suport des d'aquesta cambra i del Grup Parlamentari del Congrés perquè al més aviat millor es ratifiquin en la designació dels diputats que la defensin davant del Congrés dels Diputats i que es pugui debatre al més ràpid possible. Jo tinc coneixement que aquest mes d'abril la Mesa del Congrés ha admès a tràmit una proposició de llei per a la publicació de les lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials a l'Estat. Per tant, penso que és un bon moment, el d'ara, per a prendre l'acord que els grups parlamentaris ratifiquin les persones que al seu dia ja es van designar per defensar aquesta Proposició davant el Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Es suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, dels secretaris primer, segon i tercer i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i la lletrada Sra. Folchi i Bonafont.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria i Energia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Composició de meses de comissions

Abans de començar, un senyor secretari donarà compte de les dues comissions constituïdes fa una estona i de les seves respectives meses. El secretari primer té la paraula.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. Les meses elegides són les següents.

Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Pesca a Catalunya: president, Josep-Lluís Carod-Rovira; vicepresident, Marià Gil i Agné; secretari, Jesús Bartolomé i Carrascal.

Comissió de Seguiment del Procés d'Equiparació Dona - Home: presidenta, Trinitat Neras i Plaja; vicepresidenta, Maria Dolors Nadal i Aymerich; secretària, Manuela De Madre Ortega.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la creació d'ocupació estable

La primera pregunta és sobre la creació d'ocupació estable, presentada pel diputat senyor Jordi Guillot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per a formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, a Catalunya tenim 1.600.000 assalariats; la dada és del quart trimestre del 95. D'aquest 1.600.000, més de 600.000 ho són amb contractes temporals. Tenint en compte que l'índex de contractes temporals és del 33% a Catalunya i a la Unió Europea és de l'11% -afecta per tant gran part dels catalans-, tenint en compte que vostès van signar un acord pel qual aquesta reforma laboral es va portar a terme, amb el PP, PSOE i vostès mateixos, què pensa fer el Govern de la Generalitat per crear ocupació estable?

El president

Per a contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

En primer lloc, òbviament, mirar d'ajudar tot allò que afavoreixi el creixement econòmic, des de mesures de caràcter de política industrial o fiscal fins als tipus d'interès, perquè, òbviament, el creixement és la primera condició perquè hi hagi feina de tota mena, però d'una manera especial feina estable.

En segon lloc, és cert, varem fer una reforma laboral que crec que ha sigut útil en el sentit de crear llocs de treball, i les estadístiques són aquí per a demostrar-ho, però és cert que tenim massa treball precari. En aquest sentit jo vull recordar que la Generalitat va proposar..., va fer una proposta de treball, d'una fórmula de contracte laboral de durada indefinida però flexible en la seva finalització, finalització que s'havia de definir per unes determinades causes econòmiques, tècniques, organitzatives o simplement productives i amb una indemnització prefixada legalment. I, aquesta proposta, la mantenim. El que passa que també mantenim el que

sempre vam dir, i és que, aquesta proposta, nosaltres la fèiem no pas amb la pretensió que fos l'única, ni potser la millor, ni en tot cas, suposant que fos la millor, potser la més ben acceptada i la més viable; però que amb això el que volíem fer –i hi hem insistit últimament i hi tornarem a insistir a partir d'ara– és que tothom, el Govern també, però especialment les parts, els agents socials, doncs, discuteixi a veure si hi ha alguna altra proposta millor que la nostra per tal d'assegurar més treball estable.

El president

Per a repreguntar, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Gràcies, senyor president. Senyor president, el creixement s'ha donat en aquest país i la temporalitat no ha cedit; continua amb el 33%. Els estudis fets per professors universitaris demostren que només un 10% dels contractes temporals l'any següent són contractes fixos. És a dir, amb creixement no reduiran els contractes temporals.

D'altra banda, vostès són partidaris de la flexibilització i signen aquest pacte. No tothom ho és; l'estudi de la Direcció General 5 de la Unió Europea ens parla que no necessàriament la flexibilització crea més ocupació; la precarització afecta la productivitat, afecta els accidents laborals, que han augmentat a Catalunya un 15% el darrer any, afecta l'increment de la desigualtat de la renda i afecta també el consum, que només ha crescut l'1,9%.

Estarien vostès d'acord amb tot un seguit de mesures que ara li podria dir, com, per exemple, recolzar desgravacions o subvencions per conversió de contracte temporal en contracte fix?, recolzar explícitament l'acord sindicats - Foment del Treball per pactar les causes objectives de l'acomiadament? Naturalment, nosaltres no estariem per la proposta que vostè mencionava, en tant que els vint dies no assegurin que les causes hagin de ser objectives. Estarien vostès disposats a reduir les hores extres –2.200.000 en la Generalitat– d'un 20%? Estarien també disposats a gravar el treball temporal amb un increment de quotes a la Seguretat Social i establir una indemnització de quinze dies per any per als contractes temporals? Finalment, estarien vostès per incrementar el control sobre les empreses de treball temporal i millorar la legislació que les regula? Finalment, la reducció de jornada a costa dels increments de productivitat?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Evidentment, ara amb el temps que tinc no li puc contestar totes les preguntes que m'ha fet, però li diré el següent: primer, és cert que la Comissió Europea fa

unes determinades propostes que, de tota manera, no han aconseguit evitar el treball precari a tot Europa, ni han aconseguit evitar la baixa del consum a tot Europa, ni han aconseguit rebaixar prou substancialment l'atur a tot Europa. Per tant, vull dir-li que és un tema prou complicat aquí i allà.

Ara bé, una sèrie de les coses que vostè diu, sí, en realitat, algunes d'elles, les hem propugnat. Vostè sap que nosaltres, no únicament com a Govern, sinó com a partits polítics –Convergència i Unió–, doncs, defensem que hi hagi desgravació fiscal per al treball, uns llocs de treball estables que es creïn, una important desgravació fiscal. Estem d'acord que hi hagi reducció d'hores extres sempre que no siguin hores extres estructurals; per exemple, concretament, al Govern de la Generalitat algunes mesures s'estan prenent en aquest sentit; i també s'estan fent unes iniciatives, uns estudis en la mateixa Generalitat per tal que hi hagi més treball parcial. Per tant, li puc dir que, algunes d'aquestes mesures, nosaltres les estem estudiant, i algunes, fins i tot, aplicant, i altres les estem proposant a nivell general d'Estat perquè en el moment en què hi hagi constituït el Govern...

El president

Se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les irregularitats detectades per la Sindicatura de Comptes i reflectides en els diversos informes publicats en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*

Anem a la segona pregunta; és sobre les irregularitats detectades per la Sindicatura de Comptes i reflectides en els diversos informes publicats en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, presentada pel diputat senyor Josep Curto i Casadó, del Grup Parlamentari Popular. Per a formular la pregunta, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, la pregunta fa referència a les responsabilitats que pugui determinar el president de la Generalitat en relació amb una sèrie d'irregularitats detectades per la Sindicatura de Comptes en uns informes que ja s'han publicat. La informació és molt extensa –quinze fascicles–; és lògic que el president no se l'hagi pogut llegir tota, però estic segur que coneix la part més essencial.

El president de la Generalitat

Efectivament, conec la part més essencial i, per tant, puc dir-li que en aquest informe no es parla de cap irregularitat greu. Es parla de mancaments o falles de caràcter formal, de caràcter procedimental i de caràcter administratiu, però no greus, i, evidentment, cap d'elles de caràcter penal. I el que li he de dir és que, si la Sindicatura no detecta cap greu irregularitat, no s'escau exigir cap responsabilitat especial. El que s'escau,

evidentment, si és que es nota que hi ha hagut, diguem-ne, no prou competència en l'exercici d'una gestió, són canvis de personal, cosa que ja s'ha fet almenys en dos temes concrets, que eren la Forestal Catalana i l'Escola de Policia.

El president

Per a repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Determinar la gravetat de les irregularitats, doncs, està en funció del punt de vista de cada persona que les analitza i, en tot cas, bé està també tenir en compte l'opinió de la Sindicatura.

Dades de la Sindicatura. Institut Català de Noves Professions: fa tres anys que no es reuneix la Junta de Govern i el director actua pel seu compte; Diari Oficial de la Generalitat: la Intervenció General no ha fet auditories perquè potser tenia molta feina; Institut de Diagnòstic per la Imatge: no ha presentat declaració de l'impost de societats durant l'any 91, 92 i 93; Direcció General del Patrimoni: no disposa d'arxius de patents i marques, no disposa de registre de concessions administratives, al registre d'immobles no figuren tots els edificis i té problemes de protecció d'actius, i Forestal Catalana –com vostè ha manifestat–: falta de control de la despesa, produccions inútils que després s'han de cremar, irregularitats –diu la Sindicatura– en les subcontractacions, adjudicacions sense contractes formalitzats, pèrdua de l'operació de Tunísia, problemes fiscals i cert malbaratament de recursos.

De Forestal Catalana, senyor president, dispenso d'una informació que es pot qualificar d'addicional, però documentada, professional i imparcial, que li puc facilitar si l'interessa, primer, perquè amplii lo seu coneixement sobre esta empresa i, en segon terme, perquè pugui extraure conclusions més allà de la simple lectura política. Com diem a casa nostra, senyor president: esta informació està a la seva disposició; ho repeteixo, com diem a casa nostra: acabat de dir, acabat d'oferir.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Li agraeixo molt la informació que m'ofereix, però no la necessito perquè la informació que per mi em val és la de la Sindicatura de Comptes. I la Sindicatura de Comptes diu, per exemple, respecte a l'Escola de Policia, i amb altres paraules també diu de la Forestal Catalana, diu el síndic, i, per exemple, en el cas de l'Escola de Policia l'autor de l'Informe, que és el senyor Travé, que no hi han responsabilitats greus i que en tot cas les responsabilitats que hi poguessin haver ja han estat assumides pel canvi de director. El que digui el síndic major i el que digui el síndic Travé per a mi realment va a missa.

Ara, com a resum del que estem dient, li vull dir el següent: sí que me l'he llegit l'Informe, i l'Informe diu el

següent: «Volem fer notar» –textualment– «que en fer aquest informe s'ha actuat per excepció. És a dir, es detallen i comenten tan sols les anomalies, però es comenta el treball ben fet, que evidentment també n'hi ha, i molt. És per això que volem advertir que la lectura d'aquest resum pot ser decebedora, el que seria injustificat si comparem les anomalies exposades amb el gran volum d'operacions que desenvolupa l'Administració de la Generalitat i que han estat, en la seva gestió i en el seu resultat, absolutament correctes. Però és evident que un sol acte incorrecte o ineficient pot desvirtuar davant l'opinió pública el resultat de cent actes correctes o eficients, canviant la percepció que el públic pugui tenir de l'Administració de la Generalitat.»

O sigui que, admetent els errors que hi pugui haver hagut, que estan admesos i per això hi ha una sindicatura de comptes per fer-nos-ho notar, el que em sembla que val de cara a la valoració global que s'ha de fer de la feina feta per la Generalitat és el que diu, precisament. Qui ho diu? Doncs, qui més hem de tenir en compte nosaltres, que és la Sindicatura de Comptes, i que és el que li acabo de llegir.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els peatges de les autopistes i dels túnels de Catalunya

Correspon ara la tercera pregunta, sobre els peatges de les autopistes i dels túnels de Catalunya i de la Generalitat, presentada pel diputat senyor Josep-Lluís Carod, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a formular la pregunta, té la paraula el senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Algunes cambres de comerç –com les de Terrassa, Manresa, Tarragona–, determinats ajuntaments, alguns sindicats i altres col·lectius s'han afegit a la preocupació, al malestar habitual entre els usuaris pels augments recents en peatges d'autopistes i túnels. Voldríem conèixer el posicionament del Govern davant d'aquest fet.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat. (Pausa.)

El president de la Generalitat

No val encara, eh? (Rialles.)

El president

No he premut el botó, president.

El president de la Generalitat

Que no ens passi com a alguns anotadors en els partits de bàsquet, eh?, amb això. (*Rialles.*) Dispensi la familiaritat, senyor president, eh?

Bé, en primer lloc, respecte a aquest tema dels peatges i dels cobraments, hem de tenir en compte que aquests cobraments i aquestes tarifes són el resultat d'unes condicions d'atorgament i d'una legislació, i això les cambres de comerç i tothom ho han de tenir ben en compte.

Ara, dit això, és evident, això sí, que l'actitud del Govern de la Generalitat és mirar de minorar tant com pugui l'import d'aquests pagaments. Com? Doncs, mirant de rebaixar –i això ho tenim posat sobre la taula en aquests moments– el recàrrec de l'IVA sobre les tarifes de peatge, mirant de modificar la Llei vigent d'autopistes per tal d'aconseguir fórmules diverses –la més freqüentment utilitzada és la de la pròrroga de termini–, mirant d'aconseguir disminucions de tarifes. Per altra banda, mirant que el dia que ens hagin traspasat totes les autopistes de Catalunya, de les quals ara només tenim dos trossos, puguem fer una política de compensació interconcessional, diguem-ne, entre trams diversos, cosa que només es pot fer quan es té un gran quilometratge. I a part d'això, mirant que n'haguem de fer el mínim possible, d'autopistes, i que la nostra inversió, la de la Generalitat i la de l'Administració central –que en aquest sentit ha estat molt discriminatòria–, ens faci possible tenir bones autopistes sense necessitat d'arribar a les autopistes.

El president

Moltes gràcies. Per a repreguntar, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Tenim aquí el 9% d'inversió de l'Estat en carreteres, a Catalunya; en canvi, hi ha el 16% de permisos de conduir, el 19% de vehicles i el 25% de sinistralitat.

El peatge en autopistes i en túnels confirma la situació de discriminació que hi ha a Catalunya en aquest àmbit, pels ciutadans que es desplacen per motius laborals o d'estudis, per les empreses que veuen encarits els seus productes pel transport de mercaderies i pels turistes que han escollit Catalunya com a destinació.

La discriminació és encara més evident quan es compara amb altres vies ràpides de l'Estat que són gratuïtes: anar de Barcelona a Saragossa costa diners –a més a més, si hi vas a jugar a futbol i perds...–, en comparació d'aquells que hi van des de Madrid, guanyen i a més a més el viatge els surt gratuït. Afecta el desequilibri territorial en el sentit que entrar i sortir de Barcelona gratis és difícil; no ho és fer el mateix a Madrid. Tota la ciutat de Barcelona té un entorn gairebé absolut de penetració i de sortida per la via del peatge; reduir l'IVA del 16% al 4% pot ser un primer pas, però és insuficient. Paguem les autopistes, autopistes que estan més que amortitzades, se'ns planteja ara de pagar menys durant més anys.

La societat catalana, senyor president, no pot suportar durant més temps un cost econòmic tan elevat; per això els demanem: estan vostès disposats, ara que tenen bo a Madrid, a plantar cara i a ser claus per modificar la regulació d'autopistes amb l'objectiu de traspasar-ne la titularitat a la Generalitat? I, en segon lloc, preparar un pla progressiu més enllà de reduccions d'IVA en el sentit d'abaratir les tarifes i tendir cap a la gratuïtat com en altres llocs d'Europa, Espanya inclosa? D'altra banda, caldrà, si això no es produeix, uns moviments populars que ja han començat a manifestar-se en una línia que acabi amb aquesta manifestació de discriminació que patim ara.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, tot això que m'explica ja ho sé, ho sé jo i ho sap tothom, però, bé, és el resultat d'una situació que ha durat molts i molts anys, una part de la qual es remun- ta a èpoques fins i tot no democràtiques.

És cert que nosaltres fins fa pocs anys rebíem el 9% d'inversió en infraestructures viàries; aquests últims anys hem rebut entre el 12 i el 13. Segueix essent insuficient; segueix essent insuficient però s'ha incrementat un 3 o un 4%.

Per altra banda, el que li vull dir és que l'opció que hi ha hagut a Catalunya, i a més això s'ha repetit –i jo ho he de dir amb termes una mica crítiques– últimament amb l'autopista del Maresme, amb una decisió que hem criticat fortament per part del Govern socialista, el que li vull dir és que moltes vegades l'opció amb què ens hem trobat és que o bé teníem autopistes o bé teníem carreteres normals, usuals, del tot insuficients. I, bé, la societat catalana en el seu moment i tots plegats –i jo ho subscriu– hem optat per tenir tots plegats autopistes i així hem, afortunadament, tirat el país endavant.

Ara bé..., evidentment, ja li he parlat, per exemple, de la supressió de l'IVA i d'altres coses, aquest és un tema que estem plantejant en aquests moments, no sé amb quin resultat, però l'estem plantejant. Ara bé, també li vull dir una altra cosa: quan se'ns parla de suprimir el peatge, li vull dir que nosaltres estem vinculats per uns contractes, per dir-ho així, per uns convenis, per unes decisions que tenen una gran força legal...

El president

Se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la promoció dels agents socials en l'àmbit de les relacions laborals a Catalunya

La següent pregunta és sobre la promoció dels agents socials en l'àmbit de les relacions laborals a Catalunya, presentada pel diputat senyor Higiní Clotas, del Grup Socialista. Per a formular la pregunta, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè en coneix perfectament els antecedents, però permeti'm que breument els relati en benefici de la cambra.

L'acord interprofessional de Catalunya és un element fonamental no solament per a la negociació dels convenis col·lectius, sinó també per a un determinat clima social positiu a Catalunya. Després de setze mesos llargs i difícils de negociacions entre els agents socials, entre els sindicats UGT i Comissions Obreres i el Foment del Treball s'arriba a un preacord, a finals de febrer d'aquest mateix any, on els dos sindicats signen i ratifiquen aquest preacord arribat després de setze llargs mesos de treball i Foment del Treball. Malgrat el preacord avalat pel president del Foment, la junta directiva no ho ratifica; no ho ratifica i presenta després un retall en aquest mateix document, que tenia trenta fulls, un retall d'onze fulls no sobre temes menors, sobre temes importants, com la formació professional, com la salut laboral, com la participació dels treballadors en les empreses i sobretot la ruptura de l'equilibri entre les necessitats de flexibilitzar les empreses i mantenir els drets als treballadors.

És per tot això i per la necessitat de reprendre aquest diàleg i aquest clima social que demanem, senyor president, quina és la seva voluntat i la seva opinió com a president de la Generalitat.

El president

Per a respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

En primer lloc, senyor Clotas, li vull agrair –i també vull agrair la intervenció que s'ha fet abans– que ens plantegin aquests temes, perquè, òbviament, aquests dies, potser, molt involucrats en altres qüestions –també molt importants–, podríem oblidar-nos que aquest tema, el tema de l'atur, el tema d'una bona entesa social, són absolutament necessaris. Per tant, celebro que en puguem parlar.

Nosaltres celebràriem, el Govern de la Generalitat celebraria que hi hagués aquesta entesa, que hi hagués aquest acord, que hi hagués hagut acord entre el Foment i els sindicats, i en realitat ho hem fet saber a qui ho havíem de fer saber. Nosaltres sempre hem procurat facilitar el pacte i el consens socials, i prova d'això en són el Consell Català de Formació Ocupacional i Col·locació, el Consell Català de Seguretat i Salut La-

boral, etcètera, una sèrie d'iniciatives algunes de les quals, almenys en el seu moment, van ser pioneres en el conjunt de l'Estat. I també el Tribunal Laboral, que, per cert, va ser la conseqüència d'un acord interprofessional que en podríem dir el primer acord interprofessional català, que ara, si es tirés endavant aquest al qual vostè feia referència abans, seria el segon acord interprofessional.

El primer acord interprofessional, que va ser de l'any 90, va permetre la creació del Tribunal Laboral, que és una cosa que voldria subratllar-ne la importància, perquè és un bon exemple de com entenem que haurien d'anar les coses. És a dir, això va ser, hi va haver un acord interprofessional, després les parts, els agents varen discutir, emparats, si vostè ho vol, i acompanyats per la Generalitat, però varen discutir ells bàsicament i varen arribar a un acord –ho repeteixo, pioner si més no en aquell moment a Espanya– que està donant molt bon resultat.

Ens agradaria que això pogués continuar pel mateix camí.

El president

Per a repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor president de la Generalitat. La pregunta és com pensa el president de la Generalitat afavorir aquest protagonisme dels agents socials, i crec que és molt pertinent, perquè em fa l'efecte que el que es necessita és la participació directa del president de la Generalitat, atès que hi ha hagut interpretacions una mica contradictòries, si es vol equívokes, entre membres del Govern i del mateix Grup Parlamentari que li dona suport.

Però, en tot cas, el que interessa de la formulació d'aquesta pregunta i crec que el que interessa els agents socials, senyor president, és l'aclariment de dos eixos, que jo em permeto suggerir-li o formular-li: primer, que doni suport i que ratifiqui en la línia que observava aquell preacord que es va arribar a consensuar abans del mes de març i, en segon lloc, senyor president, que esvaeixi la inquietud generada i que existeix –i em consta que vostè, segurament, també la coneix–, la inquietud generada que no s'aprofita una nova conjuntura política, l'actual, per tal d'impulsar o aprovar una nova llei de reforma laboral.

Gràcies.

El president

Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Bé, nosaltres, concretament la Generalitat, jo mateix, també el conseller de Treball, el mes de gener vàrem tenir contactes amb Comissions Obreres, amb UGT, amb l'USO, amb Foment, amb Pimec, amb Sefes i amb CECOP, precisament, per induir que s'anés per aquest camí, i estàvem al corrent, per altra banda, de les converses entre UGT, Comissions i Foment.

Pensem que s'ha d'arribar a aquesta segona edició, a la qual cosa nosaltres donarem tot el nostre suport, del pacte interprofessional de Catalunya, que això serà bo aquí a Catalunya i que, a més, com a element, com a punt de referència, pot ser molt bé en el conjunt de l'Estat.

En tot cas, nosaltres, el Govern de la Generalitat està a disposició dels agents socials. Naturalment, el Govern central –el que sigui–, òbviament, voldrà també d'una manera o altra tenir una certa intervenció en tot això, però nosaltres pensem que qualsevol intervenció de qualsevol govern –el català o l'espanyol– seria molt convenient que es fes sempre respectant els acords o les línies d'acord que s'haguessin definit a través de les discussions entre els agents socials.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el nou impuls a la participació de la Generalitat en el Copca i en el consell de l'Institut de Comerç Exterior del Govern de l'Estat

L'última pregunta al molt honorable president de la Generalitat és sobre el nou impuls a la participació de la Generalitat en el Copca i en el consell de l'Institut de Comerç Exterior del Govern de l'Estat, presentada pel diputat senyor Ramon Camp, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a formular la pregunta, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, dins de la política econòmica del Govern, un dels temes que ha estat sempre prioritari ha estat la potenciació del comerç exterior, i, dins de la potenciació del comerç exterior, un instrument que ha estat realment eficaç ha estat el Copca, el Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, que ha vingut a representar un instrument realment valuós per als nostres emprenedors exportadors, que ha fet que obrís nous mercats, ha fet també que penetrés en aquests nous mercats i també consolidar ja mercats tradicionals.

Per tant, en les trenta-dues oficines que té el Copca, la feina que s'ha fet aquests anys ha estat realment molt i molt positiva i també, per altra banda, ha vingut a cobrir un dèficit important en la línia de la projecció d'una imatge de l'Estat espanyol, d'una realitat de l'Estat espanyol plurinacional que des dels organismes oficials del Govern central no es donava.

Recentment, s'ha tingut coneixement que el Consell de Ministres ha acceptat la participació de la Generalitat, a través de la participació del Copca, en l'Icex, l'Institut de Comerç Exterior, i ens agradaria, senyor president, conèixer com es pensa articular aquesta participació i també conèixer si això representa que s'obren unes noves perspectives per a l'aplicació de l'article 53 de l'Estatut d'autonomia.

Gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, efectivament, com vostès saben, el Govern de la Generalitat ha donat molta importància a tot allò referent a la internacionalització de l'economia catalana, ho hem defensat també a nivell d'Estat i estem satisfets, en general –naturalment, tot és perfectible–, de la feina que ha estat fent el Copca.

Però sempre hem entès que era necessari poder complementar això amb una presència a l'Institut de Comerç Exterior, en primer lloc per un problema d'eficàcia, però a més per un problema de dret en la línia del que vostè deia de l'article 53 de l'Estatut.

I, realment, durant els últims dos anys i mig hem estat demanant i demanant repetidament la nostra incorporació a aquest organisme, l'Institut de Comerç Exterior, però ens vàrem trobar sempre, ens vàrem topar, fins ara fa molt pocs dies, amb una negativa per part del Govern socialista.

He de dir que, naturalment, la presència que nosaltres demanàvem era institucional i continuada, és a dir no fruit d'un pacte polític o d'una designació personal, sinó simplement un nomenament pròpiament de la Generalitat. Això, finalment, ara, fa quinze dies, ha estat realitat, cosa que me'n felicito.

I per la resta, en la línia del que hem estat fent i que ara s'ha aconseguit amb l'Institut de Comerç Exterior, contestant a la segona part de la seva pregunta, sí, mirarem, d'acord amb aquest mateix criteri, que puguem també assegurar una presència institucional i continuada, permanent, en diversos organismes o en diverses entitats estatals; una d'elles, concretament, la que en aquests moments voldríem posar-hi especialment l'accent, i si no ara durant els propers mesos, precisament és en la presència catalana continuada, permanent, reconeguda, institucionalitzada, no fruit només de pacte polític o de relació personal, concretament a la UNESCO, donat el caràcter absolutament essencial, vital, que per nosaltres tenen totes les qüestions de llengua, de cultura i de convivència social.

El president

El senyor diputat no vol repreguntar? (*Pausa.*)

Hem acabat, per tant, el torn de preguntes al molt honorable president de la Generalitat, i iniciarem les preguntes al Consell Executiu. Passem-hi, doncs.

— Preguntes acumulades relatives al sector de la Cadira del Bisbe, al municipi de Premià de Dalt (Maresme)

La primera de les preguntes és sobre el possible informe elaborat pel Servei Territorial d'Urbanisme de la Generalitat referent a l'estudi de detall del sector de la Cadira del Bisbe, municipi de Premià de Dalt, del Maresme, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera, del Grup d'Iniciativa. Per a formular la pregunta, té la paraula el senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. De fet, en la sessió del 13 de març de 1996 vaig plantejar la primera part d'aquesta pregunta, que tenia, en tot cas, tres potes. No l'hauria reformulat si no fos perquè en la resposta del conseller em semblava interessant afegir un punt –i ja demano al senyor president que doni per entès que acumulo la 6 i la 7, que són molt similars–...

El president

D'acord.

El Sr. Riera i Gassiot

...per dir que en la resposta, ho repeteixo, de l'honorable senyor conseller es parla, es diu exactament: «La Comissió» –s'entén la Comissió Territorial de Barcelona del Patrimoni Cultural– «considera que el jaciment, per les seves característiques de conservació, no pot ser qualificat com un bé rellevant del patrimoni cultural català, però sí que té un valor patrimonial des d'una perspectiva local, atès que aquest és un punt de referència històrica per a la població de Premià de Dalt.» La primera, per tant, pregunta seria si l'honorable senyor conseller creu que el valor és només un valor local, el valor aquest patrimonial d'aquestes restes ibèriques.

El segon punt és, quan en la resposta del senyor conseller em diu: «És propietat de l'Ajuntament i està encercat per una tanca metàl·lica; per tant, no hi ha cap tipus d'impediment per a accedir-hi ni per a investigar-hi, sempre i quan es compleixi la normativa vigent», què significa això?, és a dir, qui s'encarrega d'aquest compliment? No li sembla que, d'acord amb la Llei de patrimoni, hauria de ser més taxativa l'actitud de la Generalitat per a impedir que hi hagués actuacions que poguessin efectivament impedir no solament l'accés a experts, sinó la possibilitat de gaudir d'aquest patrimoni cultural declarat important?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a contestar la pregunta, té la paraula el conseller senyor Guitart.

El conseller de Cultura

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, el que en definitiva vaig expressar, com a resposta a la pregunta que em va formular el senyor diputat, és precisament una resposta que fa referència a la Comissió Territorial de Barcelona del Patrimoni Cultural, i jo expressava concretament el que va dir. En aquest sentit, i si em pregunta el meu criteri o la meua opinió personal, la meua opinió personal em penso que en aquest cas té menys importància que la formal institucional, que és, en tot cas, referendar els criteris establerts per aquesta Comissió, i, per tant, jo en aquest sentit em considero solidari amb aquesta i, quan la Comissió considera que aquest jaciment no pot ser qualificat com a bé cultural d'interès nacional, però sí que, per la significació his-

tòrica que té per a Premià de Dalt, podria ser protegit i declarat per l'Ajuntament com a bé cultural d'interès local, el meu criteri és coincident amb el de la Comissió, naturalment. És a dir, en tot cas, si no hagués sigut així, hi cabia el recurs que s'hagués presentat i, en aquest cas, haguéssim pogut reconsiderar la situació; però em considero solidari amb l'expressió emesa per la mateixa Comissió.

I l'altra fa referència a la protecció que té, aquesta protecció que jo em referia, que deia que podia ser examinat. A mi no em consta en aquests moments que aquesta sigui insuficient o que s'hagi, en tot cas, de reforçar; però estaria disposat a considerar-ho si hi haguessin elements suficients que així ho determinessin.

El president

Per a repreguntar, té la paraula el senyor Riera, el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Jo havia llegit, justament, la resposta que vostè ens havia fet. No es tractava tant de saber, evidentment, el seu parer personal; el seu parer personal entenc que ha de ser solidari amb el que ha dit la Comissió Territorial, però, de tota manera, era, una mica, per posar l'accent en el tema del valor patrimonial. Ja sap que la Llei del patrimoni permet moltes vegades revisar aquest tipus de valor, perquè a partir de noves troballes es pot insistir que aquest valor no té les característiques primeres, sinó que en pot tenir de segones.

El segon aspecte és que jo diria que es tracta d'un bé patrimonial important i que, una vegada més, ens podem trobar amb un conflicte dels interessos, diguéssim, d'un determinat promotor d'una urbanització que, en tot cas, ja té antecedents d'haver urbanitzat en d'altres espais sense un respecte excessiu pel que pugui ser el patrimoni historicocultural del país com perquè es tinguin en compte totes les mesures per a evitar que es produeixi un element de destrucció d'un patrimoni que pot ser –ho repeteixo–, pels indicis, més important del que fins ara és. I així ens ho diuen justament el col·lectiu d'estudiosos, més de quatre-cents col·lectius que s'adrecen a l'Ajuntament i a la Generalitat per dir: «Amb compte, perquè aquí hi ha un bé que pot ser bastant més important del que s'ha dit en primera instància.»

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a contestar la repregunta, el senyor conseller.

El conseller de Cultura

Bé, jo crec que cal vetllar per prendre les precaucions a què es referia el senyor diputat, i especialment que aquest Pla especial de patrimoni de l'any 90 protegeix aquesta part de solar que conté el jaciment exclusivament i obliga a preveure un accés per a visitar-lo i a no plantar arbres a l'entorn immediat. Per tant, aquesta és

la part que nosaltres tenim especial obligació de vetllar perquè es compleixi aquesta determinació del Pla especial.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el procés de renovació i de modernització del Museu Episcopal de Vic (Osona)

El president

Passem ara a la pregunta 8, sobre el procés de renovació i de modernització del Museu Episcopal de Vic, a Osona, presentada pel diputat senyor Enric Castellnou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a formular la pregunta, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Castellnou i Alberch

Moltes gràcies, senyor president; senyor conseller... Com ja se sap, Vic disposa d'un museu, d'un museu episcopal, d'una gran importància, perquè, entre altres seccions temàtiques, disposa d'unes sales amb col·leccions d'art romànic i d'art gòtic que són d'interès extraordinari i que els experts més d'una vegada han considerat com les segones més importants del món i d'Europa, per tant d'Europa i per tant del món, en art romànic i en art gòtic, després de les de Barcelona. També se sap que el Museu de Vic, des de fa un temps, va celebrar el seu aniversari, és a dir que ja és més que centenari, cosa que ha provocat, per una banda, doncs, que l'edifici sigui ja més vell del compte i, per altra banda, que no reuneixi el que avui se'n diuen –i jo crec que molt encertadament– les «condicions museològiques o museogràfiques» necessàries i convenients.

Tot plegat va fer que, fa un temps, no massa llarg, la Generalitat per un cantó, el Bisbat per un altre, i també l'Ajuntament, arribessin a un acord, justament per modificar aquest estat del Museu, per tant per convertir el Museu de Vic novament en un gran museu no només pel contingut, que ja ho és, sinó també per la manera d'exposar-lo i per l'edifici. Tot aquest procés de millora, de renovació, de remodelació, que és molt convenient, que és molt necessari i que tothom hi està d'acord, ha provocat unes certes controvèrsies, ja que l'encàrrec fet als arquitectes Correa i Milà ha generat també unes polèmiques.

Per tant, la pregunta, senyor conseller, és: quina és la postura del Departament de Cultura, la postura del Govern de la Generalitat, en relació amb aquest procés de millora, aquest procés de remodelació del Museu Episcopal de Vic?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a contestar la pregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Cultura

Bé, la posició del Govern de la Generalitat i del Departament de Cultura i, si vostè m'ho permet també, la

posició expressada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el seu programa electoral és precisament fer possible aquesta remodelació i, en tot cas, aquesta actualització del Museu Episcopal de Vic. Aquesta és una decisió que forma part prioritàriament dels nostres objectius.

En aquesta mateixa línia s'havia treballat –com sap el senyor diputat–, i precisament, el 15 de novembre proppassat, l'alcalde de Vic, el senyor bisbe i el conseller que els parla, varen signar un acord per a donar un nou impuls al Museu Episcopal. En aquest acord, en els pactes, el Departament es comprometia a encarregar la redacció d'un projecte de remodelació del Museu. En aquell mateix acte es va dir que, en tot cas, s'encarregava als arquitectes –van designar dos arquitectes, els arquitectes Correa i Milà– que fessin un estudi en relació al que millor convenia en relació amb el Museu.

Efectivament, aquests arquitectes van treballar sobre aquesta línia. Val a dir també que va servir un treball que s'havia encarregat, un estudi patològic de l'edifici, a l'arquitecte Ordeig, de Vic, que era un estudi anterior, i, aleshores, els dos arquitectes van arribar, en la seva conclusió..., la seva proposta va consistir que, el Museu, calia enderrocar-lo, enderrocar l'edifici. I ho argumentaven atesos els condicionants, que ofereix càrregues constructives deficientes, segmentació de l'espai, alçades insuficients, i per l'exigència d'una major superfície que un equipament museístic de la importància del Museu de Vic requereix. I d'aquesta manera realitzaren més esbossos del nou museu que mantenen un gran respecte pel valuós històric entorn del museu.

Coneixedora d'aquests esbossos del nou museu, la Junta de Govern del Museu Episcopal de Vic posà a votació l'enderroc de l'actual edifici. La Junta és presidida pel senyor bisbe, i compta amb el vicari general i l'alcalde com a vicepresidents, i té una àmplia representació ciutadana. La Junta votà afirmativament l'enderroc de l'edifici actual; només hi va haver un vot en blanc i un vot negatiu. El dia 26 de març es tingué una reunió tècnica a la Direcció General del Patrimoni, en la qual participà el director del Museu, acompanyat per dues col·laboradores...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. El senyor diputat pot repreguntar, però no obtindrà resposta.

El Sr. Castellnou i Alberch

Moltes gràcies, senyor president, no repreguntaré, si no té temps el senyor conseller per a contestar, però sí que aprofitaré per agrair-li l'explicació, que espero que després en els passadissos me l'acabi de completar en el temps que li ha mancat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Pregunta al Consell Executiu sobre la posada en funcionament del telefèric de Miramar, a Montjuïc (Barcelona)

Passem a la pregunta sobre la posada en funcionament del telefèric de Miramar, a Montjuïc, presentada pel diputat senyor Ferran. Per a formular la pregunta, té la paraula el diputat.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, s'ha complert més d'un any del tancament, per raons diverses, del telefèric que va del port a Montjuïc. Les instal·lacions continuen sense funcionar i augmenta, evidentment, amb el temps l'estat de degradació que pateix l'estructura d'aquest. Vostè sap que l'entorn portuari i el paisatge urbà s'estan transformant ràpidament i positivament, i resta congelada la solució de les torres i de l'ús del telefèric.

Existeix una resolució, que vam aprovar en aquest Parlament de Catalunya per unanimitat, fruit d'una Proposició no de llei, que instava la reobertura immediata o ràpida del telefèric. Ens agradaria saber, senyor conseller, quina és la situació exacta del tema, quan i com es podrà dur a la pràctica.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a respondre, té la paraula el senyor conseller d'Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president; senyor diputat... Bé, en aquest cas, la voluntat del Govern de la Generalitat i del Departament de Política Territorial i Obres Públiques és que, efectivament, es pugui donar compliment definitiu en aquesta Resolució i es pugui tornar a posar en bon funcionament el que és el telefèric de Miramar o de Montjuïc.

De tota manera, li he de dir que això s'està demostrant que no és gens fàcil. Per què? Perquè l'empresa concessionària, doncs, fins ara no ha donat una resposta positiva, malgrat que ha anat rebent diferents comunicacions per part de l'Administració en què se l'insta a fer aquesta renovació, fins i tot s'amenaça la mateixa empresa, s'adverteix –millor dit– la mateixa empresa que es podria arribar a un rescat de la concessió si finalment no es compleixen els termes de la Resolució. De moment no hi ha una resposta definitiva; sembla ser, pels indicis que hi ha, que estan bastant contrastats, que aquesta empresa té la voluntat ferma de posar les torres en condicions i que, evidentment, garanteixi la seguretat dels usuaris.

El president

Per a repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, aques-

ta pregunta venia motivada perquè en l'escrit en què es dona compta del compliment de la Resolució es deia que el termini que tenia fixat l'empresa era el 15 de maig. Nosaltres hem pogut llegir a diferents mitjans de comunicació, en diferents diaris, que aquesta solució es podria demorar encara un any i mig més. Aleshores, ens interessaria saber si la Generalitat contempla la possibilitat immediata de retirar la concessió a l'empresa i assumir directament o no la solució del tema, i també quines han estat –si n'hi ha hagut, perquè la Resolució també ho contempla– les gestions fetes per aconseguir recursos econòmics, és a dir, «espònsors» per a treballar, per a arreglar aquestes torres.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a respondre de nou, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Bé, la darrera comunicació de la Direcció General de Transports és d'aquest mes de gener de l'any 96, i en aquesta mateixa comunicació s'adverteix l'empresa que el termini final que se'ls pot concedir per a procedir a la remodelació és el 31 de desembre d'enguany. Si el 31 de desembre d'enguany l'empresa, doncs, no ha fet res, com és el cas en aquest moment, incompleix greument els termes de la concessió perquè no presta el servei –i aquesta és la condició fonamental–, aleshores, lògicament, es procediria al rescat d'aquesta concessió.

He d'advertir, de tota manera, que en els actuals plans del Departament no entra la possibilitat real de destinar recursos públics, a càrrec del Pressupost de la Generalitat, a posar en funcionament el telefèric. Arribat el cas –que espero que no arribi–, ens hauríem de plantejar fins a quin punt, essent com és una instal·lació molt de caràcter urbà, l'Ajuntament de Barcelona realment hi té un interès ferm i definitiu per a col·laborar en aquesta posada en funcionament.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a la desaparició de *Nou Diari*

Anem a la següent pregunta, sobre les mesures a prendre per a cobrir el buit cultural que significà la desaparició de l'edició barcelonina del *Nou Diari*, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera. El diputat té la paraula.

El Sr. Riera i Gassiot

Senyor president, si vostè no hi té inconvenient i el conseller tampoc, acumularia la pregunta 10 amb la pregunta 23, perquè són sobre el mateix *Nou Diari*.

El president

M'ho ha de dir el senyor conseller...

El conseller de Cultura

Sí.

El president

Sí? D'acord. Doncs, acumulades.

El Sr. Riera i Gassiot

No, és una doble pregunta relacionada amb el que va significar una pèrdua important per a la premsa diària en català a Catalunya: en concret, desapareix l'edició de *Nou Diari*, tot i després d'haver rebut avals de la Generalitat per a fer viable la seva continuació. La desaparició sobtada, la desaparició, al seu moment ja vam preguntar sobre la problemàtica laboral que va generar; ara, en aquests moments, ens preocupa una problemàtica molt específica: el *Nou Diari* és hereu del *Diari de Barcelona*, que era el diari degà de la premsa continental –en concret, l'any 92 complia dos-cents anys d'existència–, té un arxiu importantíssim, molt notable, no mantingut en la seva totalitat, i aleshores el problema és que en aquests moments les notícies aparegudes a la premsa i que nosaltres hem pogut confirmar, tant a través del Sindicat de Periodistes de Catalunya com del Col·legi de Periodistes de Catalunya, ens diuen que sí, que hi ha una situació d'arxiu que no acaba de ser un arxiu resolt, en el sentit que és un arxiu tancat, que no pot ser visitat, que, per tant, no pot tenir un ús com a arxiu periodístic important i que, com tots sabem, un arxiu en aquestes condicions es pot degradar d'una manera definitiva.

Aleshores, la doble pregunta era: en primer lloc, en tot el que sigui possible, què es pot fer per substituir la desaparició d'un diari en català, que cobria una àrea i una zona molt important; però sobretot insisteixo en la segona pregunta, en la que seria la pregunta 23: què es pot fer en aquests moments, senyor conseller, per aconseguir que se salvi l'arxiu del desaparegut *Nou Diari*, ho repeteixo, hereu de l'arxiu del *Diari de Barcelona*.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a contestar les dues preguntes, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Cultura

Efectivament, del que es tractava era de preservar, en tot cas, l'arxiu del *Diari de Barcelona*, és a dir, la documentació generada o rebuda al llarg dels dos segles de publicació del diari. Però aquesta documentació, pel que ens consta, és perduda en la seva major part, i una de les coses que ens van explicar és que, seguint una pràctica comuna a moltes empreses, al llarg d'aquests segles els successius canvis de local i de propietari de local haurien portat a destruir la documentació de la seva administració, sobre la base del criteri de donar-li una mínima o nul·la importància.

Cal dir que l'any 91 el Departament de Cultura mantingué contactes amb els descendents del primer editor del

diari per tal de conèixer i salvaguardar la documentació d'arxiu que poguessin conservar: resultà que no conservaven fons documental, sinó una col·lecció del diari, la qual resultava d'un interès molt menor, perquè, de col·leccionistes del diari, ja n'existeixen a biblioteques i hemeroteques públiques de Catalunya. El que sí que existeix encara, el que existeix és, precisament –i que té un interès patrimonial–, la col·lecció fotogràfica, formada per un milió d'imatges, de procedències molt diverses, els clixés de bona part de les quals corresponen a fons fotogràfics ja conservats en arxius públics; el que li haig d'expressar al senyor conseller és que aquest arxiu fotogràfic, aquesta col·lecció, juntament amb la capçalera del diari, va ser comprat per l'Ajuntament de Barcelona, que continua essent-ne el propietari. L'any 1981 l'Ajuntament de Barcelona cedí temporalment aquest arxiu fotogràfic i la capçalera als nous editors del diari, la publicació del qual s'aturà el 94, però, en canvi, segueix essent l'Ajuntament de Barcelona el propietari tant d'aquesta capçalera com del fons fotogràfic. En aquest sentit, ens tranquil·litza la preservació d'aquestes fotografies i dels materials que l'acompanyaven.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. El senyor diputat, per a repreguntar, té la paraula.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. En primer lloc, per a agrair al senyor conseller que m'hagi nomenat conseller en la seva resposta, quan ha dit «el senyor conseller...» No ho sabia, i, per tant, m'ha sobtat i li agraeixo el nomenament.

En tot cas, el diputat que li formula la pregunta ha tingut ocasió de col·laborar amb el *Diario de Barcelona*, amb el *Diari de Barcelona* i amb el *Nou Diari*, en tres fases diferents, i, per tant, coneixem la situació de què ens parla, d'una part important de l'arxiu. Però crec que sí, que és veritat, hi ha la part d'arxiu fotogràfic: una part d'aquest arxiu està en d'altres arxius especialitzats en tema fotogràfic –el cas concret de l'Arxiu Mas–; ara, hi ha una part important d'aquestes fotografies que no estan en altres arxius. I després hi ha un seguit de materials relativament importants, el que en podríem dir «informació recen», que s'incorporen en el moment en què es posa en marxa l'edició catalana de *Diari de Barcelona* que crec que són importants; importants, ho repeteixo, no es tracta ja del que en diem el «període de la transició», sinó un període ja d'assentament democràtic, però que en canvi es generen i s'acumulen dosiers importants sobre el que és la vida local, la vida política catalana, la vida social catalana. I, per exemple, hi ha un material força important de documentació gràfica, no solament documentació fotogràfica: per exemple, de símbols, de signes... Recordo que una de les col·leccions importants del diari era la col·lecció que elaborava el dissenyador i grafista Enric Satué, amb escuts, per exemple, de la ciutat de Barcelona i amb escuts que hi havia d'altres indrets. Tot això és un material –ho repeteixo– que no és –i en aquest sentit estic

absolutament d'acord amb vostè en la seva resposta—un material que podríem dir «de primer ordre», però entre els materials de segon ordre permeti'm que digui que està en situació preferent i amb possibilitats de jugar la promoció.

Gràcies, senyor president.

El president

Per a contestar la segona part, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Cultura

Bé, jo li agraeixo la informació, que, com li deia, en part era coneguda, i la tindrem en compte, senyor diputat, tindrem en compte fins i tot els seus bons consells. I també li volia comentar —cosa que suposo que ja coneix— que no fa gaire dies, precisament, hi va haver un fons del *Diari de Barcelona* que va ser entregat a l'Arxiu Nacional de Catalunya, un fons que era propietat, precisament, de la Caixa.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la instal·lació d'una fàbrica de ciment a Clariana, al municipi de Castellet i la Gornal (Alt Penedès)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La pregunta número 11 ha estat retirada pel diputat que preguntava.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris pels quals es va fixar la data d'inauguració del Museu d'Història de Catalunya

La número 12 és la pregunta sobre els criteris pels quals es va fixar la data d'inauguració per a una nova creació, presentada pel diputat senyor Ferran i Serafini. Per a formular la pregunta, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, al voltant del tema del Museu d'Història de Catalunya podríem discutir diverses coses; podríem discutir sobre els continguts i podríem discutir també sobre l'elevat cost de l'obra d'aquest Museu, tema que no farem aquí: malgrat que tots dos són discutibles, penso que té el seu lloc a la Comissió de Cultura i que al seu dia aquest tema es va discutir i es podrà tornar a discutir.

Nosaltres el que li volem plantejar avui és l'oportunitat, l'oportunitat política de la inauguració, una inauguració que a l'entendre del nostre Grup és clarament electoralista, que es produeix tres dies abans d'unes eleccions. I ens agradaria que vostè reflexionés —vostè i el seu Grup—, que reflexionés, que ens digués si pensen reconèixer que això és una inconveniència, si això és bo o no... Nosaltresensem que una inauguració tres dies abans d'un procés electoral és un fet que

no s'hauria de produir i que lamentem profundament. Ens agradaria que vostès revisessin aquesta política d'inauguracions i que ens digués la seva opinió a aquest respecte.

Gràcies.

El president

Per a contestar la pregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Cultura

Miri, senyor diputat, jo no li puc reconèixer altra cosa que la que hi ha, i és que precisament i des de feia molt de temps, potser feia un any i mig o dos anys, que s'havia pensat i s'havia establert aquesta data per al termini per a la inauguració del Museu. I aquí no hi ha cap criteri electoralista, sinó simplement una previsió establerta des de feia temps i que, si vostè m'ho permet, es va complir adequadament. Però, si vol, després parlarem d'altres inauguracions que es van fer amb motius conjunturals i molt menys justificats que aquest, perquè no formaven part de la previsió d'inauguració.

El president

Per a repreguntar, té la paraula el senyor diputat

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, les coses no són inalterables, les dates s'han —creiem, al nostre entendre— de modificar en funció dels esdeveniments, i evidentment que hi ha dates fixades per a eleccions, per a esdeveniments de tot tipus, però un govern ha de tenir la suficient flexibilitat i la suficient vista política perquè no li pugui succeir una cosa com la que li va passar amb la inauguració del Museu d'Història de Catalunya.

Per a nosaltres és molt preocupant que, davant de les crítiques de tots els grups de l'oposició, vostès actuessin amb la prepotència d'un grup que té la majoria absoluta sense tenir-la, o no tenint-la ara. Nosaltresensem que l'obertura gratuïta, que l'anunci als mitjans de comunicació, que l'obertura sense enllestir els continguts del museu —és a dir, van anar-hi les persones, pitjaven els botonets i les coses no funcionaven— i que l'obertura pública es produís disset dies després demostren que, per molt que estigués fixada la data, allò no estava en condicions de funcionar, que ho van inaugurar perquè fos inaugurat tres o quatre dies abans d'unes eleccions, que buscaven una rendibilitat electoralista i que un govern seriós no es pot permetre aquest luxe.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a contestar...

El conseller de Cultura

Miri, senyor diputat, la rendibilitat electoral és el compliment del programa electoral, i quan es diu que s'acaba un museu..., nosaltres preteníem, ho volíem i es va

acabar el Museu en la data establerta. Això és la rendibilitat electoral, i això és just que qualsevol govern ho faci, perquè és un compromís que té amb els seus electors. I el Museu es va obrir immediatament, i va seguir obert, no disset dies després, sinó que va seguir obert l'endemà, i l'altre, i l'altre... I el Museu no es va tancar. Per tant, li nego el que vostè diu dels disset dies.

El que sí que va estar un any tancat va ser l'Arxiu de la Corona d'Aragó, que va ser inaugurat precisament en període preelectoral per part d'un ministre socialista i que després va estar un any desocupat i tancat. Això sí que és electoralisme, senyor diputat.

El president

Les preguntes número 13 i número 14 han estat posposades.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les discrepàncies entre els criteris de disseny del Pla de carreteres de Catalunya i les característiques d'execució dels nous trams de la carretera N-152 entre Vic (Osona) i Ripoll (Ripollès)

Passem, per tant, a la pregunta número 15: és sobre les discrepàncies entre els criteris de disseny del Pla de carreteres de Catalunya i les característiques d'execució dels nous trams de la carretera nacional 152 entre Vic i Ripoll, presentada pel diputat senyor Jordi Piella. El senyor diputat té la paraula per a formular-la.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vagi per endavant que normalment la seva Conselleria i vostè contesten les preguntes, no com passa de vegades amb altres consellers, que, atenint-se a l'article 13 del Reglament, doncs, és francament difícil treure'ls informació, de tal manera que de vegades crec que el conseller es deu pensar que algun diputat és més un membre d'un comitè d'empresa—valgui també el respecte pels comitès d'empresa— que no pas un membre del Parlament. Res més. Però després li vull dir que sí que hi ha un problema de llenguatge entre les preguntes que algunes vegades li fan i les respostes que hi han, i després també algunes de les informacions que vostè dóna a la premsa.

Més que res, jo el que li vull demanar és, concretament: el Pla de carreteres que vostè diu que s'està complint en la nacional 152, i que diu que s'està complint rigorosament, li voldria demanar a quin pla de carreteres es refereix, per tal de veure si parlem el mateix llenguatge, perquè aquí hi ha un problema, concretament, d'entendiment entre vostè i jo en aquest aspecte.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. El senyor conseller té la paraula per a contestar la pregunta.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Bé, senyor diputat, doncs, depèn a què ens referim quan parlem de la carretera; no sé si vostè es refereix, en aquest cas, al compliment del que és l'execució de la pròpia millora de la carretera en el seu conjunt, i en aquest cas vostè sap que s'hi està avançant d'una forma molt intensa, però que és evident també que encara queden alguns trams per millorar, malgrat que fa molt pocs dies han començat les obres d'una de les parts més importants de remodelació d'aquesta carretera i de millora del seu conjunt, que és la xarxa arterial de Vic, la nova xarxa arterial de Vic.

Si es refereix al tema de la senyalització, aleshores—que suposo que deu anar per aquí—, de la senyalització i, una mica, de les condicions amb què es realitza la mateixa carretera, aleshores li he de dir que probablement la resposta es referia no tant al Pla de carreteres—si no ho recordo malament—de l'any 85, sinó a la seva actualització, tenint en compte que aquests criteris són criteris dinàmics, que no poden ser sempre estàtics, no poden ser sempre els mateixos, com no ho són a cap país, i que, per tant, també el Govern de la Generalitat té l'obligació d'anar-los millorant amb el pas del temps.

El president

El senyor diputat té la paraula per a repreguntar.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, concretament la pregunta era si el Pla de carreteres a què vostè fa referència és el que es va aprovar amb el Decret 31/1985, concretament, si va ser això, o vostès tenen un altre tipus de pla de carreteres que fa que les discrepàncies entre les preguntes que es fan i les respostes que ens donen no siguin coincidents. Li agrairia que em digués si és aquest, si és un altre o, concretament, quan va començar la vigència d'aquest Pla de carreteres.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. El senyor conseller té la paraula per a tornar a respondre.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, moltes gràcies. Bé, vostè sap que el Pla de carreteres és efectivament de l'any 85, que és el que hi ha. El que passa és que insisteixo en el mateix argument que li esmentava al començament, en la primera part de la intervenció: el Pla de carreteres, malgrat ser de l'any 85, es va actualitzant, i especialment s'actualitzen els criteris pels quals s'actua sobre una carretera, sobretot si afecten, per exemple, la seguretat dels usuaris o la millora operativa de la mateixa carretera. Això és el que s'ha fet durant els darrers anys: millorar aquells criteris inicials. I, lògicament, els criteris que s'estan aplicant actualment no són els de l'any 85, sinó els que han anat experimentant una millora amb el pas del temps. Essent com és, de tota manera, una qüestió tan extremament tècnica, jo el que li ofereixo obertament és una sessió de treball amb els tècnics de la Direcció General

de Carreteres perquè el puguin informar a bastament del que li preocupa.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris restrictius aplicats als nous trams de la carretera N-152 entre Vic (Osona) i Ripoll (Ripollès)

Per a formular la següent pregunta, que és la número 16, sobre els criteris restrictius aplicats als nous trams de la carretera N-152, té la paraula el diputat senyor Pere Jordi Piella per a formular la pregunta.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, aquesta pregunta ve a continuació de l'anterior i és una continuació d'aquesta; veig que estem parlant el mateix llenguatge, i a partir d'aquí hi han coses que no funcionen, és a dir, no es compleix el Pla de carreteres que va aprovar el Govern de la Generalitat. És a dir, per exemple, el Pla de carreteres, a l'article 19, diu que, quan el pendent és més del 4% i la IMD és superior a cinc mil vehicles, s'han de preveure vies lentes; concretament al quilòmetre 75,5, o al quilòmetre 84,6, o al quilòmetre 85 i al quilòmetre 89,3, no es compleix això. També diu, aquest Pla de carreteres, a l'article 20, que s'han de preveure trams d'avançament; per tant, entre Vic i Ripoll, si és veritat que els paràmetres són un tram d'avançament cada cinc quilòmetres, hi haurien d'haver set trams d'avançament; tampoc hi són. També l'article 10 diu que hi hauria d'haver una secció tipus de 7,12, i la secció tipus és 7,10; és a dir, s'escatima un metre i mig per banda. Després, també, el Pla de carreteres diu que hi ha d'haver, concretament, trams d'avançament, que tampoc es té en compte.

Bé, aquí hi ha un conjunt de coses que veig que, després de fixar el llenguatge, evidentment, crec que la Conselleria no compleix el que va dir al seu dia, l'any 85, en fer un pla de carreteres. Crec que això és important, que si l'Administració vol fer complir les prescripcions a l'administrat, també valdria la pena que la mateixa Administració complís les seves pròpies decisions.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyor diputat, si ens seguim referint a les estrictes normes de l'any 85, és probable que vostè, en algun detall concret, pugui arribar a tenir la raó, però —ho torno a repetir— és també segur que els mateixos criteris de l'any 85 no són els que actualment s'estan aplicant en tota la seva extensió quan s'actua sobre una carretera,

perquè han anat millorant-se i introduint noves accepcions amb el pas del temps. Ara, com que li preocupen coses tan, tan concretes, doncs, per exemple, en el tram entre Vic i Ripoll, en la carretera 152, de trams d'avançament n'hi ha, concretament, 17 quilòmetres i mig; que no vol dir que siguin de vies lentes, perquè per a avançar en una carretera no fa falta tenir una via lenta: moltes vegades es pot avançar, encara que la via lenta no existeixi, si les condicions de visibilitat i de seguretat així ho permeten, i, en aquest sentit, aquests 17 quilòmetres i mig que hi ha entre Vic i Ripoll de tram d'avançament, d'avançament des de tots els punts de vista, aquesta longitud final representa un 44% del que és la longitud total del tram de referència, i aquesta, aquest percentatge, concretament, del 44%, és molt superior als mateixos estàndards que fixen les normes de carreteres, fins i tot les més antigues, de l'any 85.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política associativa

Acabem aquí les preguntes, i passem al quinzenè punt de l'ordre del dia (*algú diu: «el 14»*), que el componen les interpel·lacions. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política associativa, presentada pel Grup Socialista al Parlament; per a l'exposició de la interpel·lació, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats, senyor conseller... El nostre Grup ha plantejat sovint, en els debats al voltant dels moviments associatius, tot un seguit de premisses i d'idees i de posicionaments que mai han estat rebutjats, o almenys no han estat rebutjats frontalment en el Ple de la cambra, en el debat parlamentari, ni en la discussió de les comissions. Nosaltres hem plantejat sempre que l'associacionisme català ha estat i és un ferm articulador social que ha jugat i que juga un important paper en la lluita per les llibertats. Nosaltres hem plantejat —i vostè hi estava d'acord, senyor conseller— que el dret d'associació és una important conquesta social, impulsada principalment pels moviments progressistes i, evidentment, dins d'ells, pel moviment dels socialistes; que l'associacionisme no ha estat i no és un fet estàtic, que neix íntimament lligat a les ciutats i esdevé una important escola de valors i de democràcia i que és susceptible, avui en dia, de prestar serveis importants a la col·lectivitat. I hem dit també que les associacions són fonamentals per a aquesta democràcia i que la vida associativa expressa la potencialitat d'una societat i les seves inquietuds. I hem vist també que Catalunya és rica en associacions i que, malgrat la dificultat de quantificar-les, la seva realitat quantitativa —i d'això, d'aquesta dificultat de quantificar-la, el Govern en té una certa responsabilitat—, trobem, segons dades d'ara fa un parell d'anys, que tenim censades a Catalunya unes vint-i-tres mil dues-centes entitats de primer grau i unes tres-centes entitats de

segon grau; que l'augment i el creixement de les associacions ha estat un fet continuat i gradual des de l'any 1965 fins avui en dia, i que, aquestes dades, no ens les inventem nosaltres, sinó que vostès mateixos, dins el Departament de Benestar Social, en la publicació *Fòrum*, en un treball molt interessant del senyor Pep Martí, recullen i editen en el seu Departament aquests continguts.

I nosaltres hem dit que aquesta realitat, que aquest conjunt de coses que vostès no han rebut mai, aquesta articulació, aquest treball per la democràcia, aquesta importància del moviment associatiu, exigia de l'Administració una atenció especial i uns instruments que poguessin afavorir i fomentar el que hem considerat la vida associativa. I, davant d'aquest fet, hem trobat, per part del Govern de la Generalitat, dues posicions, i més concretament per part de la Conselleria de Benestar Social i del seu conseller, el senyor Comas, dues actituds permanents: una, la de reconèixer tot això que diem, el reconeixement d'aquest discurs genèric, d'aquest discurs sobre l'associacionisme, la lloa, fins i tot, a l'associacionisme, l'acord en la teoria, l'acord en les paraules, però, per una altra banda, una pràctica de govern, una vida quotidiana de govern que no ens hem cansat de criticar al llarg de tota les legislatures anteriors i de demanar una rectificació.

Per nosaltres, l'actuació del seu Departament, senyor Comas, vers els moviments associatius ha estat caracteritzada fins avui per una forta pressió política, per un fort contingut propagandístic. I, aquest fet, l'hem pogut constatar en els debats entre el Govern i l'oposició durant l'anterior legislatura, com li deia, i debats que van tenir com a interlocutor no sols els grups socialistes, sinó totes les forces polítiques del Parlament, i aquestes qüestions unànimes, aquests debats unànimes, aquest qüestionament unànim de la seva política associativa no és una casualitat. Perquè vostè segurament no haurà oblidat, segurament, senyor conseller Comas, quins han estat els grans debats al voltant del moviment associatiu durant l'anterior legislatura. Vostè recordarà –perquè va ser sonat, perquè la premsa se'n va fer ressò, perquè ho vam discutir a bastament– la polèmica al voltant del programa «Poble amb civisme, barri amb civisme»; o vostè recordarà –perquè també ho va recollir a bastament la premsa– la polèmica al voltant del paper de les oficines de Benestar Social i el que nosaltres consideràvem una ingerència dins el teixit associatiu; o vostè no haurà oblidat quan nosaltres qüestionàvem la idoneïtat dels delegats de barri o de zona, la contractació de dirigents veïnals i la seva actuació específica en el territori; o, fins i tot, vostè no haurà oblidat –i aquesta cambra no haurà oblidat– les crítiques a les grans concentracions als estadis, la política de publicacions de la Conselleria –el *Catalunya barri a barri*, el milió i mig d'exemplars d'aquella publicació, amb el cost econòmic, evidentment, altíssim, que comporta–, les campanyes de propaganda institucional i, evidentment –com no?–, aquesta política milionària de subvencions.

Tot un seguit d'activitats, aquestes que m'he referit i altres moltes més que, per no cansar les senyores i els senyors diputats, crec que no és el moment d'expressar,

que s'han basat..., que han caigut damunt el moviment associatiu i que sens dubte, al nostre entendre, hi han incidit d'una manera negativa i no pas positiva.

I no parlem ja d'un altre front, d'un altre bloc de temes que sempre li plantejem, que són les relacions amb el món municipal, amb el món dels ajuntaments, amb el món dels ens locals. Vostès –i sempre ho hem dit– han fet una política a esquesnes dels ajuntaments; vostès –i el seu Departament en concret més que cap altre– no han consensuat suficientment els programes i els projectes; vostès, segons el nostre entendre, han facilitat sempre una tasca de recel institucional i han fet discriminació, perquè han premiat i han castigat els ajuntaments segons ha convingut des d'un punt de vista polític, i han subvencionat entitats de primer grau sense informar i consultar els ajuntaments, i han oblidat –que aquest és un tema que nosaltres plantejarem fins a la sacietat– el principi de subsidiarietat de manera conscient.

I han fet altres coses, i les han fet també en el terreny de les idees, en el terreny del discurs: vostès han potenciat un sentiment de pertinença als barris i al país ignorant les ciutats, ignorant els ajuntaments, com deia fa un moment. Em sembla que va ser arran de la discussió del programa «Poble amb civisme, barri amb civisme» que vam fer una anàlisi del text del programa de «Poble amb civisme, barri amb civisme». Es va demostrar que la paraula «ciutat», en tot aquell patracol, en aquella quantitat de folis, no hi sortia ni una sola vegada, no era esmentada ni una sola vegada; que hi sortia «territori», que hi sortia «poble», que hi sortia «país», que hi sortia «Catalunya», que hi sortia «civisme», però mai «ciutat» –mai «ciutat»–, i escassament la paraula «ajuntament».

I es vulgui o no, senyor conseller, això va ser a la legislatura passada. I avui, quan substanciem aquesta interpel·lació, ens preguntem, fins i tot oblidant una miqueta aquestes coses que li plantejo, de la legislatura passada: es continuarà amb actuacions d'aquest tipus, o s'avançarà en una política de col·laboració i consens pel que fa al moviment associatiu? L'actuació del Departament continuarà essent una intervenció d'aparador, d'entreteniments, de festes, de trobades, de campanyes, d'estadis, o s'intentarà prestar serveis als barris, als barris més desfavorits, i es col·laborarà amb els ajuntaments?

I una altra pregunta –en el terreny legislatiu, aquesta–: el Govern pensa tornar a presentar el Projecte de llei d'associacions de l'anterior legislatura –que, per cert, i dit de passada, va ser rebutjat a bastament per les federacions de veïns de Catalunya, per les federacions de la Favibc, per estudis de juristes, documentats, per estudi del Col·legi d'Advocats, amb una esmena a la totalitat del Grup Socialista, amb una esmena important i amb un text alternatiu d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya–, o en consensuaran una de nova? Vostè recordarà segurament, senyor conseller, el contingut de la llei, que era una llei marcadament mercantilista, una llei que va començar vostè a recollir, entre molts sectors del moviment associatiu, què pensaven sobre el que havia de ser una llei de règim jurídic de les associacions, i vam acabar presentant una llei

que semblava una llei de societats anònimes, que no reflectia aquest sentiment, aquests continguts que els mateixos sectors del moviment associativista que vostè va consultar li havien comentat.

I en un altre ordre de coses, també, senyor conseller –quan fem aquesta interpel·lació ens interessen altres coses–: com pensa afrontar vostè, com pensa afrontar la seva Conselleria el retall pressupostari pel que fa als milions de diners de subvenció que reben les associacions? Amb quins criteris farà això? Perquè, això, senyor conseller –permeti'm que li ho digui–, comportarà una possible síndrome d'abstinència important d'una part del moviment associatiu català, que l'han generat unes pràctiques de subvenció i unes inèrcies de dependència lligades als terrenys de tipus econòmic. Com pensa explicar això? Amb quins criteris? Com retallàrà? Cap a on retallàrà? I què pensarà, vostè, també, al fil del moviment associatiu, i el seu Grup, respecte als plantejaments que fan alguns sectors dels moviments socials, de la Confavc, en concret, que ja envien cartes al Parlament de Catalunya i que parlen de la conveniència de regular dins d'aquest Parlament els escrits i els suggeriments que poden fer els moviments socials, i que els eleven a les presidències de les comissions d'aquest Parlament, als grups parlamentaris, a la Junta de Portaveus i a la Mesa del Parlament? Què en pensa el seu Grup i què en pensa la seva Conselleria, d'això?

Senyor conseller, aquestes són algunes de les preguntes que ens plantejem, de les crítiques del que ha estat el treball passat, però de les preguntes que ens plantejem com a futur. I ara li diem, li diem francament, que nosaltres no sols veiem aquests problemes; que també veiem que hi ha una possibilitat de sortida, una possibilitat de solució i una possibilitat de diàleg. Nosaltres, recentment, i en comissió, vàrem fer esment de la nova situació política sorgida arran dels darrers resultats electorals, i li vàrem suggerir una profunda metamorfosi del seu Departament i de les seves pràctiques, una profunda metamorfosi del Departament de Benestar Social. I nosaltres hem de ser sincers: hem detectat canvis en la Conselleria, hem detectat canvis de persones i també propostes... Sabem que hi ha una proposta legislativa per part del Govern i ens agradaria saber quina és la magnitud d'aquests canvis, la profunditat d'aquests canvis, que segurament no seran sols els canvis del senyor Puig, o del senyor Violant, o de tots aquests senyors que eren l'estructura d'aquest Departament de Benestar Social que actuava d'aquesta forma que hem explicat. I ens agradaria saber si això implica una nova etapa i si el capteniment del Govern sobre el moviment associatiu serà un altre d'ara en endavant.

De totes maneres, senyor conseller, i per avançar, permeti'm que li apunti algunes qüestions per al debat, per al debat que ens agradaria –perquè podem tancar la porta a les coses que li he dit abans– si aquests canvis es concreten, si partim de la consideració, com hem parlat moltes vegades, que les associacions són eines realment de progrés i solidaritat. Nosaltres creiem que, per discutir, podríem discutir al voltant que ens cal un marc jurídic adient per al foment de l'associacionisme. I si vostè està d'acord amb això, tenim un bon punt de

partida. Ens cal un marc jurídic adient per al foment de l'associacionisme, però ens cal també una consolidació de la capacitat de gestió de les associacions, i ens agradaria que ens digués què en pensa al respecte, i una bona interrelació, millor que l'anterior, entre les administracions i les associacions, i un reconeixement institucional –i això és aquí important i en farà esment en la rèplica, segurament– del fet associatiu, i, evidentment, perquè tot això s'adobi bé i tingui un bon resultat...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Ferran i Serafini

Vaig acabant, senyor president.

...unes estratègies polítiques pluralistes que responguin realment a la diversitat i a la pluralitat de les nostres associacions i no al caprici d'un govern; unes estratègies pluralistes com és pluralista la societat catalana.

I tot això, senyor conseller, són mesures que creiem nosaltres que s'han de consensuar, que es poden consensuar si és veritat que vostès es creuen el discurs inicial –que mai l'han rebutjat, per una altra banda– del paper important que juga el moviment associatiu com a articulador de la democràcia i del funcionament, d'un funcionament bo i correcte d'una societat com la societat catalana.

Gràcies, senyor president.

El president

Per a contestar la interpel·lació, té la paraula el conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, el capteniment del Consell Executiu sobre l'associacionisme, l'hem debatut moltes vegades i vostè el coneix; no més lluny, el 20 de març, en presentar per part del conseller que parla el programa de legislatura, vàrem fer un esment bàsic en aquest sentit, no perquè sí, sinó perquè hem dit que no hi havia cohesió ni vertebració social –que era un principi molt important en la política del Govern de la Generalitat– sense un teixit associatiu fort –això ho hem dit moltes vegades. I, per tant, que calia possibilitar-les, enfortir-les, potenciar-les dins del respecte a la llibertat i a la independència de cada entitat; això s'ha de mantenir molt escrupolosament. I vàrem promulgar la Llei de la Incavol, de l'Institut Català del Voluntariat; de tot això, se n'ha parlat moltes i moltes vegades. Per tant, la promoció de l'associacionisme és un dels eixos prioritaris del Govern de la Generalitat, i hem cercat sempre vies d'estreta col·laboració.

Catalunya és un país que per història i tradició s'ha caracteritzat per un important teixit associatiu format per persones que han pres una opció solidària i han dedicat una part del seu temps lliure a ajudar els altres i a promoure la dinamització comunitària. Les entitats

a Catalunya existeixen molt abans que el Partit Socialista fes cap actuació en aquest sentit, els socialistes fessin cap actuació en aquest sentit; no s'apropiïn..., no ens hem d'apropriar de coses que no hem fet: és la mateixa essència del poble, és la mateixa realitat que ha anat configurant –com dic– per història i tradició aquesta realitat.

I aquest món associatiu, que desenvolupa unes finalitats d'interès general a partir de l'esforç voluntari, ha estat capaç de donar en cada moment una resposta cívica i solidària a les necessitats i inquietuds de la societat, alhora que ha significat un element decisiu, un element essencial per al manteniment de Catalunya en un país amb identitat pròpia.

Per tant, aquesta promoció de l'associacionisme –com dic– és un eix prioritari del Govern de la Generalitat, i nosaltres hem fet i farem una tasca de suport a l'associacionisme. Primer, a base d'informar, d'assessorar i de donar suport per a la constitució i funcionament de les entitats a través de tots els mecanismes que té el Departament; també de les oficines d'orientació de Benestar Social, senyor diputat, que aleshores vostès ho han qüestionat però les entitats no ho qüestionen, sinó que ho agraeixen i ho demanen. Són les entitats moltes vegades que ens demanen, en molts barris, que es constitueixin les oficines d'orientació de Benestar Social. I, si hem de servir les associacions, ens hem de fixar en què diuen les associacions, no en el que diu vostè, senyor diputat, amb tots els respectes. Per tant, això ho hem fet, ho seguirem fent; no hi ha cap crítica al respecte, sinó que és una realitat. Com se'ns demana el suport logístic i d'infraestructures a través de la xarxa d'hotels d'entitats; actualment n'hi ha deu en funcionament, i aquesta legislatura ens proposem ampliar el catàleg de serveis incloent-hi, per exemple, un banc de dades del món associatiu, així com establint un creixement compensatori des del punt de vista territorial en ciutats caps de comarca amb dimensions demogràfiques i de dinàmica associativa importants.

Un projecte important d'aquesta legislatura –i d'això no en varem parlar suficientment en la compareixença que vaig tenir el dia 20 de març– és la creació del que anomenem Centre d'Associacionisme de Catalunya, com a centre de documentació, espai d'intercanvi d'entitats, tant d'àmbit nacional, estatal com europeu, que alhora oferti uns espais polivalents per a l'ús de les associacions. Aquest Centre d'Associacionisme de Catalunya és un dels aspectes que nosaltres en el transcurs d'aquest any procurarem engegar; i, si no, serà l'any vinent. I un altre equipament al servei del món associatiu són els casals cívics, encara que en aquest sentit nosaltres sempre –sempre– donem prioritat als ajuntaments si és que realment els han creat o els volen crear.

Hem intentat facilitar i facilitar eines de suport per a la millora de la gestió associativa distribuint gratuïtament programes informàtics; hem incentivat i seguirem incentivant la cooperació pública i privada per enfortir el teixit associatiu a través de l'acció concertada, la gestió horitzontal de certs programes i la participació de particulars i empreses privades, per mitjà del patrocini o mecenatge, i hem donat aquest suport econòmic

davant de determinats programes dins de la competència del Departament en programes cívics de promoció del voluntariat.

Vostè em preguntava abans –això ja li contesto ara– quina serà la prioritat respecte als aspectes econòmics, a les situacions pressupostàries que tenim. Nosaltres haurem de prioritzar potser més del que ho fèiem, però el criteri serà el mateix: nosaltres mai hem donat subvencions innominades, sinó que sempre hem donat subvencions en funció de programes concrets, i, per tant, haurem de prioritzar encara més aquesta qüestió. I això ho seguirem fent, i els criteris seran els mateixos de sempre, els mateixos de les convocatòries de subvencions, però en tot cas, si cal, prioritzant encara més les actuacions.

No hi ha hagut crítiques en aquesta qüestió tampoc, senyor diputat, no n'hi ha hagut, de crítiques; no hi ha cap estament, cap grup d'entitats que estigui disconforme amb els criteris que aplica el Departament de Benestar Social. Podrà haver-hi alguna entitat que, en ús del seu dret, ha recorregut la denegació d'algunes subvencions; però ni amb les associacions de veïns –ni amb la Confavc, ni amb la Favibc–, ni amb cap de les entitats que normalment es relacionen amb nosaltres en un sentit o altre realment hi ha hagut problemes. I ens hem dirigit també a intentar ajudar-los en la formació dels quadres associatius. L'Institut Català del Voluntariat n'és una prova, i en la línia de planificar un creixement homogeni i global del voluntariat va crear el Pla de formació del voluntariat a Catalunya, amb la finalitat de facilitar l'accés a la formació a totes les persones que actuen en qualsevol dels àmbits de voluntariat i en el món associatiu. I aquest Pla de formació del voluntariat de Catalunya contempla, per garantir la qualitat i la pluralitat d'aquesta formació, el reconeixement d'escoles de formació que han nascut de la iniciativa i la tradició associativa i el reconeixement de cursos per tal de respondre a les necessitats del món associatiu.

Després de gairebé dos anys de funcionament d'aquest Pla de formació del voluntariat de Catalunya s'han reconegut trenta-una escoles de formació de voluntaris distribuïdes per tot el territori de Catalunya. Aquest fet facilita que la formació pugui arribar a arreu, responnent a les necessitats concretes de les entitats i les associacions de cada zona, i garanteix a més la pluralitat d'aquesta formació. I s'han reconegut un total de seixanta-dos cursos –això que vostè preguntava, doncs, realment, què es feia al respecte– que abasten principalment cursos adreçats a l'àmbit de sectors com gent gran, disminució, cooperació internacional, civisme, etcètera.

S'ha creat i promociat especialment el curs d'iniciació al voluntariat per tal de provocar la incorporació de més persones a les entitats i que aquestes ho fessin per tindre major coneixement associatiu. I els cursos de formació associativa tenen un caràcter prioritari, per exemple, en iniciació de la gestió comptable, marc jurídic i fiscal, mòdul de comptabilitat - programa de suport, mòduls socials - programa de suport, iniciació a la gestió associativa, etcètera. I no tan sols s'ha fet tot això de suport a les entitats, sinó que s'ha obert un gran

esforç de reflexió i projecció de l'associacionisme, com es demostra amb tot l'impuls de la trobada i d'actes d'entitats que s'han fet, les trobades sectorials, o –per no allargar-me més en aquest punt– la mateixa celebració del I Congrés Català del Voluntariat, que va ser molt reeixit, molt participatiu, amb unes conclusions que realment han merescut l'elogi de tothom, que això és un elogi a les mateixes entitats, que són qui va fer el Congrés, no va ser el Departament; però, en tot cas, nosaltres l'hem facilitat, vàrem convocar-lo, li vam donar impuls, vàrem, realment, organitzar-lo. Per tant, fruit d'aquest Congrés es van aprovar dos documents: el Manifest del Congrés i la Carta del voluntariat de Catalunya, que, per cert, jo he d'agrair a tots els grups d'aquesta cambra que hi hagi una proposició no de llei que realment per part de tots els grups proposin realment acceptar aquest manifest com a manifest a què s'adhereixen tots els grups de la cambra.

Per tant, tot això i moltes més coses és el que s'ha fet. I vostè m'ha parlat de la Llei d'associacions. Aquesta Llei, com que va vèncer la legislatura, no va es poder tramitar, i realment el Govern pensa –com vostè segurament ja coneix, perquè, d'això, totes les entitats tenen en aquests moments un primer esborrany d'aquest avantprojecte de llei–, doncs, aleshores el Govern intenta presentar-lo en un termini curt aquí al Parlament novament, i esperem que en aquesta ocasió, doncs, ja hi haurà totes les possibilitats d'aprovar-lo aviat. I ara totes les entitats poden assenyalar, doncs, els punts de vista que vulguin.

Jo aquí tinc, per exemple, que el dia 15 d'aquest mes, per tant fa molt pocs dies, abans d'ahir, el president de la Confavc ha manifestat el seu optimisme davant aquest nou text perquè, segons ha dit, té aspectes que milloren l'anterior. Per tant, vol dir que aquesta és..., el senyor Vela diu això, i em consta que realment altres entitats..., com ahir, doncs, vostè no n'ha parlat, però ahir, doncs, totes les cases regionals, quan m'hi vaig reunir també, realment, la major part d'elles, les que ho havien treballat, estaven en una situació de considerar que aquest text era positiu.

Bé, em queden molts aspectes que vostè m'ha preguntat i que no li he contestat, perquè és cert que el que li he contestat també formava part del que a vostè l'interessava conèixer, i espero, en l'altre tràmit que em pertoca, en la contesta que he de fer posteriorment a la seva intervenció, poder-ho tractar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ferran, per espai de cinc minuts.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Home, miri, senyor conseller, jo voldria parlar una miqueta més dels grans eixos que li he plantejat, que són eixos realment que poden ser de legislatura, que poden ser de tractament global del moviment associatiu, però vostè sempre té l'habilitat de posar-me en entredit les informacions i les co-

ses que jo li dic. La legislatura passada em deia: «Vostè no em dona mai proves.» I, quan jo li'n donava proves, vostè em deia: «Aquestes proves no són veritat.» I els mitjans de comunicació i la gent de les entitats..., aquestes proves anaven a missa.

Doncs, molt bé, vostè em diu: «Una cosa és el que diu vostè, senyor Ferran, i una altra cosa és el que diuen les associacions.» Doncs, jo m'he tret un parell de retalls de diari, a veure què diuen les associacions, perquè vostè m'hi ha posat. I diuen –i vostè acaba de parlar de la Confavc–: «La Confavc quiere tratar con el Gobierno catalán sin pasar por Comas» –*El País*, 26 de febrer del 96. Això és el que diuen les associacions: «La Confavc quiere tratar con el Gobierno catalán sin pasar por Comas.» I, a més a més, diuen una altra cosa; no sols diuen, sinó que quan vostè va a l'assemblea de la Cofavc, que no són quatre arplegats, sinó que representen quatre-centes associacions de veïns de Catalunya, a l'onzena assemblea de la Confavc, diu el diari: «A la clausura de la asamblea asistió ayer el consejero de Bienestar Social, Antoni Comas, que fue recibido con reproches:» –entre cometes; és a dir, el *reproche* de veritat, no el que diu el periodista– «"Menos palabras y más hechos", dijeron algunos asistentes a la reunión.» Això no ho diu el Joan Ferran, això no ho diu el senyor diputat, això ho diu la Confavc, la Confederació d'Associacions de Veïns, que arreplega quatre-centes entitats al nostre país, de tot Catalunya.

Però no sols això, escolti'm, no la Confavc, que poden ser gent sospitosa de tenir, de ser impulsors d'aquest moviment que diu vostè que els socialistes ens hem apuntat a última hora; escolti'm, la Favibc, Federació d'Associacions de Veïns d'Habitatges Socials i de Benestar de Catalunya, on vostès hi han invertit molts milions, on vostès han posat el senyor Violant a treballar una mica ara i on vostès han fet els llibres de les històries dels barris, etcètera, miri el que diu la Favibc respecte a la Llei d'associacions en una carta que ens envia a tots els grups parlamentaris; diu: «La Favibc és una federació que representa més de cent associacions de veïns de Catalunya» –i vostè sap que són específicament unes associacions de veïns que no són ben bé com les altres– «i recentment han rebut un comunicat de l'existència d'una llei d'associacions donant un termini de deu dies per a aportar suggeriments, insuficient si tenim present que es tracta d'una entitat sense ànim de lucre i amb més de cent membres associats. Per aquest motiu, i estant en desacord amb aquest procediment, els sol·licitem la intervenció, la seva intervenció» –la del Grup Socialista, en aquest cas– «per retardar l'aprovació de l'esmentada llei i possibilitar que els ciutadans puguin opinar entorn d'un tema que afecta tan directament, com són les associacions existents a Catalunya.» Això ho diu la Favibc, no ho diu el diputat Joan Ferran.

Molt bé, senyor conseller, ja veu que no sóc jo el que diu aquestes coses, sinó que ho diuen determinades entitats. I vostè ens sorprèn avui amb un Centre de l'Associacionisme de Catalunya per estudiar, per fer papers, per tenir un centre documental... Escolti'm, nosaltres ens hem passat tota l'anterior legislatura demanant-li, discutint fins i tot amb vostè –i vostè no s'hi

va oposar— la necessitat de fer un consell de l'associacionisme de Catalunya que trauria molts d'aquests fantasmes que planen damunt de la seva Conselleria; a saber: si són capaços de fer un consell de l'associacionisme de Catalunya on hi hagin representants del món municipal, on hi hagin representants, evidentment, de la Generalitat i de l'Administració, on hi hagin els representants de les grans federacions, de les federacions dels grups d'associacionisme de segon grau, amb caràcter consultiu —consultiu, senyor conseller—, que marqui criteris de subvencions, que estudiï els programes per Europa, que estudiï fins i tot la creació de llocs de treball, de prestació de serveis del moviment associatiu. No estarem fent un servei al moviment associatiu i un servei a vostè mateix?, perquè ningú li podrà dir que vostè, les subvencions, les fa dirigides, que vostè les manipula, que vostè tira cap a un cantó o cap a un altre. Estem demanant aquest consell de les associacions; doncs, molt bé, vostès, d'això..., jo li ho plantejo i vostè no me'n diu res.

Miri..., s'encén el llum, jo no tinc més temps de parlar. Casals cívics: moltes vegades han creat casals cívics i no han preguntat a l'Ajuntament si l'havien de posar allí o no, perquè igual deu metres més avall l'Ajuntament en qüestió n'havia fet un altre! És aquí quan ens queixem que vostès no tenen una relació amb el món municipal com cal tenir-la, és aquí. Si és una trucada telefònica, si és un acord amb una altra institució, un acord lleial: «Escolti, on aniria bé que féssim un casal cívic? Al costat d'on hi ha la competència?» No, escolti'm, estudiem-ho, planifiquem-ho, que les administracions planifiquin el territori d'una manera adient. I qui millor que la que està més a prop del territori, que evidentment és la local?

I per acabar, senyor president, perquè no vull abusar de la seva bona benevolència, la Llei d'associacions. Permeti'm que li digui una cosa, senyor conseller: l'anterior Llei d'associacions, amb la qual —em consta— vostè no estava d'acord, perquè va sortir de la Conselleria de Justícia, que era una llei que tots van dir que semblava una llei de societats anònimes, que semblava una llei mercantilista, que a la gent no els deien «associats», sinó que els deien «socis» —semblava, allò, una societat anònima—, escolti, l'han retirat; però vostès no l'han modificat, no, s'han passat absolutament a l'altra banda: han agafat la Llei que va presentar el Grup Socialista i m'atreviria a dir que quasi l'han plagiat; hi ha trossos literals de la proposta que ha presentat el Grup Socialista. I això no és el meu greu: el més greu és que la filosofia de la Llei de la legislatura anterior, comparada amb la filosofia de la Llei d'aquesta legislatura, la de vostès, és diametralment oposada.

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Deixi'm només dir-li que s'assembla tant a la nostra que només li falta el Consell de l'Associacionisme de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el senyor conseller, per espai de cinc minuts.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, escolti, cal parlar amb propietat. No és cert —no és cert— que cap moviment associatiu estigui en contra del Departament. La Favibc demana un termini més ample, això no és estar en contra de res. Un termini que, per altra banda, es referia a un altre Departament del Govern, però això és igual, era del Govern mateix. Per tant, això no és estar en desacord.

I l'assemblea de la Confavc que vostè diu, em sap molt de greu que ho faci, em sap molt de greu que ho faci perquè vostè hauria de saber —no sé si ho sap, i, si no, ja li ho dic jo, i comprovi-ho— que van ser en concret tres entitats que, en contra de totes les altres..., va ser una qüestió que es va moure perquè no havien cobrat unes subvencions, i em sembla que tenien dret que, realment, aquest retard no s'hagués produït. Però això no és cert, això no és cert; assessori's vostè i veurà que no és cert.

Bé, la polèmica «Barri amb civisme, poble amb civisme», aquí això no va tenir cap polèmica, el «Barri amb civisme, poble amb civisme»; ho va tenir a nivell d'alguns dels representants d'aquest Parlament, cosa que jo respecto, i que realment algunes de les coses que van dir els les vaig agrair —les coses sempre es poden perfeccionar—, però les entitats hi van donar suport, al «Barri amb civisme, poble amb civisme», i s'ha fet el «Barri amb civisme, poble amb civisme», i realment s'ha portat a terme i la gent hi està d'acord. I, realment, això ho enfortirem, tota aquesta actuació, l'enfortirem amb una actuació que presentarem dintre del mes de maig, perquè això ha donat molt bon resultat i aleshores mereix que això ho continuem. I sempre hem parlat del barri, sempre hem parlat de l'ajuntament; poble és ciutat, dir «poble» vol dir l'ajuntament, la ciutat, diguin-ne com vulguin. Si no hi era prou al text, doncs, si s'ha de corregir, això no és una cosa primordial, però, si cal realment, ho farem.

Vostè diu «les grans concentracions». Quan nosaltres hem fet una gran concentració, sempre ha estat avalada per un conjunt d'entitats; repassi la darrera. Ara algú intenta fer alguna crítica que no es va atrevir a fer en aquell moment i que la fa ara aprofitant que ara la gent hagi perdut la memòria de per què es va fer, que era per la tolerància i el civisme, i, realment, això tenia aquesta concentració a l'Estadi de Montjuïc, tenia el suport de més de cinquanta entitats, entre elles els sindicats, tots els sindicats, i entre elles realment tot el món associatiu en general. I, per tant, això ho seguirem fent sempre que hi hagi un motiu que serveixi, des d'un punt de vista, que serveixi de cara a la sensibilització de la societat. No parlem tant que és necessària la intervenció en el nostre món? Doncs, això serveix per a la prevenció. Aquell acte va ser un acte molt, molt elogiat per part de gent, com l'alcalde de Sant Sebastià, per exemple, que va voler assistir-hi, i per molta altra gent que va voler-hi ser. I, per tant, això ho farem.

I la *Catalunya, barri a barri* tampoc ha tingut, per general..., és a dir, si hi havia massa fotos...; molt bé: si hi ha coses a corregir, que es corregeixen; ja es van corregir. Però *Catalunya, barri a barri* ho continuarem fent, potser amb un altre ritme en aquests moments de pressupostos justos, perquè, realment, allò que jo li deia fa un moment de la prioritització, aquí ha d'arribar la prioritització; en aquests moments val més dedicar a altres coses els diners, com a cosa prioritària, que a la *Catalunya, barri a barri*. Per tant, es farà amb un altre ritme, però aquesta revista feia un paper positiu de cara a la ciutadania, i aleshores, mentre no se'ns digui el contrari des d'un punt de vista objectiu, nosaltres ho farem.

Nosaltres, els ens locals..., jo sempre he fet esforç, potser no prou, miri, potser no prou, no ho sé, però almenys jo he tingut, realment, la convicció que fèiem tot l'esforç per entendre'ns, tant com hem pogut, i ho seguirem fent. El que passa és que realment cada u ha d'estar al seu lloc, i aleshores també la feina que ha de fer el Departament, que ha de fer la Generalitat de Catalunya, també s'ha de respectar. Nosaltres no hem condicionat les entitats, ni hi ha cap escàndol en aquest sentit. Nosaltres no hem tingut cap escàndol com el Ministerio de Asuntos Sociales amb el 0,5 de l'IRPF, per exemple, no n'hem tingut cap, i realment..., per tant, quan hi ha més de trenta mil entitats..., vostè ha dit que no es queixen, perquè realment trenta mil entitats no es poden manipular. Aquesta és una feina que estic segur que fem bé.

Per tant, nosaltres no necessitem cap metamorfosi, no l'hem de fer; si la féssim ens equivocaríem, perquè el que fem és el que vol el poble de Catalunya, el que és valorat, amb la qual cosa no vol dir realment millorar cada una de les coses que fem, això sí; i realment ara, per exemple, amb la Federació de Municipis, amb l'Associació de Municipis tenim tota una sèrie de comissions obertes que, realment, espero que donin bons fruits, i en això podem millorar, com podem millorar en totes les qüestions que tenen a veure amb, ajuntament per ajuntament, realment, com podem coordinar millor totes les nostres actuacions i tots els nostres equipaments i tota la nostra informació. Per tant, això ho farem, i és per aquí per on anirem.

Jo celebri que avui vostè no hagi parlat..., perquè el que realment vostè ha insistit..., i aquí sí que van ser sempre rebatuts, i ho serien ara, quan vostè va insistir que les *casas regionales* depenien de Benestar Social, quan vostè ja sap que no han tingut mai cap dependència, o que el Congrés de Cultura Popular va ser exclòent. Ja sap vostè que això no era cert, no és cert.

Per tant, nosaltres hem estat d'acord amb la importància de l'associacionisme, però des del punt de vista que servien de cara a la vertebració i la cohesió social del país, i això —com ja he dit abans— nosaltres ho afavorim i nosaltres hi treballarem en la mateixa línia que hem fet fins ara; l'únic que intentarem és fer-lo millor, i, si vostè creu que aquest diàleg l'hem de seguir, podem un dia fer-ho en una Comissió de Política Social, en una compareixença, que tindrem més temps que el que dona de si una interpel·lació.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les energies renovables

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, interpel·lació al Consell Executiu sobre energies renovables, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a exposar la interpel·lació, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el principal motiu per substanciar aquesta interpel·lació és el que reflecteix l'enunciat amb què està presentada, és a dir, conèixer quins són els criteris de capteniment del Govern en relació amb les energies renovables. L'ús d'energia és fonamental, com tots coneixem, per al desenvolupament socioeconòmic i la qualitat de vida d'un país, però, en funció de les fons energètiques que s'escullen i s'utilitzen en un país, es tendeix a una societat sostenible o una societat insostenible i amb una alta degradació ambiental. Tots sabem que l'ús d'energies procedents de combustibles fòssils propera al 70% sobre el consum total a Catalunya genera un alt grau de contaminació i que és la principal responsable d'emetre a l'atmosfera els gasos anomenats «hivernacles» i, per tant, del canvi climàtic.

Fins a la reunió que es va produir a Berlín, feta per polítics que representaven els països que havien signat el conveni del canvi climàtic que es va aprovar a Rio de Janeiro, i fins a la reunió que es va produir de tècnics del panell intergovernamental sobre canvi climàtic que es va fer el passat mes de desembre, hi havia uns certs dubtes sobre el grau d'incidència que hi havia de l'activitat humana sobre l'increment de l'efecte hivernacle. Però, de fet, aquestes incidències, per bé que no es poden determinar, no es poden quantificar, sí que és cert que s'ha valorat com que és molt rellevant; i a partir d'aquí s'han començat a llançar diferents programes per produir substancials canvis en els models energètics dels diferents països que han signat aquest conveni de canvi climàtic, i voldríem saber com ha afectat això o si afectarà això en la política energètica de la Generalitat. Sobretot si tenim en compte que a banda d'aquest 70% sobre el consum total que surt de fonts de combustibles fòssils, de fonts energètiques de combustibles fòssils —que abans he esmentat—, aproximadament un 25% surt de fonts nuclears, de fonts nuclears que, si bé no contribueixen a l'efecte hivernacle, es pot llegir en textos de la Comissió d'Energia, Investigació i Tecnologia sobre Energia i Medi Ambient de la Unió Europea que tenen una sèrie de dificultats que tots ja coneixem, com és un risc de contaminació alta, possibilitat de ser utilitzades militarment, residus mil·lenaris, que no poden satisfer tota la demanda energètica —cal recordar que el consum d'energia nuclear a nivell del món

està el 4% i a nivell d'Europa al 12%—, que són incompatibles amb un ús racional de l'energia en el sentit que sempre emeten la mateixa energia de manera plana, és a dir, que no es poden modular en funció de les necessitats energètiques del moment, que són massa cares —i això ho sabem tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, perquè encara ara en el rebut de la llum es paguen unes pessetes pel fet d'haver construït..., o no haver-se engegat unes centrals que es van fer— i massa lentes, també —continuen aquests informes—, en la seva instal·lació per a resoldre a temps l'increment de l'efecte hivernacle.

Després d'això, queda prop d'un 3% d'energies renovables a Catalunya. I aquest és el punt on nosaltres posarem l'èmfasi. Hi posarem èmfasi perquè voldríem saber fins a quin punt el Govern confia en el desenvolupament i la implantació d'aquestes energies renovables.

Agafant dades de 1993 i de 1994, per exemple..., energia eòlica, ens trobem que el 1993 es van produir amb energia eòlica 1.565 megawatts hora/any, que representaven el 0,0014% del total, i que l'any 94 es va incrementar lleugerament la producció d'energia eòlica i ens en vam anar als 1.637,5 megawatts hora/any, és a dir, un augment realment molt discret, que continua situant-nos en aquest percentatge dels zeros coma zeros. En energia solar fotovoltaica passa el mateix, un petit increment, amb..., l'any 93 van haver-hi, es van produir 647 megawatts hora/any, que representava, sobre la producció total d'energia, el 0,00059%, i l'any 94 es van produir 723,2 megawatts hora/any —un petit increment. De biomassa estem estancats, estem aturats: l'any 93 es van generar 471 quilotepts, i l'any 94 471,8 quilotepts. En hidràulica, el total de la hidràulica té un petit increment: de, l'any 93, 4.057 gigawatts hora passem, l'any 94, a 4.445 gigawatts hora. Però la més interessant, des d'un punt de vista ambiental, la mini-hidràulica, disminueix, i passa de 529 gigawatts hora a 505; no és una baixada molt substancial, però no hi ha una tendència, que és el que nosaltres valoraríem positivament, a l'increment de l'ús de les energies renovables. En canvi, trobem que l'energia nuclear augmenta —molt lleugerament, també—, passa de 21.229.514 megawatts hora a 21.888.238, és a dir que té un petit increment.

Amb aquestes dades, que són donades pel seu Departament, nosaltres el que observem és que no només no hi ha una progressió creixent en l'ús d'energies renovables, sinó que hi ha un cert estancament, i que, a més a més, els diners que es destinen per a altres energies, diguem-ne, que podríem incloure dintre de les renovables, com són el solar passiu o l'estalvi energètic..., tenen unes inversions molt minses: 10 milions de pessetes per al solar passiu, 127 milions per a l'estalvi d'energia.

I, a més, un altre element que nosaltres preguntem al conseller per saber com acabarà. L'any passat per aquestes dates ja havia sortit una ordre en què s'aproven les bases per a la inclusió d'obres de generació, distribució i subministrament d'energia elèctrica en el medi rural, dintre del Pla d'energia rural —del PERC, del Pla d'energia rural de Catalunya—, i aquest any no

ha sortit, i voldríem saber si està previst que surti, perquè l'any passat va sortir el mes de gener. I el mateix per a l'ordre —que l'any passat també va sortir i que enguany no ha sortit— en què s'aproven les bases per a l'atorgament de subvencions en material d'estalvi i diversificació d'energia i aprofitament dels recursos energètics renovables.

Total, que ens trobem, en primer lloc, que no estem incrementant l'ús de les energies renovables, que no estem implementant-les i que, els pocs diners de què gaudien les energies renovables..., aquest any sembla que no han estat convocades, no han estat previstes. I el que voldríem saber és quin és el motiu pel qual es retalla, primer que res en el que fa referència a les energies renovables.

Si el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana el que defensés és que es produís un canvi radical en les fonts que abasten energèticament el nostre país, probablement estariem dient una cosa que no seria possible de fer, però sí que és possible de fer —i això és el que no veiem— una progressiva però continuada substitució de les fonts energètiques que procedeixen de combustibles fòssils i que, com ja he dit abans, són altament contaminants, les màximes responsables de la contaminació atmosfèrica, com són, doncs, el diòxid de carboni, el metà, el diòxid de sofre, els òxids de nitrogen, i produir aquesta progressiva substitució cap a fonts energètiques que redueixen, o que emeten molt, una quantitat de gasos molt inferior. Per exemple, i això també és una dada que està universalment —per dir-ho d'aquesta manera— acceptada, un quilowatt hora generat a partir del sol o el vent estalvia la introducció d'un quilogram de diòxid de carboni en l'atmosfera.

Nosaltres pensem que en l'actualitat les energies renovables ja han superat l'estadi de la demostració. És a dir, ja no estem en aquella fase en què es prova si les coses funcionen. La tecnologia, els diversos elements de les energies renovables, han superat la fase de la demostració, no són energies en fase experimental, ha passat prou temps com perquè s'hagin pogut treure conclusions de la utilitat d'aquestes energies, i nosaltres el que reclamem és un pla d'actuacions. Nosaltres el que reclamem és que es produeixi una transició real cap a l'ús de les energies bàsicament d'origen fòssil que actualment tenim a unes energies que siguin d'origen renovable. Nosaltres voldríem, i també li fem una pregunta en relació amb això, que es repesqués la idea que sortia en el *Llibre blanc de la gestió de l'energia*, de crear un institut especial per a les energies renovables. Nosaltres demanem un institut especial per a les energies renovables i demanem un pla d'energies renovables, perquè d'aquesta manera creiem que realment podríem fer que aquestes energies anessin penetrant, s'anessin consolidant dins del mercat energètic i dintre dels usos habituals de la societat catalana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. El senyor conseller, el senyor Subirà, té la paraula per a donar resposta a la interpel·lació.

El conseller d'Indústria i Energia (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo li agraeixo molt el to i el plantejament de la seva interpel·lació, perquè vostè ha començat fent un marc bastant global, en el qual és lògic que nosaltres referim les nostres actuacions, però en aquests temes de l'energia és molt important mantenir allò que se'n diu una «idea de les proporcions». Vostè ha parlat de la importància de l'energia, vostè ha parlat de la importància, pels seus efectes globals –pensin que l'efecte hivernacle no és un efecte local, és un efecte global–, d'algunes de les opcions que històricament s'han pres en aquest sentit. Vostè ha parlat, per exemple, de la producció de diòxid de carbó i de diòxid de sofre, com a resultat de la utilització de combustibles fòssils: carbó, gas, petroli, etcètera. Ha parlat, també ha dit una altra cosa que és interessant –que jo recordo haver-la dit en una anterior interpel·lació de la passada legislatura, i és molt important que vostè la digui, perquè és veritat, i és un cert reconeixement, un bon reconeixement de la realitat–, que, des d'aquest punt de vista, l'energia, la font d'energia primària més innòcua és la nuclear, des d'aquest punt de vista, només de l'efecte hivernacle.

I llavors vostè hi posa les dificultats, que les té, són reals. Les dificultats són els residus de llarga durada; les dificultats són fins i tot en alguns casos..., com desgraciadament i d'una manera molt tràgica s'ha vist en algunes instal·lacions inadequades o mal gestionades. I llavors ha parlat d'una altra que és molt real també i que té una incidència important a casa nostra, perquè nosaltres tenim una part important del subministrament d'energia bàsica d'origen nuclear, que és la modulació. Però, és clar, fixi's ben bé què passa si vostè em proposa com a alternativa, no a la nuclear..., una vegada en vam parlar vostè i jo –se'n recorda?–, que per a substituir una nuclear amb aerogeneradors necessitàvem 2.500 quilòmetres d'aerogeneradors a Catalunya. Però vostè diu: «Sí, s'hauria de substituir una part de les altres energies, concretament les de combustibles fòssils, per energies renovables.» El problema és que, de les tres que vostè ha esmentat, dues –és a dir, l'energia eòlica i l'energia solar, tant si és fotovoltàica com tèrmica– és que tampoc són modulables. Fixin-se que és una situació pitjor; no és que no siguin modulables, com és el cas d'una nuclear, que produeix una quantitat constant: és que es produeixen quan la mare naturala vol, no quan la societat ho necessita; és a dir, el vent bufa quan bufa, i fa sol quan fa sol.

Avui en dia, que una de les demandes importants d'energia és el condicionament d'aire a l'estiu, tenim la sort que el pic de demanda coincideix amb el pic de producció del sol, però normalment, i en el passat, que la il·luminació era una utilització important, precisament es necessitava l'energia quan no hi havia l'agent que la produïa.

Bé, de tota manera, seria un abús dir que no hi ha energies renovables que siguin modulables. Efectivament n'hi ha, concretament les de la biomassa, i després hi ha la minihidràulica. I en general tota la hidràulica, perquè la hidràulica és renovable. La hidràulica en el fons no és una altra cosa que energia solar, és a dir, el sol fa

moure l'aigua en el cicle ben conegut i, llavors, amb els desnivells i les caigudes de l'aigua, es produeix l'energia. De tota manera l'energia hidràulica té una pega també, que és allà on és i no és allà on no és, i a més a més depèn de la pluviometria i les condicions meteorològiques que es produeixin amb més abundància o menys.

I llavors, en aquest context global en aquestes observacions que es podrien fer aquí a Catalunya, a Suècia, a Dinamarca i a Sud-àfrica... I vostè llavors em baixa, pum!, a la situació concreta a Catalunya, em diu: «Escolti, hauríem d'anar molt alerta a Catalunya, en cremar massa combustible fòssil, perquè contribuïm a l'efecte hivernacle.» Home, sí, efectivament, però infinitesimalment. Perquè, és clar, el problema real de l'efecte hivernacle no és el carbó que puguem cremar de la mina de Carbons del Pedraforca, sinó la política energètica que farà la Xina, o bé... Si, és clar, no, no s'espanti, senyor Carod: és així. És a dir, si els xinesos decideixen tenir un 5% de la seva energia de fonts tèrmiques, escolti, nosaltres podríem tancar-ho tot i continuaria havent-hi una contribució enorme a l'efecte hivernacle. Per això jo deia abans allò de les proporcions.

Malgrat tot, jo penso que sí que és una obligació nostra fer tot el possible perquè en el país hi hagi uns hàbits energètics correctes. I li diré per què: perquè el dia que els grans països, desenvolupats o no desenvolupats, és a dir, en vies de desenvolupament, com és el cas de la immensitat xinesa, prenguin decisions respecte a aquest tema, no ens agafin en mala posició. És a dir, si en un moment determinat hi hagués unes decisions internacionals que fessin difícil la utilització d'energies productores de l'efecte hivernacle i nosaltres no haguéssim habituat els nostres agents econòmics a la nova situació, almenys amb exemples i amb demostracions i amb pràctiques i un cert domini de les tecnologies, estaríem en mala posició. Nosaltres hem d'actuar en aquesta línia que diu vostè, per aquest motiu que li explico jo, no per la nostra incidència sobre l'efecte hivernacle, sinó per les conseqüències que decisions com les que dic poguessin tenir sobre el nostre sistema energètic.

Però continuant, i entrant ja directament en el tema de les energies renovables, hem de continuar tenint un criteri de proporcionalitat. Miri, ara tenim a Catalunya dos parcs eòlics en funcionament. N'havíem tingut un altre, que va ser el primer que es va muntar, que va ser el primer que es va desmuntar, perquè, miri, no va donar resultat.

Dels dos parcs eòlics en funcionament n'hi ha un que porta uns quants anys funcionant, amb unes característiques d'utilització, diguem-ne, allò... mig, mig; és a dir, no és un parc exitós. Estic parlant del que hi ha sobre el cap de Creus. Aquell és un parc que no ha donat bon resultat, potser perquè les màquines no havien tingut encara la transformació tecnològica que vostè esmentava –cosa que ha sigut, i molt real– i potser també per una cosa que a mi se'm fa difícil de dir, sobretot perquè els empordanesos s'ho agafen com una ofensa: la tramuntana és un vent excel·lent per a aclarir el cap i les idees i provoca un estat d'ànim positiu, però és un mal vent per a fer electricitat, perquè és un vent

molt irregular.

I l'experiència tècnica –ara no ens entretindrem aquí amb això, li ho puc posar totalment a disposició– amb la tramuntana per a fer energia eòlica..., la tramuntana en aquella situació, allà dalt; potser sí que hi ha altres situacions a l'Empordà mateix on es podria fer, i aquí hi ha dades importants per a fer-ho, perquè, escolti, el mapa eòlic i el seu estudi amb detall, l'hem fet nosaltres, precisament.

L'altra instal·lació que ha entrat en funcionament fa poc és una instal·lació més potent... Ah!, perquè jo parlava de proporcions: tota la potència d'aquell parc eòlic de Roses, quan funciona amb vent òptim, és la potència que consumeixen cinc-centes llars que decideixen planxar. Cinc-centes llars que decideixen endollar una planxa per posar-se a planxar consumeixen tota l'energia que produeix aquell parc eòlic en condicions òptimes. Això ho dic perquè tothom tingui una idea de proporcions. El parc eòlic del Baix Ebre és més potent, és un parc de quatre megawatts, si no ho recordo malament, i està funcionant sembla que bastant més bé, entre altres raons perquè sembla que efectivament el règim de vents de la zona és més favorable. I jo estic a favor..., a mi m'agradaria molt tenir un règim de vents en alguna zona de Catalunya com el règim de vents de Tarifa, que també he examinat les dades i allò sí que permet fer una, diguem-ne, relativament seriosa producció d'energia eòlica. Però aquí, desgraciadament, encara no hem trobat aquesta situació, malgrat que en aquests moments hi ha més de quatre iniciatives, que jo crec que són serioses, d'instal·lació de parcs eòlics, basades, precisament, en la nostra acció d'estudi del territori i del seu règim de vents.

Bé, el temps s'està acabant, però tindrem oportunitat a la segona part de la interpel·lació de poder-li donar algunes dades concretes de coses que nosaltres hem fet en quatre línies d'actuació que li esmento. Aquestes quatre línies d'actuació ens ha semblat que eren les bones. Són les següents: l'estudi dels recursos renovables en el territori de Catalunya i la seva inventariació seriosa; la promoció i participació en programes de recerca aplicada i projectes de demostració; la participació en projectes internacionals de cooperació i, finalment, l'activitat més important, probablement, de l'Institut Català de l'Energia, que és la informació i assessorament tècnic de professionals i de públic en general –el del públic en general és molt bonic, però el més eficaç és el dels professionals. Si vostè ho vol, en la segona part li podré donar més detalls de totes aquestes coses.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor diputat, per espai de cinc minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, la veritat és que quan jo començo amb un marc global i després vaig al marc local és perquè és l'única manera possible de fer-ho, no?, i això ho

reflecteix aquell famosíssim i jo crec que molt acceptat lema ecologista de pensar globalment i actuar localment.

Però, és clar, en el que ja discrepo més de vostè és en relació que nosaltres, diguem-ne, hi contribuïm poquet, en l'efecte hivernacle. Home!, no: nosaltres hi contribuïm força perquè, com bé sap, doncs, el vint per cent de la població del món, és a dir, els rics –i, de rics, també n'hi ha alguns que estan en els móns pobres–, consumim el vuitanta per cent dels recursos, i aquest consum de recursos és el que fa que s'emetin els diferents gasos a l'atmosfera.

Li llegiré un tros d'un llibre que encara no s'ha publicat en castellà, que es dirà *El factor 4*, que és l'últim estudi que ha fet el Club de Roma, que parla que «el nivell de consum del deu per cent dels habitants més rics de la terra –i el nord està entre els 550 milions de privilegiats– provoca que cada segon es perdin mil tones de terra vegetal, que s'expulsin a l'atmosfera mil tones de gasos d'hivernacle i que cada dia provoquem la desaparició de deu a cinquanta espècies animals i vegetals i que la superfície de boscos que cobreix la terra disminueix cada any en una àrea superior a la de Suïssa i Àustria juntes.» Això, diguem-ne, és esbiaixar una mica el discurs o el tema que estàvem parlant ara, però no es pot dir que nosaltres, com un dels grups, encara que siguem sis milions –o onze milions si comptem tota la nació–, que estem en el món ric, no contribuïm de manera important a la contaminació.

Però, és clar, vostè, de fet, no m'ha contestat les preguntes que jo li feia en relació amb les energies renovables. Com ja li he citat abans –i les dades són correctes, perquè són les dades que m'ha facilitat el mateix Departament–, ens belluguem en el 0,00. Energia eòlica, energia solar, estem estancats en biomassa, estem incrementant la incineració, estem incrementant l'energia nuclear... És sobre això que jo voldria solucions. Jo voldria solucions sobre això perquè, com vostè molt bé ha dit després de no dir-ho bé, els hàbits de consum energètic han canviat, i abans els pics de consum energètic eren al vespre, però ara els serveis s'imposen i són al migdia, moment idoni per a l'energia solar. Per tant, l'energia solar, que sí que té, diguem-ne, una distribució en campana sobre les hores centrals del dia, doncs, sí que pot ajudar sobre manera a mantenir aquestes puntes energètiques, cosa que no poden fer les energies que tenen una producció, diguem-ne, estable.

I estic també molt content –ja que vostè ho ha relacionat, jo també ho faré, amb la interpel·lació que vaig substantiar jo mateix fa dos o tres anys– que ara ja estigui més content de l'energia eòlica, perquè, és clar, de planxes, l'energia eòlica en pot fer anar tantes com molins hi hagi; és veritat que no es poden posar tants molins com es vulgui, però és veritat que es poden posar molts més molins dels que hi han actualment a Catalunya, i una cosa molt clara és que el parc eòlic que hi ha al Baix Ebre, doncs, probablement vostès l'ampliaran, perquè està donant un bon rendiment.

I també és bastant clar que l'energia solar..., i recullo una cosa que vostè va dir també en l'anterior interpel·lació, que deia que l'energia solar, si es connecta una munyidora en una casa rural, doncs, ja no hi ha

electricitat per a res més, doncs, és clar, això també funciona en funció del que es contracta. És com si jo contracto a casa meua quatre quilowatts l'hora i endollo cinquanta mil electrodomèstics: salta. Doncs, en funció del que es contracta d'energia solar, aguanta o no aguanta. I aquest és el criteri que nosaltres creiem que s'ha d'anar estenent.

És a dir, les energies renovables funcionen tan bé com les energies que no són renovables. I les energies renovables tenen un paper a jugar dintre del marc de la política energètica d'un país. I el marc que es defineix en el Govern de Catalunya és extraordinàriament insuficient, des de la nostra òptica. I quan vostè, en l'anterior interpel·lació, em va fer càlculs sobre el que costaria substituir la nuclear amb energia eòlica, jo n'hi vaig fer uns altres, que eren molt més senzills i que vostès també han publicat com a Departament d'Indústria i Energia, que és que substituint totes les bombetes incandescentes que hi han a Catalunya per bombetes eficients es pot tancar una nuclear. I aquesta és la tendència actual dels projectes energètics que s'estan fent: és millorar l'eficiència. I, aquesta eficiència, nosaltres no la veiem en partides pressupostàries del seu Departament.

Jo li he fet unes preguntes molt concretes, que li demanaria, si us plau, que em contestés en el seu torn de rèplica. Eren: què ha passat amb l'ordre que ha de permetre que s'aprovin les bases d'atorament de subvencions en matèria d'estalvi, diversificació d'energia i aprofitament de recursos energètics renovables?, i què ha passat amb l'ordre que aprova les bases per a la inclusió de les obres de generació i distribució, subministrament d'energia elèctrica en el medi rural i en el PERC? I també que inverteixin més diners en línies generals, perquè les coses que s'estan fent a Catalunya, per exemple, els tres-cents habitatges que s'han fet a Castelldefels, que redueixen un trenta per cent el consum energètic, bàsicament, la inversió procedeix –que ja ens sembla bé– de la Unió Europea, però vostès hi posen molt pocs diners: en tres-cents habitatges que s'han fet a Castelldefels, hi han posat 3 milionets. En la fabulosa Biblioteca de Mataró, la Pompeu Fabra, sobre un total de 114 milions, vostès hi han posat 6 milionets. Després, ja hi van..., ja ens agrada, que vagin a inaugurar totes les coses que facin referència a l'energia renovable, perquè així ajuden a la seva promoció i a la seva difusió, però si només inverteixen 6 milions en el que és la biblioteca paradigmàtica a nivell mundial, o edifici paradigmàtic a nivell mundial, i sobre tres-cents habitatges hi posen 3 milions, els han de quedar molts diners per a fer altres coses. I això és el que no fan. Perquè hi ha exemples que són molt clars: per exemple, l'escola d'Agramunt, que ja va ser feta fa molts anys, una reducció sobre calefacció i aire condicionat proper al setanta per cent, però d'això no sorgeix...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Acabo amb això: però d'això no sorgeix un pla específic perquè les escoles puguin i vagin incorporant, en aquell cas concret, les fi-

nestres SAV, i es vagi produint una penetració d'aquests sistemes bioclimàtics, i qui diu bioclimàtics, diu dels altres sistemes d'energies renovables.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Té, per a contestar el torn de rèplica, la paraula el senyor conseller, per un espai màxim de cinc minuts.

El conseller d'Indústria i Energia

Senyor president, senyor diputat, en començar l'altra intervenció li he agraït l'enfocament, però és que, a més a més, ara li agraeixo les dades. Escolti, a mi em sembla que és una magnífica gestió haver posat l'esquer, haver posat l'esca –que són dues coses diferents, encara que l'origen etimològic és el mateix– per aconseguir finançament europeu per tal de fer bons projectes. Home!, no em digui que no és millor aconseguir això amb 3 milions de pessetes i 6 milionets per l'altre... Escolti, jo estic encantat de la vida que vostè expliqui això. La veritat, li ho agraeixo molt, perquè no es tracta que ens flagel·lem pressupostàriament: es tracta que siguem eficaços. Doncs, d'acord. Moltes gràcies.

Vostè ha dit una altra cosa que també és, diguem-ne, una relativa novetat –en vostè no, perquè em sembla que, aquest punt de vista, l'ha tingut sempre, però hi ha alguns que no el tenen. Vostè ha dit una cosa i té tota la raó: l'energia alternativa més eficient de totes és l'eficiència energètica; és la millor manera d'aconseguir grans quantitats d'estalvi d'aquestes coses que tenen impactes de diferents naturaleses que s'han d'intentar evitar i millorar. I la veritat és que jo avui no vinc preparat per a explicar-li, precisament, la molt important acció en eficiència energètica que el meu Departament, a través de l'Institut Català de l'Energia, ha fet durant aquests darrers anys, que és reconeguda per tothom, però amb dades i números dels quals estic convençut que vostè disposa, també, perquè jo, darrerament, m'he fet un tip de contestar preguntes amb resposta escrita, en què vostè, precisament, em demanava aquestes dades que després utilitza, i jo també li agraeixo que tingui la confiança d'utilitzar les dades que li subministrem, que són de debò correctes –li ho asseguro.

Bé, llavors em diu: «No, és que han augmentat la proporció d'energia nuclear...» Mirin, la proporció d'energia nuclear ha augmentat i encara pot augmentar una mica més, a causa d'una cosa que és, precisament, estrictament, augment d'eficiència, és a dir, en aquests moments s'ha procedit, ja fa uns quants mesos, al canvi dels àleps d'unes turbines de les centrals, concretament, d'Ascó, i ara es produirà el canvi d'àleps de les turbines de Vandellòs. Què vol dir? Que utilitzant exactament la mateixa quantitat de combustible nuclear extreuen més quilowatts del vapor produït, de manera que és un guany absolutament net, en tots els sentits de la paraula «net», en tots els sentits, des del punt de vista econòmic i des del punt de vista del tema dels residus, etcètera. I en aquesta via efectivament hem sigut actius i ho pensem ser més.

Bé, vostè em deia que potser hem canviat un mica el criteri en el tema de l'energia eòlica, i no tinc cap inconvenient a dir-li que sí, que és veritat, i l'hem canviat perquè jo no sóc allò que se'n diu un «creient», eh? –entre cometes–, ni tampoc un descregut. Simplement, en aquests temes miro de ser pragmàtic i moure'm d'acord amb les realitats, i la veritat és que l'evolució que hi ha hagut en el terreny de les màquines eòliques és molt notable, i, a més a més, és notable que aquesta evolució s'ha produït, en algun cas, precisament en empreses d'aquí, empreses que nosaltres hem ajudat. I ara em diran: «Oh!, no s'hi han gastat ni un duro...» Miri, els diners pressupostaris són sempre escassos, i nosaltres hem procurat ajudar algunes d'aquestes empreses –i vostè ho sap– precisament introduint-les a través de programes de cooperació internacional en operacions internacionals que els han donat oportunitat de negoci i que han pogut, a més a més, perfeccionar els seus productes i els seus mecanismes.

I en aquests moments –vostè té raó– el parc eòlic del Baix Ebre està funcionant molt bé, possiblement l'ampliarem, i és possible –ja li ho he dit abans– que, dels quatre projectes que hi ha en marxa en aquests moments, algun, efectivament, pugués tirar endavant. El que passa és que cada vegada més haurà de consistir, la nostra acció, en assessorament, ajut, ajut de valor afegit, diguem-ne, i no en la pura i simple subvenció, perquè no és per aquí que van les coses; no d'aquesta Administració, sinó de cap administració. I en això, en la promoció, en l'ajut, en el suport, en el suport tècnic, en el suport en l'activitat internacional, ens hi trobaran sempre, i no d'una manera dogmàtica. I, si un dia arribem al convenciment que l'energia fotovoltaica –que si tingués temps, m'hi estendria més–, doncs... Home, vostè ha dit una cosa molt curiosa; vostè ha dit: «És que ara funcionen.» Sí, sí, és que és veritat, això; fa uns quants anys, és que no funcionaven. Ara funcionen; però és que ara, a més a més de funcionar, han de funcionar econòmicament, i en això és en el que estem treballant, ho estem seguint, i, si hem de canviar d'opinió, ho farem. I a més a més amb molta satisfacció, com ha sigut en el cas de l'eòlica.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lacions al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya i sobre la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya

Passem al punt dissetè de l'ordre del dia, la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per a exposar la interpel·lació, té la paraula el senyor Roc Fuentes, a qui pregunto –em penso que la pregunta tindrà resposta afirmativa– si està disposat a acumular el divuitè punt, la interpel·lació al Consell Executiu sobre la millora del finançament de la Generalitat de Catalunya. És així?

El Sr. Fuentes i Navarro

Sí, senyor president, si el senyor Macià Alavedra no hi té inconvenient. Sí, faria totes dues interpel·lacions, no exactament plegades, sinó una al darrere de l'altra, però en tot cas amb una sola intervenció...

El president

Però acumulant el temps...

El Sr. Fuentes i Navarro

Acumulant el temps, naturalment, sense perjudici que intentaré, si puc començar aviat a exposar la interpel·lació, no esgotar els vint minuts reglamentaris. I crec que és bo acumular aquestes dues interpel·lacions que hem presentat per demanar els propòsits de capteniment del Govern en relació amb l'increment de l'autogovern de Catalunya i també per a la millora del sistema de finançament perquè em sembla que són qüestions que van estretíssimament lligades. Dificilment es pot entrar a fons en una sense debatre també l'altra; és evident que es pot fer, però, a fons, jo crec que és difícil. I, per tant, em sembla que és bo que entrem en aquests dos aspectes essencials, sens dubte, per tots nosaltres.

Un dels perills que tenim en debatre l'increment de l'autogovern de Catalunya és entrar en una discussió sobre el que hem avançat, que el senyor Macià Alavedra em pot dir que hem avançat molt, jo li podria dir que encara no hem complert l'Estatut, i crec que hauríem d'intentar ser al màxim d'objectius perquè crec –almenys aquesta és la meua posició– que avui potser no ens interessa tant debatre el passat com veure les perspectives de futur.

Naturalment, per fer això hem de partir de la constatació –i em sembla que és objectiva– que, certament, no hem arribat a cobrir les possibilitats de l'Estatut. Tots sabem que encara tenim organismes i serveis pendents de transferir, per exercir –com diu molt bé el senyor Alavedra– les competències que no es traspassen, que estan reconegudes en la Constitució i en l'Estatut i que es materialitzen mitjançant els organismes, mitjançant els serveis, i que també es materialitzen exercint les facultats de govern i també les facultats legislatives d'aquesta cambra; per exemple, ara tenim tot un seguit de lleis en relació amb el Codi de família que, naturalment, no requereixen organismes ni traspassos, sinó que és una facultat que nosaltres exercim. Però el cert és que nosaltres encara no hem arribat al compliment de les previsions estatutàries, per tres motius.

El primer motiu és perquè encara tenim molts organismes i serveis pendents de transferir i que entenem –i estic segur que el Govern també– que ens corresponen. En segon lloc, i això no ho podem oblidar, perquè, per la via de la legislació bàsica de l'Estat, durant molts anys s'han retallat competències de la Generalitat de Catalunya. Aquest matí es parlava de la Llei orgànica del poder judicial, del famós article 232 de la Llei orgànica del poder judicial –ho citaven els il·lustres diputats senyor Riera i senyor Ridao– perquè, efectivament, és un element que ens impedeix, a nosaltres, en bona part, poder avançar en quelcom tan important com és la

normalització lingüística en el camp de l'Administració de justícia. Però, a més a més d'aquesta Llei, podríem i hauríem de parlar de la Llei de costes, de la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, que tots reivindiquem el paper de la Generalitat i del seu president com a autoritat màxima de seguretat de Catalunya però que sabem que tenim un marc legal que ens ha quedat estret perquè aquesta legislació bàsica de l'Estat ens ha retallat possibilitats que estan a l'Estatut i a la Constitució. Hi ha, per descomptat, un altre camí, que no s'ha utilitzat i que es podia utilitzar i que s'ha d'utilitzar, que és el de l'article 150.2 de la Constitució, que ens permet un sostre competencial molt més alt; és a dir, ens permet accedir –aquí sí– a competències que no tenim, que no estan a l'Estatut, però que podem tenir per llei, en virtut d'aquestes previsions i del que assenyala correlativament l'article 28 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Nosaltres podem considerar –i considerem– que la voluntat del Govern de Convergència i Unió, correlativament amb la voluntat del Govern central, no ha estat suficient, no ha estat una prioritat fonamental, l'autogovern, per al Govern de Catalunya i per al Govern de l'Estat. Això ho considerem, però crec, com deia abans, que allò fonamental en aquests moments és considerar que, per tot un seguit de factors –alguns que poden ser molt paradoxals, segurament–, ens trobem davant la necessitat de donar un salt endavant, de fer un pas qualitatiu, i el podem fer. El podem fer per arribar al sostre que ens permet el nostre Estatut, plantejar-ne, si s'escau, la reforma, la modificació, la millora; però, en qualsevol cas, amb els instruments que tenim avui, nosaltres pensem que podem avançar, podem avançar fonamentalment en l'autogovern. I per això pensem que és essencial que el Govern col·loqui aquestes qüestions sobre la taula, que vulgui donar aquests passos, que vulgui, per tant, completar els serveis pendents, que vulgui anar a la supressió de l'Administració perifèrica de l'Estat –i no únicament a canviar de nom els governadors civils, sinó a suprimir l'Administració perifèrica de l'Estat–, a aplicar, per tant, consegüentment, el principi de subsidiarietat, accedir a noves competències per la via de l'article 150.2 de la Constitució, a modificar les lleis bàsiques que ens han retallat l'autogovern, i això, naturalment, es pot fer, el Govern ho pot fer amb el màxim de suport en aquesta cambra.

Aquest matí es parlava del paper, de la funció de les comissions mixtes de valoracions i de traspassos. Deia, el senyor Clotas, que comptava amb el suport de tots els grups, i ho podia fer perquè, evidentment, compta, comptarà amb el suport de tots els grups. Però jo vull assenyalar una altra cosa que s'ha dit molt poc en aquesta cambra, i és el paper del Parlament de Catalunya, perquè l'Estatut, en l'article 28, assenyala clarament que l'exigència de noves competències per la via de l'article 150.2 de la Constitució és una competència del Parlament; naturalment, d'acord amb el Govern, però és el Parlament qui ho ha de debatre, qui ho ha de discutir, qui ho ha d'acordar. I per això nosaltres hem demanat, hem insistit –i insistim i insistirem– en la creació d'una ponència, d'un grup de treball de..., en definitiva, el que preveu el nostre Reglament és una ponència per anar a impulsar el fet d'assolir aquestes no-

ves competències, que són perfectament possibles i imprescindibles. I imprescindibles per a què? Perquè puguem exercir l'autogovern amb el màxim de plenitud; perquè puguem, nosaltres, efectivament, incidir en l'economia de Catalunya, en els aspectes socials, en la lluita contra la desocupació, tenint la gestió de les nostres infraestructures. Per tant, nosaltres ja anuncio que demanarem, que insistirem en la creació d'aquesta ponència, perquè aquesta és una parcel·la que correspon al Parlament.

Hi ha també altres aspectes dels quals es parla poc, i nosaltres pensem que, per donar aquest salt endavant, aquest salt qualitatiu, ens haurem d'enfrontar amb altres qüestions. Una és la reforma del Senat. Se'm dirà: «Home, la reforma del Senat afecta l'autogovern?» És evident que afecta el nostre autogovern, perquè nosaltres pretenem que el Senat sigui una autèntica cambra de representació territorial, que reconegui –que reconegui– específicament la personalitat nacional de Catalunya, i, per tant, que aquest fet dóna uns drets especials a Catalunya en aquesta relació, en aquestes competències que ha de tenir el Senat. Per tant, aquest és un element importantíssim en l'estructuració de l'Estat que nosaltres considerem fonamental per a l'autogovern, i, per tant, també pensem que s'ha d'avançar en aquest camí, en aquesta direcció.

N'hi ha un altre, que és el procés de construcció europea, i aquí també –i aquí també– la Generalitat ha de jugar un paper important. Jo ja conec..., i sap bé el senyor Alavedra que jo li he formulat preguntes, que m'he interessat per com estava funcionant aquest organisme que es va crear...; per la participació de les comunitats autònomes en el procés de construcció europea, amb la seva presència, però sobretot amb la seva opinió; per la formació de la voluntat de l'Estat; també per l'aplicació de les polítiques i de les directives comunitàries. I sap ell més bé que jo, naturalment, que fins ara això ha estat bastant minso; perquè hi ha hagut tres conteses electorals? Possiblement; però, en qualsevol cas, això ho hem d'impulsar, perquè aquest també és un instrument fonamental per a exercir nosaltres l'autogovern.

Per tant, nosaltres pensem que aquí, a Catalunya, al Parlament de Catalunya, hem de ser capaços d'impulsar aquest salt qualitatiu per millorar l'autogovern. Nosaltres pensem que això també cal fer-ho al Parlament espanyol, i no solament ho pensem, sinó que el nostre Grup, que defensa el mateix aquí que al Parlament espanyol, ja ha plantejat la necessitat que el Parlament espanyol també es plantegi l'estudi i les modificacions que calguin per assolir aquestes noves cotes, nosaltres, d'autogovern, sense perjudici, naturalment, que també puguin fer-ho altres comunitats autònomes.

Però és evident que, per a avançar en l'autogovern, per a exercir les facultats que tenim avui, però sobretot, a més a més, per a tenir-ne de noves, a Catalunya ens trobem amb un problema molt important. I nosaltres ho hem dit moltes vegades, i abans se'ns deia que potser no era tan important..., jo crec que ara s'està reconeixent que, pels motius que siguin, la negociació del sistema de finançament de Catalunya no ha estat bona per a Catalunya. I no ha estat bona per a Catalunya perquè

és un sistema de finançament insuficient: és un sistema de finançament insuficient pel nivell de competències que tenim; és un sistema de finançament insuficient per les possibilitats de desenvolupament de casa nostra. I se'm dirà: «Home, això d'insuficient és una cosa sempre molt relativa...» Home, hi ha una qüestió que és l'evolució de l'Estat, i és, naturalment, la comparació amb altres comunitats autònomes, és la relació entre el que tenim nosaltres, per habitant, per a qualsevol dels nostres serveis, i el que tenen no ja les comunitats autònomes que tenen un concert –Euskadi i Navarra–, a les quals cada vegada més haurem de fer referència, perquè hauré de buscar, al nostre entendre, un sistema de finançament que serveixi per a tot l'Estat... I, com deia, el sistema de finançament ha estat insuficient per a Catalunya.

A més a més, ha estat injust. Per què? Perquè és un sistema que ha penalitzat l'esforç fiscal de Catalunya. I a més a més ha penalitzat sectors que són els que requereixen els serveis, que és el que fonamentalment es finança amb aquests recursos –és a dir, ensenyament, sanitat, etcètera–, i això és un element objectiu d'injustícia.

I a més és insolidari, i en això també vull posar-hi l'accent, perquè moltes vegades se'ns intenta convèncer de la bondat del sistema de finançament autonòmic –no, naturalment, pel Govern de Catalunya, però jo això ho he discutit en altres indrets– amb la suposada solidaritat. I dic «suposada» perquè el sistema de finançament que tenim és insolidari, és profundament insolidari. Amb qui? Amb els usuaris, amb els que han d'anar a l'escola pública, amb els que han d'anar a la sanitat pública, amb els que han d'utilitzar els serveis socials de tot ordre, els que, en definitiva, han d'utilitzar tot tipus de serveis a casa nostra.

És rígid, i no solament és rígid, sinó que el nostre sistema de finançament, avui, no relaciona els serveis i les necessitats dels ciutadans amb l'esforç i la recaptació a Catalunya, en la seva globalitat, i alhora depèn extraordinàriament de les transferències de l'Estat i, per tant, no té els elements de corresponsabilitat fiscal imprescindibles en un nivell d'autogovern com el nostre, i sobretot com el que volem i amb uns pressupostos també com els que tenim.

Nosaltres pensem que aquesta situació té dos gravíssims inconvenients, ens crea dos gravíssims problemes. El primer problema és el que es deriva de la rigidesa, de la insuficiència, de la insolidaritat, que realment no és el sistema que necessitem. Però hi ha un altre problema i l'altre problema és la tendència d'aquests instruments a enquistar-se, a solidificar-se, i la dificultat de modificar-los substancialment. Aquest és un dels problemes importants que tenim en el nostre sistema de finançament, que quan ens plantejem –i ens ho plantejem– que s'ha de modificar substancialment, home!, hi ha unes situacions creades que costen de modificar. Per això nosaltres pensem que ara és important, com a mínim, assentar les bases adequades. I les bases adequades, per nosaltres, ens han de portar..., però, naturalment, estem oberts, no solament a la discussió, sinó naturalment a la recerca del consens i de l'acord amb el Parlament –hi ha creada fins i tot una comissió per es-

tudiar el concert econòmic, però també altres possibilitats de finançament per a Catalunya–; nosaltres estem oberts, però pensem que si s'ha d'anar a una fórmula de concert econòmic, nosaltres entenem que ha de ser un concert solidari; vol dir un concert que sigui viable, que sigui possible.

Avui mateix, i ahir, apareixia en la premsa un estudi del Banc Bilbao Vizcaya sobre la possible extensió en els seus propis termes del concert econòmic d'Euskadi i Navarra al conjunt de l'Estat. Jo crec, sincerament, que no seria viable, que s'ha de modificar, que s'ha de modificar per fer-lo efectivament viable per al conjunt de l'Estat, però, evidentment, per a Catalunya. I això vol dir, almenys per nosaltres, que en avançar en aquesta direcció hem d'introduir, per començar, un mecanisme corrector quantitatiu, de la quantia; ho hem de corregir, ho hem de relacionar amb la població –hem de relacionar-ho amb la població. Aquest ha de ser el mecanisme essencial com ho és –i moltes vegades ens agrada omplir-nos la boca amb altres països–, com ho és, per exemple, el finançament –que jo i crec que molts de nosaltres hem intentat estudiar– a la República Federal Alemanya: la relació amb la població ha de ser un element fonamental.

Per tant, nosaltres plantejem que s'ha de relacionar amb la població. I això vol dir una correcció evident, d'entrada, en la quantia, i aleshores efectivament s'han d'introduir mecanismes de corresponsabilitat fiscal. Quan discutíem, en altres interpel·lacions, amb el senyor Alavedra i ell em deia que la cessió del 15% era un pas en la corresponsabilitat fiscal, cosa que jo dubtava, i dubtava perquè si no hi ha capacitat normativa, dintre del marc del sistema fiscal general, però si no hi ha capacitat normativa i possibilitat i facultat d'intervenció en la gestió d'una manera clara, concreta i, en definitiva, podent incidir en l'oficina de gestió tributària o, en definitiva, en els instruments de què ens dotem, si falten aquests elements, la pura i simple cessió d'un tram de l'IRPF, a més a més sotmès a uns límits que ens impedeixen, de fet, relacionar-lo de veritat amb el nostre esforç fiscal, perquè si passem d'aquesta quantitat, el sobrant ja no ens correspon.

Tot això nosaltres entenem que s'ha de modificar, que s'ha de modificar, i per fer aquestes modificacions sembla que avui s'està avançant i a nosaltres no ens sap greu de dir que si es va en aquesta direcció, el Govern tindrà el nostre suport, igual que ha tingut i tindrà la nostra crítica quan pensem –si se'm permet l'expressió– que se'ns vol vendre gat per llebre, que se'ns vol parlar de corresponsabilitat fiscal quan no n'hi ha; quan efectivament hi sigui, quan efectivament es vagi en aquesta direcció, el Govern tindrà, efectivament, el nostre suport, el nostre impuls, perquè pensem –pensem– que és el moment, després de disset anys de l'Estatut, d'avançar efectivament en l'autogovern en la doble vessant de la nostra capacitat competencial, de la nostra capacitat per incidir en la realitat de Catalunya i, naturalment, amb els recursos imprescindibles per fer això possible. I això en un marc que, des del nostre punt de vista, permet que això pugui ser fet per al conjunt de l'Estat. És a dir que, si nosaltres ens plantegéssim exclusivament una solució per a Catalunya, però

que anés frontalment contra el funcionament de l'Estat, que no permetés efectivament el funcionament de l'Estat, certament crec que ens equivocaríem perquè sí que seria entrar en una via morta.

De tota manera, hi ha un altre aspecte que jo també volia destacar perquè se'n parla poc; avui en parlava el president de la Generalitat quan deia que ha augmentat la inversió de l'Estat a Catalunya, i és cert, però encara també estem lluny de la mitjana, i aquestes coses s'han de dir, perquè possiblement nosaltres puguem acceptar que en determinat moment això hagi de ser així. Però, en qualsevol cas, el que crec que és imprescindible és assenyalar d'una vegada per totes que Catalunya és un país solidari i que la solidaritat no pot passar mai –no pot passar mai– pel que passa ara: pels serveis i per les prestacions als ciutadans.

Nosaltres pensem que la solidaritat s'ha d'exercir des dels pressupostos de l'Estat, des del Fons de compensació interterritorial, també efectivament amb el més gran esforç que nosaltres fem, que ja el fem, a Catalunya, pels fons europeus. No oblidem que els fons europeus ajuden, beneficien –i nosaltres ho celebrem; no solament ho celebrem, sinó que hi donem ple suport– molt moltes zones de l'Estat; i que a Catalunya, fins i tot amb les seves relacions amb Europa –ja sé que això a vegades és difícil de calcular, però hi ha qui ha fet aquests càlculs– també és globalment deficitària.

Per tant, jo crec que és hora d'abordar amb serietat aquest canvi en l'autogovern i en el finançament, pensant que ha de ser millor per al desenvolupament de Catalunya, perquè el Govern pugui complir les seves obligacions, les seves funcions –si no ho fa, nosaltres, evidentment, ja el criticarem–, però alhora pensant que això, a la llarga, també és un instrument bo d'aplicació efectiva del principi de subsidiarietat i que ha de ser vàlid per a tot l'Estat.

Jo només volia acabar –si m'ho permet el president– amb dues paraules, dient que en aquesta negociació, en aquest procés hi ha un element que a nosaltres ens preocupa especialment i és que no hem vist enlloc que es col·loqui com un element central d'aquesta discussió el finançament dels ajuntaments. I el finançament dels ajuntaments, per nosaltres, ja a partir de l'aprovació de la Llei d'hisendes locals, estava desfasat, però avui és evident que cal anar a un nou sistema de finançament dels ajuntaments, un sistema que també tingui en compte la seva participació en els ingressos de l'Estat, que vagi a simplificar els mecanismes de recaptació; és inconcebible el cost que té la recaptació dels impostos municipals si la comparem, per exemple, amb el cost que té la recaptació de l'IRPF; és inconcebible, però també –i això també vull dir-ho...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president; acabo immediatament.

...però també hauríem d'introduir en aquesta sistema de

finançament dels ajuntaments mecanismes de responsabilitat en la despesa i en la gestió econòmica dels ajuntaments perquè és cert que cal, calen i caldran mesures excepcionals per atendre problemes importantíssims que tenen els ajuntaments, però també és cert que haurem d'establir mecanismes perquè els ajuntaments actuïn, puguin actuar sempre amb responsabilitat econòmica quant a les seves actuacions.

Jo volia introduir aquest aspecte perquè crec que en la seva negociació, la negociació del Govern –perquè jo estic interpel·lant el Govern, no Convergència i Unió–, en les actuacions del Govern aquest és un element que ha de ser cabdal, que ha de ser fonamental: al Govern de Catalunya –ho ha dit el president de la Generalitat moltes vegades– el preocupen i l'han de preocupar tots els problemes de Catalunya. El problema dels ajuntaments de Catalunya és un problema fonamental.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president, per la seva benevolència.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a contestar, té la paraula el conseller Macià Alavedra, per un temps màxim de vint minuts.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. En primer lloc, per dir que, de la intervenció del senyor Roc Fuentes, estic d'acord en un percentatge altíssim de les coses que ha dit; ha estat com un recordatori dels temes que nosaltres tenim i hem de tenir presents en aquesta negociació –això és un fet– i en la majoria de conceptes que ha expressat. Evidentment, no estaria d'acord en les crítiques del passat, en absolut, però com que ell ha dit que no volia parlar del passat sinó del futur, doncs no hi entrarem; només hi entrarem en un punt concret que és el tema del 15% de l'IRPF, que donaré la meua opinió. Però, evidentment, en aquests moments què hem de fer? Doncs, moltes de les coses que ell ha dit.

Jo, de totes maneres, volia recordar que aquest matí hi ha hagut una interpel·lació en la qual ja s'ha dit que hi hauria la intervenció del Parlament de Catalunya, que hi hauria la convocatòria immediata de les comissions mixtes –la de traspassos i la de valoracions; jo mateix presideixo la part catalana d'aquestes dues comissions– i és evident que aquestes són unes negociacions, en aquest moment, no amb el Govern de l'Estat, sinó amb els que potser tenen possibilitat de convertir-se en govern de l'Estat, i que després tot això s'haurà de portar a terme i, per tant, hi ha d'haver una intervenció, òbviament, del Parlament de Catalunya, del Parlament de l'Estat espanyol –de les Corts Generals– i evidentment de les comissions mixtes de traspassos i de valoracions.

Amb el senyor Roc Fuentes hem parlat moltes vegades d'aquests temes. En l'última interpel·lació hi havien unes circumstàncies diferents: no havien tingut lloc les eleccions i, òbviament, la situació política d'aquest moment permet una negociació a fons sobre aquests temes. Jo voldria dir, de totes maneres, que des de l'úl-

tima intervenció del senyor Roc Fuentes aquí, que jo vaig contestar, doncs hi ha hagut traspassos d'una certa importància: el del Senpa, que jo destacaria –no m'entendré tampoc sobre el passat– perquè permet de començar aplicar la famosa administració única en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i també últimament el traspàs poc abans de les eleccions generals, si no recordo malament, dels mitjans materials i personals de l'Administració de justícia, que representa un traspàs de 5.000 funcionaris i de 13.500 milions de pessetes i, a més a més, tot això lligat amb unes possibilitats sobre els secretaris de jutjat, etcètera, de cara al futur.

Però, en la situació actual i de cara a l'enfortiment de l'autogovern i a l'enfortiment del nostre finançament, que són els temes principals que ha tractat el senyor Roc Fuentes, jo volia dir que efectivament hem d'anar en la línia dels traspassos, i no repetiré la llista de traspassos pendents; però sí que vull dir que n'hi ha alguns de simbòlics que a nosaltres ens agradaria que es poguessin realitzar d'una manera molt immediata, com són les polítiques actives d'ocupació, és a dir, en definitiva, el que fan les oficines de l'Inem a Catalunya, que passarien a ser oficines, per tant, de la Generalitat de Catalunya. I això em sembla que és un instrument important que fa molts anys que aquest Parlament reclama i que seria un traspàs, evidentment, d'una alta significació política; o bé, per exemple, continuar amb tot el tema del desplegament - replegament de la policia autonòmica, amb el seu finançament, temes dels quals estem parlant, i òbviament la competència de trànsit, que és una competència també molt important. I aquestes són les nostres prioritats en aquest moment i tota una sèrie de competències lligades a la competència de trànsit. Això són unes transferències d'un altíssim significat polític. També, òbviament, tot aquest tema que ha dit el senyor Roc Fuentes de les competències que poden haver estat retallades per lleis de bases, com la Llei de costes, la Llei del sòl, la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, que nosaltres intentem renegociar perquè les competències de la Generalitat de Catalunya no quedin retallades.

El tema de l'Administració única, avançant per la línia del 150.2 i sense negligir, evidentment, la funció del Parlament de Catalunya, però amb l'exemple de l'Administració d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, anar més enllà i, pràcticament, que l'Administració única o la preponderant a Catalunya sigui l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Hi ha el tema, també, dels governadors civils, dels quals estem parlant profundament, és a dir, si pot ser que siguin funcionaris i que tinguin només una funció administrativa i no una significació política i que depenguin de la figura política que crea la Constitució, que és el delegat del Govern a Catalunya..., tot això, evidentment, no li puc dir al senyor Roc Fuentes quin és l'estat actual de la negociació, però són temes en els quals estem treballant, i són temes que em sembla que tenen un importància significativa. Per tant, traspassos, lleis de bases, governadors civils, Administració única –i de traspassos, jo diria, tota la llista, però amb alguns de significatius que ens agradaria que es fessin aquest

mateix any–, la reforma del Senat –l'expressió que ha donat el senyor Roc Fuentes consta en els nostres programes electorals de sempre; ara parlo com a Convergència i Unió–, convertir-lo en una cambra de representació territorial, i, després, evidentment, impulsar el procés de construcció europea tant en el fet de crear l'opinió de l'Estat en els temes que afectin competències de les comunitats autònomes com després en el compliment i la garantia de compliment de les directives directament per les comunitats autònomes en allò que és competència d'elles. El procés de construcció europea, a més a més, comporta una presència de la Generalitat directament en el que són competències específiques d'ella en temes de llengua, de cultura, en els organismes europeus i potser també en altres organismes, com, per exemple, el de la UNESCO. Tot això són temes que estan, ho asseguro al senyor Roc Fuentes, presents en la nostra negociació i que a més a més coincideixen, quasi diria fil per randa, amb el que vostè ha exposat.

Un tema que ha ocupat una part important de les nostres converses fins ara és el tema del sistema de finançament. Sobre el sistema de finançament, jo voldria dir que el sistema actual és que l'Administració central posa sobre la taula una quantitat de diners, que aleshores es pot discutir si és molt o si és poc, per repartir-la entre les distintes comunitats autònomes, i aquest és un tema conflictiu cent per cent, com vostès poden suposar. Aleshores, per a fer aquest repartiment, hi ha unes variables distributives, que a vegades s'han fet a mida d'una determinada comunitat autònoma. Hi ha una variable que és evident, que després hi entrarem, que és la de la població; hi ha la variable de la superfície, que evidentment afavoreix, per exemple, Castella i Lleó; hi ha la variable de la dispersió, que evidentment afavoreix Galícia; hi ha la variable de la insularitat, que afavoreix Balears i Canàries, òbviament; hi ha la variable de les unitats administratives, que són el nombre d'entitats administratives, províncies o entitats locals, que afavoreix Andalusia, etcètera. I tot això crea les variables distributives, i s'assigna una quantitat de diners a cada comunitat autònoma, que és per al primer any. Després, com evoluciona durant els cinc anys? Fins ara evolucionava en funció de la despesa estatal equivalent, i ara, com que el PIB, degut a les restriccions pressupostàries, el PIB nominal ha passat a la despesa estatal equivalent, està evolucionant en funció del PIB nominal.

Però, quan s'ha repartit aquesta quantitat en funció d'unues variables distributives, entren dues variables redistributives, que estan previstes a l'Estatut d'autonomia i que estan previstes a la LOFCA amb més detall, i aquestes dues variables redistributives són, una d'elles, la pobresa relativa, i l'altra, l'esforç fiscal. És obvi que la pobresa relativa no afecta Catalunya..., vull dir, sí que l'afecta en sentit negatiu, i l'esforç fiscal l'afecta en sentit positiu. Per tant, tot el nostre interès ha de ser que l'esforç fiscal sigui més valorat, potser, que la pobresa relativa; per un motiu: no per manca de solidaritat –estic totalment d'acord amb vostè–, perquè la solidaritat de Catalunya s'exerceix pel sistema fiscal, que sobretot, per exemple, si agafem l'IRPF, com que és un impost progressiu, com més es té, més es paga, i

el tipus més creix; i després, si demanes que això se't retorni en funció de les mateixes pessetes per habitant pels drets educatius, pels drets culturals, per les infraestructures, ja fas una aportació solidària molt important, que és l'aportació solidària del sistema fiscal. Si a això afegeixes el Fons de compensació interterritorial i, evidentment, els fons estructurals europeus, sobretot un de molt important, que és el Feder - objectiu 1, que és per a aquelles comunitats europees que no arriben al 75% de la riquesa mitjana europea, doncs, això són unes quantitats de diners importantíssimes que van pel concepte de solidaritat. No podem acceptar la solidaritat en el que són els drets essencials educatius o sanitaris o culturals de qualsevol ciutadà o ciutadana de l'Estat.

Per tant, hi ha el tema de la població. A les comunitats autònomes del 151, la població ja ha arribat al 94% en les distributives, i tots els altres conceptes que jo li deia -de superfície, dispersió, insularitat, unitats administratives, etcètera- representen el 6%. Per tant, ja hi ha hagut un esforç considerable d'augmentar la població. El que passa és que després això ens ve completament desfigurant si a les redistributives es prima més la pobresa relativa, que és el que es fa, que no l'esforç fiscal. Per tant, nosaltres hem d'anar en una línia de primar l'esforç fiscal per millorar el sistema de finançament de Catalunya.

Vostè sap que els criteris del Govern de la Generalitat i de Convergència i Unió han estat aquests dos, bàsicament: població i, com a mecanisme, corresponsabilitat fiscal. La corresponsabilitat fiscal ja existeix amb els tributs cedits; en els tributs cedits s'ha fet una millora considerable, molt important, que després ens explicarà el nus de la qüestió de l'IRPF: és que els tributs cedits era abans una quantitat a compte de la quantitat que havia de rebre la comunitat autònoma; per tant, no hi havia cap interès a gestionar bé aquests impostos -no hi havia cap interès o podia no haver-hi cap interès. A partir del moment que es diu: «Els tributs cedits creixeran segons el PIB nominal, igual que tot el sistema de finançament; però, si la recaptació real va per sobre dels tributs cedits, serà per a vostè», el nostre finançament ha millorat considerablement. I la gran discussió de l'IRPF ha estat únicament aquesta, de dir: «Aquest 15% augmenta segons el PIB nominal, com tota la massa de diners que rep la comunitat autònoma, a efectes de l'Estat, i vostès ens paguen aquest increment de PIB nominal, però la recaptació real, i si vostès combaten el frau, etcètera, això és per a vostès.» Evidentment, per combatre el frau s'han de tenir instruments i s'ha d'estar a l'Agència Tributària -aquest és un altre tema. Per tant, nosaltres, població i corresponsabilitat fiscal.

Vostè ha dit que el 15% va ser poca cosa, i nosaltres ho vam dir des d'aquesta tribuna: és cert, va ser poca cosa quantitativament. I sobretot va ser poca cosa perquè al final, com vostè recordava també, es van imposar uns topalls, i aleshores, per més que poguessis tirar amunt, aquell topall et limitava. Es va fer el 15% per a dos anys, el 94 i el 95. El 94, neutralitzat, les quantitats no compten, perquè era només experimental; el 95, amb un topall del 2% dels ingressos, ens ha limitat una mica,

i el 96 hem prorrogat el sistema del 95 i ens limita més perquè l'impost real creix més, i ara estem negociant, de fet, el que serà el sistema del 97 al 2001.

Jo no li puc dir què passarà, però sí que li dic que, quan nosaltres dèiem que aquest 15% era un pas qualitatiu..., perquè no podíem defensar que fos quantitatiu, òbviament, perquè tenim consciència del que són les xifres; però és un pas qualitatiu important, perquè ara difícilment el Partit Popular podria seguir en aquesta via si no s'hagués fet una certa ruptura del sistema abans -difícilment. I ara allò que jo he dit tantes vegades des d'aquesta tribuna, dient: «Aquest 15% representarà de cara al futur l'obertura d'una porta» -un pas, vostè ha dit-, «un avenç qualitatiu», això ara, cada vegada, a mi -a mi personalment- se'm confirma més. Perquè, és clar, si nosaltres poguéssim anar..., no dic que hi anem, però que poguéssim anar a un 30% sense topalls, tenint sobre la base imposable el 30%, podent aplicar des d'aquest Parlament la nostra escala autonòmica, podent fer des d'aquest Parlament les deduccions, és a dir, amb real capacitat normativa, això és un pas molt important, i aquesta vegada és un pas important qualitativament i quantitativament; i quantitativament perquè això arriba fins a l'any 2001 i la capacitat real va creixent en progressivitat i el PIB nominal, doncs, va creixent el que creixerà. Tot això, evidentment, són projeccions, però jo li dic que això..., i no dic que això sigui, com publiquen els diaris, «el resultat de la negociació», però sí que és un tema en el qual estem treballant conjuntament i avançant conjuntament. O bé si sobre els tributs cedits, que són patrimoni, impost de control de la renda -molt important-, transmissions patrimonials, successions, donacions, impostos i taxes del joc, tinguéssim la capacitat normativa des d'aquest Parlament seria un altre pas molt important. I d'això estem parlant. I, si a més a més ens quedéssim per nosaltres els tributs cedits i féssim la nostra inspecció, l'Estat, si no arribéssim a un acord sobre la participació en els impostos indirectes -IVA-, per la seva complicació, diguem-ne, tècnica i perquè és diferent el lloc de pagament del lloc de consum i al final has d'imputar el consum en funció d'unes estadístiques que no són fiscals -el tema és molt complex-, doncs, l'Estat es quedés amb la seva Agència Tributària, els impostos que mantindrà, però amb l'IRPF i el patrimoni que nosaltres aportaríem -que no el tenim ara; tenim el resultat del patrimoni, però no tenim la gestió-, i que això ho aportéssim en un organisme compartit, i que, per tant, poguéssim des d'allà lluitar contra el frau i vigilar no únicament els plans d'inspecció, que ara ja ho podem fer, sinó les inspeccions, això seria un avenç considerable.

I en aquesta línia estem. Jo no li puc dir més, en aquests moments, d'aquest tema, però em sembla que podríem anar per bastant bon camí. És evident que això no és el sistema del concert basc ni navarrès, no ho és. És un avenç considerable..., el concert solidari que vostè diu depèn, també, de com es defineixi la solidaritat, i el senyor Rafael Ribó, en el debat general d'investidura, va dir aquí: «El concert pot ser bo o dolent segons quina és la quota que es paga a l'Estat i segons quines són les condicions», però aquest sistema de responsabilitat fiscal amb aquests grans avenços jo crec que pot ser una via interessant.

Evidentment, en això també hi pot jugar valorar millor algunes competències específiques que no tenen les altres comunitats autònomes i que només tenim nosaltres, com les presons, que té una evolució econòmicament cada vegada més costosa; o bé la normalització lingüística, per a la qual ja tenim un finançament, però que evidentment cada vegada és més costós; o bé, evidentment, el tema de policia, perquè tot aquest desplegament - replegament s'ha de finançar, i si sobre això, a part d'aquests temes que li he dit, arribem a acords puntuals i que es paguin cada any, doncs, serà una millora. Del tema dels ajuntaments, en parlarem, evidentment, està en la nostra intenció; no ha estat, de moment, en el calendari que ha succeït fins ara. I un tema molt important és la inversió pública de l'Estat a Catalunya també, que això no és un acord institucional, òbviament, sinó que depèn dels pressupostos de cada any, però sí que voldríem que la inversió pública a Catalunya, que fins i tot l'any dels Jocs Olímpics va estar per sota de la mitjana espanyola, doncs, que realment arribés a ser una quantitat de diners variable d'any en any, perquè depèn molt de les obres, però, en el curs d'uns quants anys, de quatre o cinc anys, similar, com a mínim, a la mitjana espanyola.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes, per un espai de...

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Alavedra, sí, ja ha vist que en aquesta interpel·lació no he anat a fer referència específica a totes i cada una de les transferències que estan pendents. No perquè no les consideri importants; les considero fonamentals, i crec que, efectivament, n'hi ha, com les relacionades amb el món socioeconòmic, i d'altres, també, des de l'àmbit cultural, de l'àmbit de serveis, de l'àmbit d'infraestructures, la possibilitat d'accedir, algunes d'elles per la via de l'article 150.2, a infraestructures importants, que són avui competència de l'Estat, però que poden ser nostres. Però no he volgut fer el reguitzell dels traspàsos pendents de serveis i d'organismes, avui, precisament per no entrar en aquella discussió que hem avançat, que és cert. Home, i tant!, i tant que hem avançat; de no tenir autogovern, a tenir la situació que tenim, hem avançat. Però és indubtable que no hem complert, al cap de disset anys, les previsions de l'Estatut. I jo per això li volia insistir en la necessitat d'intentar -i sé que això és difícil, però que ara pot ser el moment- assentar les bases per a aquest canvi qualitatiu. Que no sigui exclusivament, tot i la importància que té, el traspàs de les polítiques actives de l'Inem, que té, naturalment, no solament el nostre suport, sinó que jo mateix els l'he reclamat més d'una vegada. Però que hem d'intentar -insisteixo- que tot aquest bloc pugui avançar; no en dos dues, no en vint-i-quatre hores, però sí assentar les bases perquè això es produeixi.

M'ha agradat molt quan vostè m'ha explicat el que jo també he dit moltes vegades, el que és la corresponsabilitat fiscal. Per això li deia que la corresponsabilitat fiscal, per mi, té, com a mínim, tres elements. Un és que a més gran esforç, més alts ingressos. Si posem un topall immediatament, ja trenquem una part pas de l'element de la corresponsabilitat fiscal. I això ens passa, avui encara, amb el 15% de l'IRPF. Si no tenim la capacitat normativa i la capacitat de gestió amb una participació efectiva en l'Agència Tributària o pels mecanismes propis que nosaltres tinguem, ens falten elements essencials de la corresponsabilitat. I vostè me'ls ha apuntat, i jo no solament hi estic d'acord, sinó que aquests elements tindran l'impuls del nostre Grup, perquè jo els plantejaré en la moció subsegüent a aquesta interpel·lació, perquè anem per aquesta línia, i crec que aquest és el camí pel qual podem entendre'ns. En el que no ens entenem és quan qualifiquem de corresponsabilitat el que no ho és. El que pot ser obrir una porta; efectivament, podria ser obrir una porta -i això ho vam definir-, però que després aquesta porta ha de donar pas a avenços molt més importants.

El concert solidari. El concert solidari que nosaltres proposem, que nosaltres pretenem, és el màxim nivell de corresponsabilitat fiscal -el màxim nivell de corresponsabilitat fiscal. Però, quina és la diferència amb el concert d'Euskadi i de Navarra? Home, que el concert que nosaltres plantejem ha de permetre -ha de permetre- estendre's a l'Estat i que l'Estat pugui funcionar. El concert d'Euskadi i de Navarra, estès en els seus mateixos termes al conjunt de l'Estat -hi ha un estudi, hi he insistit abans, recent, que ho assenyalava- no pot funcionar. No pot funcionar això. Això no ho diem, però la veritat és que Euskadi i Navarra tenen un sistema absolutament privilegiat; i jo crec que en el futur s'haurà de tendir a acostar-nos; i això és difícil, perquè tots volem augmentar, tots volem millorar. Clar, reduir o bloquejar o limitar o no incrementar la situació d'Euskadi i de Navarra, ja pot ser més complicat, però realment, fins que puguem avançar en aquesta direcció d'anar-nos acostant amb els mecanismes i amb les quanties entre el sistema foral i el sistema comú, realment sempre ens trobarem amb aquest problema.

Vostè deia: «És clar, a l'hora de distribuir els diners que l'Estat destina a les comunitats autònomes, tenim problemes.» Tenim problemes totes les comunitats autònomes? No: totes menys dues -totes menys dues, essencialment. I això és el que a nostres ens ha col·locat sempre en aquest atzucac d'haver de justificar sempre -d'haver de justificar sempre- el que nostres teníem a partir de la nostra situació, que no teníem la pobresa relativa d'altres comunitats, etcètera. I jo coincideixo amb el que vostè ha dit. Hi ha d'haver..., i jo crec que hi ha d'haver mecanismes de solidaritat, però que hi són, i que cal posar-los a sobre la taula; perquè hi són. I nosaltres hi estem d'acord, que hi siguin. Estem d'acord, naturalment, que hi siguin, però -insisteixo- això de cap manera pot servir perquè anem perpetuant aquest sistema. Per tant, benvinguts siguin, si es produeixen, aquests avenços. Tindran el nostre suport. Crec que s'han d'assentar les bases per a això. No únicament per anar a aconseguir -que també cal fer-ho- una quan-

tia més alta, sinó per assentar les bases, efectivament, del que és la corresponsabilitat i la possibilitat d'exercir l'autonomia en els ingressos i en les despeses. En l'aplicació d'aquests diners, els projectes, els programes que marqui el Govern, el Govern que correspongui, el de vostès o el que sigui.

El que no em satisfà ni em pot satisfer és el que fa referència als ajuntaments; perquè aquest no és un element que el puguem deixar al marge. Jo sé que vostè em dirà: «Home, la situació és prou complicada perquè, a més a més, hem de col·locar com a element central el problema dels ajuntaments...» Jo crec que sí, que l'hi hem de col·locar. I l'hi hem de col·locar perquè no ens podem enganyar. I realment el sistema de finançament dels ajuntaments és profundament negatiu. És un sistema, fins i tot, il·lògic. Fixem-nos que tenim –i vostè l'ha citat– l'impost sobre el patrimoni, però també l'impost sobre béns immobles, que els ajuntaments han d'anar duplicant impostos que es podrien –i així es fa en molts països– aconseguir mitjançant aportacions de la imposició de l'Estat, i aquests impostos que avui són municipals haurien de quedar purament i simplement a mecanismes de control, de coneixement. I això també, tenint present, com és natural, que hi ha ajuntaments molt diferents, que hi ha necessitats molt diferents i que hi ha d'haver mecanismes compensadors. Però la major part d'aquestes coses estan totes inventades. Hi ha molts països a Europa on els ajuntaments funcionen de la manera que jo estic dient. És a dir, no és una qüestió que jo ara me l'estigui plantejant o que sigui un invent que ha fet Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en relació amb el finançament dels ajuntaments. Com la simplificació de la recaptació dels ajuntaments: quin sentit té que no es pugui arribar que el conjunt de les administracions recaptin conjuntament amb una participació corresponsable? Quin sentit tenen les grans estructures recaptadores dels ajuntaments? De cada ajuntament, la seva estructura per recaptar, per empaitar, per perseguir, per sancionar? Tot això s'ha de modificar, i el Govern de la Generalitat ha d'impulsar aquesta modificació. Però ara, en aquesta negociació que està seguint, hauria ja de posar sobre la taula el paper dels ajuntament. Jo deia abans, també: «amb mecanismes que garanteixin la responsabilitat també dels ajuntaments». Evident, evident, i això s'haurà de fer també amb el sistema que s'estableixi. No pot ser tampoc que cadascú s'endeuti el que cregui convenient i després a veure com ho resollem. Però el que és indubtable és que avui el sistema és insuficient, és inadequat; que s'ha de modificar, que s'ha de convertir en un sistema suficient i en un sistema també corresponsable.

Aquestes qüestions plantejarem nosaltres, juntament amb la que he dit abans: amb la necessitat que el Parlament de Catalunya constitueixi una ponència per avançar en l'estudi de les competències que, en virtut de l'article 28 de l'Estatut, són pròpies del Parlament, per avançar en aquesta direcció. Aquestes són les qüestions que nosaltres plantejarem amb la Moció i que, després d'escoltar les paraules del senyor Alavedra, jo estic convençut que tindran el suport del Grup de la majoria, avui minoritària.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per al segon torn, el conseller senyor Macià Alavedra.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, molt breument, perquè continuo estant bastant d'acord o molt d'acord amb les coses que ha dit el senyor Roc Fuentes. El tema dels ajuntaments, jo el deixaré a part en aquesta resposta, primer, perquè no era l'objecte de la interpel·lació, que era l'autogovern i el finançament de la Generalitat, i després, perquè no és un tema que hem abordat, però reconec que és un tema de gran importància. De totes maneres, com millor sigui el finançament de la Generalitat, més fàcil ens serà també, per una altra banda, complementar el finançament dels ajuntaments.

Ara, jo li volia dir, senyor Roc Fuentes, que evidentment nosaltres el que busquem és una solució no conjuntural, sinó una solució institucional. És a dir, les inversions públiques de l'Estat a Catalunya pot ser conjuntural, de cada pressupost i de la força que tinguís en cada pressupost, però l'altre, evidentment, és un canvi institucional que afavoreix qui sigui, a tots nosaltres i qui sigui que governi en el futur. Vull dir, són els canvis que realment són importants. I jo crec, com vostè, que és un moment especialment interessant per fer aquest pas qualitatiu.

La llista de transferències pendents, evidentment, la mantenim, la coneixem, n'hem parlat aquí i n'hem parlat a la part catalana de la Comissió Mixta; l'hem traslladat a la part de l'Administració central de la Comissió Mixta. Dels temes de finançament en parlarem també en la Comissió Mixta i estudiarem el concert solidari i tots els sistemes, i podem aportar millores, etcètera, sempre que siguin acceptades també per l'altra part de la Comissió Mixta de valoracions, que és l'Administració central. Jo volia només significar, perquè quedés ben clar, que aquesta negociació que estem tenint amb el partit que va sortir més votat a les últimes eleccions generals és una negociació per a la investidura del president del Govern espanyol; evidentment, amb una voluntat de continuïtat i d'estabilitat, perquè, si no, no tindria sentit una acció política que fos només per un acte d'investidura, però que el que nosaltres demanem són aquells compromisos mínims en temes de finançament. I dins el finançament la corresponsabilitat fiscal, sense oblidar temes tan importants com la participació en l'Agència Tributària i la capacitat normativa, no únicament de l'ics per cent de l'IRPF que puguem tenir lliure de topalls, sinó també amb els tributs cedits, que és una vella petició de tots nosaltres.

Els traspassos que puguin ser més emblemàtics a realitzar en el curs d'aquest anys: jo he citat, per exemple, el tema del trànsit; he citat també el tema de les polítiques actives, que és una petició que, des de l'any 80, fem en aquest Parlament i que ha estat tancada i que, si ara s'obris, benvinguda; o bé un tema que ha sorgit aquests últims dies o avui en els mitjans de comunicació, que és per exemple que en el port de Barcelona l'Administració autonòmica pugui substituir l'Administració central. Aquests són temes importants. Són

temes importants, i això lligat amb el tema dels governadors civils, amb l'Administració única, amb el tema de procés de construcció europea i participació de les autonomies, i evidentment que sempre hi haurà algú que dirà: «S'han oblidat d'aquest traspàs, s'han oblidat d'això, s'han oblidat d'aquest tema», però ja dic que són els elements que configuren un compromís que ens permeti de prendre una determinada posició en la investidura. Però després vénen la negociació permanent de les comissions mixtes, la negociació permanent dels pressupostos, la negociació permanent dels projectes de llei, amb una voluntat d'estabilitat i de continuïtat.

Jo crec que ens trobem en una situació certament interessant. El senyor Roc Fuentes ha dit «d'una manera paradoxal» —ha dit ell—, però podem fer aquest pas qualitatiu endavant i estem en aquesta línia. Si, a més a més, en aquest pas qualitatiu tenim una oposició constructiva..., una oposició —oblido la paraula «constructiva»—, una oposició com la que es desprèn dels discurs de la intervenció d'avui del senyor Roc Fuentes, doncs, això ens dóna evidentment molta més força.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concertació agrària

Passem al vintè punt de l'ordre del dia. En primer lloc, la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concertació agrària, presentada pel Grup Socialista. Per presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta, per un espai màxim de deu minuts.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en el Ple darrer començava la meua interpel·lació assenyalant que m'empenyia i empenyia el Grup Socialista la voluntat de propiciar la restauració del diàleg necessari i imprescindible entre l'Administració i el sector agrari de Catalunya, a fi i efecte de poder concertar en les millors condicions possibles la política agrària que cal fer en el nostre país, en un moment en què la situació del món agrari continua patint el procés de reconversió, en alguns moments de dura reconversió, que fa temps ja que es va iniciar.

Assenyalava que aquesta mateixa voluntat de propiciar la restauració del diàleg em portaria a redactar una moció en els mateixos termes, i així vaig fer-ho: vaig presentar una moció que instava el Consell Executiu de la Generalitat que convoqués d'immediat una taula de concertació on les organitzacions professionals agràries més representatives de Catalunya, segons el que disposa en criteris de representativitat l'article 24 de la Llei de cambres agràries que, al seu moment, va aprovar aquest Parlament per unanimitat. Demanava que en aquesta taula de concertació entre l'Administració i les

organitzacions professionals agràries més representatives es definissin els criteris pels quals s'aplicaria aquesta mateixa representativitat a la resta de taules sectorials o temàtiques que conformen els espais de trobada entre l'Administració i el sector agrari.

Des del meu punt de vista, en el moment de redactar aquesta Moció tenia molt present que el dret i el deure de la concertació impliquen tots els agents econòmics i socials que conformen el món agrari català. En el meu plantejament no faig un criteri d'exclusivitat en favor o en benefici només de les organitzacions professionals agràries —o dels sindicats agraris, si es vol dir en aquests termes—, sinó que el dret i el deure de concertar les polítiques agràries competeixen, lògicament, a l'Administració, en aquest cas al Govern de la Generalitat, però també a tots els subjectes econòmics, socials, que conformen l'entramat agrari. Però, d'alguna manera, qui té l'obligació principal, la primera i la principal, de restaurar aquests ponts de diàleg, si per unes o altres raons s'han trencat en el passat, és, lògicament, des del nostre punt de vista, l'Administració, i també aquelles organitzacions que s'acaben de sotmetre a un procés electiu i que acaben de recollir en elles mateixes la legitimitat principal i representativa del món agrari català. La responsabilitat principal, no l'única responsabilitat; la responsabilitat principal en el sentit que, si algú ha de fer esforços més que cap altre, és l'Administració i són els sindicats que acaben de comparèixer en un procés electoral que els ha donat, doncs, aquells paràmetres de representativitat que, segons la Llei de cambres, els fa més representatius. En concret, la Unió de Pagesos, amb un setanta per cent de representació; Ramaders i Pagesos, amb un quinze per cent, i l'Institut Català de Sant Isidre - Asaja, amb un quinze per cent més.

Un cop presentada la Moció, el Grup d'Iniciativa presenta una esmena en què reclama que aquest esforç primer i principal s'estengui també als mateixos grups polítics presents en aquest Parlament. I, sense que es tradueixi en una esmena formal, es posa damunt la taula, durant aquests dies que hi ha hagut entre la presentació de la interpel·lació i avui mateix, la necessitat que hi siguin també presents uns altres grans subjectes, uns altres grans agents del món agrari català, que són les cooperatives agràries, a través de la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya. I en algun moment fins i tot se'm pregunta, se'ns pregunta als socialistes, si tenim alguna objecció principal, en la mesura que no les hem citat en la moció primera. Cap objecció. Reafirmo el que deia fa un moment: des del nostre punt de vista, tenen el dret i el deure de concertar les polítiques agràries que cal fer al nostre país tots els subjectes econòmics i socials que conformen el món agrari. Ho repeteixo: tots hi tenen el dret i el deure; des del nostre punt de vista, alguns tenen l'obligació principal de donar el primer pas endavant.

Avui he tingut ocasió de parlar amb els portaveus dels altres grups polítics..., perquè una cosa sí que és veritat —i jo crec que és bo, doncs, assenyalat-ho aquí i públicament—: en l'àmbit d'agricultura hi ha una relació extremament fluida entre els portaveus dels diversos grups i la mateixa Administració. I, tingut un can-

vi d'impressions important, interessant, al voltant de la qüestió, es plantejava la possibilitat que, a fi i efecte de contribuir tots plegats a aquest desbloqueig, poguéssim formular-se, si era possible, una transacció que recollís l'esperit expressat pels diversos portaveus. Jo sé que en el mateix sector agrari, durant aquests mesos que van des de les eleccions a cambres agràries fins avui, doncs, s'han expressat opinions i posicions molt contradictòries a aquest respecte.

Jo tinc aquí una comunicació dels sindicats, dels tres sindicats que van concórrer a les eleccions i van obtenir la condició de més representatius, adreçada al conseller d'Agricultura, una comunicació del juliol de l'any passat, en què hi havia una frase tan contundent com la següent: «Les organitzacions professionals reunides acceptem i alhora reivindicuem l'única representació del sector productor davant de la taula de concertació, de la taula de foment i modernització, així com també davant de les taules sectorials.» Era una posició extremament contundent: la representació única del sector productor. Aquests darrers dies, el 26 de març del 96, s'ha produït una nova comunicació —ara ja no de totes les organitzacions que van concórrer a les eleccions, sinó de la principal—, en què estableix criteris substancialment diferents; diferents però que, al mateix temps, enriqueixen en el sentit que apuntava abans: les cooperatives no n'han de quedar excloses, lògicament, perquè són també una peça important d'aquest entramat agrari. Jo segueixo pensant que uns tenen una obligació més gran que els altres, una obligació més principal que els altres, però, des del meu punt de vista, tant de bo que hi siguin —tant de bo que hi siguin— totes les entitats que representen alguna cosa en el món agrari.

I és des d'aquesta voluntat, senyor president, després de conèixer l'opinió de tots els grups, que voldríem contribuir a aquesta possibilitat del consens imprescindible i necessari per a donar un pas endavant, si es tracta d'això. I jo deia aquell dia, i ho reafirmo avui, que la meua interpel·lació i la meua Moció no s'inscriuen tant en l'apartat de la funció dels grups de l'oposició de crítica al Govern com en la funció d'impuls a l'acció del Govern, i, per tant, tot i reconèixer el paper que han fet uns i altres durant aquest temps, i assenyalar també que el trencament dels ponts de diàleg pot haver-se degut a molt diverses causes i a molt diverses responsabilitats, jo crec que cal fer el possible per donar aquesta empena en el sentit més positiu possible. I, per tant, escoltats tots els grups, jo proposaria al mateix Ple la consideració —i no consumiria ja cap altre torn d'intervenció— d'una esmena transaccional entre el text de la meua Moció i l'esmena que proposava Iniciativa per Catalunya que digués el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a concertar, en el termini d'un mes, amb les organitzacions professionals agràries més representatives, amb la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya i amb la participació dels grups polítics representats en el Parlament la normativa i els criteris de representativitat que deriven de l'aplicació de la Llei 17/93, de cambres agràries.» Lògicament, el paper dels representants dels grups polítics, caldria entendre'l com un paper de testimonis i de garants d'allò que poguéssim concertar-se entre els

subjectes i els protagonistes veritables i efectius dels interessos del món agrari de Catalunya.

Li entrego, senyor president, el text d'aquesta esmena transaccional, i renuncio a fer un altre torn d'intervenció, perquè jo crec que queda, doncs, molt clara la nostra posició i les nostres motivacions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Penso que per a l'admissió per la Mesa d'aquesta esmena transaccional és obligat preguntar al Grup esmenant si s'oposa, o l'accepta, a l'admissió d'aquesta esmena transaccional; penso que és absolutament obligat fer-ho així. I, per tant, com que és el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, dono la paraula al seu diputat, el senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és obvi que l'esmena transaccional està signada pels dos grups, pel que presenta la Moció i pel que presenta l'esmena; per tant, formalment, som els dos grups els que hi estem d'acord, i jo crec que, fent una continuació del que plantejava el diputat senyor Vilalta, del clima d'entesa i de col·laboració, de voluntat d'aprofundir en determinats aspectes que hi ha entre la Conselleria i els diversos grups parlamentaris, encara que formalment és una esmena transaccional entre dos grups, a la pràctica entenc, del debat i dels comentaris que hem tingut avui, que és una esmena que és assumida per tots, perquè la redacció en el fons ha estat fruit de l'esforç conjunt.

Dit això, és obvi que no puc fer més que, en tot cas, dir que des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds participem d'aquesta voluntat de propiciar el diàleg i l'entesa entre les organitzacions professionals agràries i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca —en definitiva, entre els representants del sector agrari i els representants del Govern de la Generalitat al sector—, i que aquesta entesa, fins ara, i per motius diversos que tampoc no val la pena analitzar, en el sentit aquest que hem de procurar mirar cap al futur i enfocar el futur de la manera més positiva possible, fins ara no hi ha hagut entesa, especialment en els darrers mesos, i potser la conflictivitat ha pogut sortir des dels diversos criteris d'interpretació dels resultats electorals i el que deriva de la Llei 17/93, de cambres agràries, en el moment que se celebren les eleccions, el novembre de l'any 94.

Aquesta falta d'entesa, a part de diversos comunicats, i de comunicats que fins i tot han estat diferents per part de les mateixes organitzacions sindicals, es va fer molt palesa a la compareixença del passat dia 11 d'abril a la Unió de Pagesos, a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i, lògicament, també s'ha fet palesa interiorment en aquestes reunions que hem tingut; precisament avui teníem la voluntat, al marge de la interpel·lació —la interpel·lació, potser, el que va fer va ser forçar el temps—, de parlar-ne i d'intentar arribar a una solució de consens.

Per tant, com que la proposta inicial de la Moció el que pretenia era això, era establir un instrument, i la voluntat de l'esmena del nostre Grup el que pretenia era evitar confusions..., quan dic «evitar confusions», ho dic perquè la Moció inicial parlava d'una taula de concertació, que va ser motiu de confusió el dia de la compareixença de la Unió de Pagesos, ja que, com diu molt bé el Departament d'Agricultura, de taules de concertació, n'hi han hagut..., em sembla que parlaven de vuit o nou, des de primers de l'any 95 fins ara; no es tractava de fer una nova taula de concertació en el marc de relació que possibilita la taula de concertació, sinó que, en definitiva, enteníem que la voluntat de la Moció era establir aquestos criteris de representativitat, aquesta normativa que reclama tothom, per a saber quines són les persones, quines són les característiques, quins són els percentatges de representativitat que, dels diversos òrgans –digui's taula de concertació, taula de foment i modernització, taules sectorials, etcètera, altres organismes–, en deriven, d'acord amb l'aplicació dels resultats electorals del passat 28 de novembre del 94.

Pensem que la solució proposada pel Grup d'Iniciativa en el sentit de dir: si hi ha dificultat de diàleg, els grups han de fer una mica de pont, han de fer una mica d'interlocutors, han de fer una mica d'intermediaris, no tenim la facultat reglamentista, no som òrgans executors de govern, però, en canvi, sí que podem ser òrgans de facilitació d'aquesta entesa..., i aquest era el matís que introduïem també, és a dir, per una banda, treure la possible confusió del tema de taula de concertació i, per l'altra, dir: si en els dos elements que s'han de posar a la taula hi ha dificultats d'entesa, els grups parlamentaris intentarem buscar el màxim consens possible entre totes dues bandes. Aquesta solució, amb la incorporació, que no diem tampoc ni a la Moció inicial ni a l'esmena, d'un òrgan tan important com és la Federació de Cooperatives de Catalunya, i posar-nos un termini, que vol dir no dilatar d'una manera innecessària..., perquè el sector tampoc no s'ho pot permetre; no és el sector agrari avui un sector tan «boiant» perquè puguem dir que anem a fer lluites estèrils, reunions, reunions i reunions. El que cal és treballar conjuntament i de la manera més eficaç possible; per tant, hem estat tots d'acord de donar-nos un temps d'un mes, a partir de l'aprovació previsible d'aquesta transacció, per a resoldre aquesta qüestió. Sabem que no hi ha garantia que hi hagi consens total; crec que per això parlàvem del màxim consens possible entre totes les bandes, i jo crec que la decisió del Parlament fent, donant impuls, per una banda, al mateix Govern i, per altra banda, cridant a la responsabilitat les organitzacions professionals agràries i la societat de cooperatives de Catalunya, pot posar en vies de solució i, com he dit, a un mes, aquest conflicte que fa massa temps que dura.

Amb aquesta voluntat va estar feta l'esmena, amb aquesta voluntat crec que tots hem assumit aquesta transacció i espero de la voluntat unànime de tots els grups de la cambra que posem fil a l'agulla ja a partir de demà mateix que començarà el termini aquest d'un mes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició dels grups que no han presentat esmenes, bàsicament sobre l'esmena transaccional, té en primer lloc la paraula el diputat d'Esquerra Republicana Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. És una obvietat afirmar que el camp avui està calent. Diferents conflictes que s'han anat larvant lentament en els darrers mesos han sortit sobtadament a la llum donant la sensació que en el camp català els conflictes es plantegen per la via immediata del conflicte: reivindicacions del sector de l'avellana, de la vinya, denúncies contundents de les anunciades retallades pressupostàries, queixes per la pèrdua de fons estructurals de la Unió Europea, protestes al carrer, tancaments dels consells comarcals i, per si faltava alguna cosa, l'incendi de la fàbrica Borges, a Reus, del qual, de manera inconvenient, algunes altes veus de l'Administració d'allà, però també de la d'aquí, han acusat, ni que sigui a nivell d'inductors, el sindicat de la Unió de Pagesos i han acabat de crispar els ànims.

Òbviament, el camp està calent i òbviament aquí falla alguna cosa. Falla, en qualsevol cas, el diàleg entre l'Administració i els sindicats més representatius. El Govern presumeix d'haver fet aquí a Catalunya les primeres eleccions al camp, que no s'han fet a cap altra comunitat de l'Estat, i té raó. Té raó, pot presumir d'això, però això no pot ser cap coartada per immunitzar-se davant les crítiques que es fan com si, fetes les eleccions, ja s'hagués fet tot allò que calia. El problema rau en el fet que si, fetes les eleccions, s'han tingut en compte els resultats electorals i si aquests han servit per a alguna cosa més que perquè tothom sàpiga quina força té cadascuna de les organitzacions agràries. I, en aquests moments, des de l'Administració, el mateix conseller, el mateix president Pujol, s'afirma que la Unió de Pagesos ja té la representativitat que mereix, ja està en les taules i organismes que ha d'estar, però, d'altra banda, des de la Unió de Pagesos, en aquest mateix Parlament van afirmar els seus representants que la voluntat del Govern és bandejar o, si més no, obstaculitzar la presència d'Unió de Pagesos. Algú deu tenir raó o –segur– algú deu tenir més raó que l'altre.

Cal dir que s'ha passat d'un període en el qual el consens va marcar la política de la Conselleria: Llei de cambres agràries, convocatòria d'eleccions sindicals, a un període en el qual la confrontació més dura ha superat, en principi, qualsevol perspectiva d'acord. No sé si els resultats de les eleccions sindicals van sorprendre el Govern, però el cas és que a partir d'aquestes eleccions, i ja han passat cinc-cents dies, allò que preveuen els articles 5 i 24 de la Llei de cambres, en fixar les funcions de representació, reivindicació i negociació i la defensa dels interessos econòmics, socials, professionals i sindicals que corresponen als sindicats agraris més representatius i a les mateixes cambres, no s'ha desenvolupat. El DARP no ha creat, ni ha adaptat, ni ha modificat el marc de relacions institucionals ni tampoc ha definit els nivells de participació i representació dels sindicats.

Talment sembla –i dic «sembla»–, sembla que des de la Conselleria es recelés d'un sindicat que ha obtingut una victòria rotunda i esclatant amb un 70% dels vots. Un sindicat que no està domesticat, que no està al servei de res ni de ningú que no siguin els estrictes interessos de la pagesia i de l'empresa familiar agrària. I tot no es pot controlar, i faria bé algú que tingués intenció de controlar-ho tot, de desistir de controlar aquelles organitzacions que des de la seva més estricta independència defensen uns interessos a partir d'uns punts de vista que no han de coincidir necessàriament amb els seus, però que, representant com representen la major part dels pagesos, cal tenir presents, essent absolutament necessària una taula pel mig.

No cal desconfiar, cal treballar amb lleialtat i amb la voluntat positiva d'escoltar, de negociar i de concertar. I quins recels hem de tenir, quins recels ha de tenir aquest Govern, suportat per uns partits dits nacionalistes, d'un sindicat nacional, d'un sindicat democràtic, d'un sindicat que va lluitar i en primera fila en la batalla per la recuperació de les llibertats en aquest país? Un sindicat que demostra la seva estricta convicció democràtica en boicotejar les eleccions de 1978 per ser unes eleccions a unes cambres aleshores centralistes que perpetuaven l'estructura antidemocràtica del sindicat vertical i a qui el mateix Tribunal Constitucional, en sentència justament d'un 18 de juliol, qualificava d'«herederas de las hermandades de labradores y ganaderos».

Senyor conseller, bandegi qualsevol mena de recel. Cuidi de no crispas més l'ambient amb actituds i declaracions inconvenients i, per contra, obri ponts de diàleg. Un dels representants de la Unió de Pagesos, en la seva compareixença davant la Comissió d'Agricultura, el propassat 11 d'abril, deia que la seva voluntat, la de la Unió de Pagesos, és la de l'acord i no la del conflicte, i que quan el senyor conseller llenci un cable ells s'hi agafaran. Això és el que deien els representants de la Unió de Pagesos.

La Moció que previsiblement aprovarem avui, que hem consensuat entre tots, ens sembla en aquest sentit un bon inici i, com a tal, la votarem favorablement. Però desitjaríem que, a més de trobar-se en la taula de concertació, el Govern, els sindicats, tots els que es reuniran a l'entorn d'aquesta taula hi assistissin –hi assistissin– amb la voluntat positiva d'escoltar, de negociar i de concertar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Honorable president, senyores i senyors diputats, vull ocupar aquesta tribuna per manifestar la posició del Grup Popular en relació amb la Moció que presenta el Grup Socialista i també, com no, la transaccional presentada i signada entre Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el mateix Grup Socialista.

El Grup Popular, com, suposo, la resta dels de la cambra –i així ho hem escoltat en el decurs d'aquest debat–, som conscients dels fets, fets en el temps des de novembre de 1994, mes en què se celebraren les eleccions sindicals al camp. I fets referits especialment a l'últim tram, és a dir, des de la tardor del darrer any fins avui. I és avui, abril de 1996, quan podem dir que Catalunya aplega condicions molt importants en la seva agricultura. Unes eleccions sindicals agràries celebrades, essent l'única comunitat autònoma de l'Estat espanyol que ho ha fet i una administració única en tots els temes agraris. Condicions per a felicitar-nos i, sens dubte, per a poder dissenyar com ningú, per a poder treballar com qualsevol i a l'altura de qualsevol estat de l'Europa comunitària.

Dissenyar i treballar amb consens. Els diputats d'aquesta cambra hem assistit en el decurs d'aquest temps –això sí, d'espectadors, i aquest és, per nosaltres, un dels problemes de la mateixa falta de consens– a un enrariment en les relacions, a una crispació, i amb alguna que altra desesperació, entre les diferents organitzacions sindicals agràries i el mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; crispació que els membres de la Comissió d'Agricultura d'aquesta cambra varen poder observar entre el sindicat agrari majoritari, la Unió de Pagesos, i el Grup de Convergència i Unió, grup majoritari, grup del Govern. Crispació, si més no, també, apareguda entre aquest mateix sindicat, la Unió de Pagesos, i la mateixa Generalitat de Catalunya, apareguda, com deia, en mitjans de comunicació. I faig referència a l'escrit del coordinador de la Unió de Pagesos, senyor Josep Riera, en un mitjà escrit de Lleida que, en clara al·lusió al molt honorable president de la Generalitat, deia: «Ens havia reservat als pagesos un altre paper: el de decorar el seu pessebre vestits de vellut amb espardenyes i barretina.» Sens dubte, crispació.

Ja no és solament el sindicat majoritari, també ho és l'Institut Català de Sant Isidre - Asaja, que en aquest cas qüestiona la mateixa Llei de cambres agràries, i l'altre sindicat, Ramaders i Pagesos, diu, també, amb unes greus afirmacions, que la Llei no servei per quasi res.

Sens dubte, el desgavell fa necessari el consens, i el fa necessari, si més no, perquè es pacti –tal com s'ha dit avui aquí– quin ha de ser el paper de les cooperatives en el sector agrari. Ho fa necessari perquè finalitzi un creuament de cartes, perquè finalitzi un conjunt d'accions no solament en el camp tarragoní, sinó també davant dels consells comarcals, davant també de les oficines del DARP, perquè finalitzi el bloqueig per part de la Unió de Pagesos des del 3 de febrer d'aquest any –i el bloqueig, sens dubte, és un mal sistema per consensuar i per concertar–, perquè finalitzin accions que porten a crear una situació insostenible i perquè finalitzi un estat de frustració i desesperació dels nostres pagesos.

Però vull anar més enllà del fet d'aplegar dins d'una mateixa taula de concertació un veritable consens, i els vull avançar que aquest fet, des del Grup Popular, creiem que no serà possible sense un seriós pressupost, tema també important de la concertació i del consens; la possible retallada de 6.000 milions de pessetes farà, molt ens temem, en el futur, potser impossible aquest

consens. Els nostres pagesos, si hi ha aquesta retallada, se'n ressentiran per tots costats i, sens dubte, perdrem moltes de les possibilitats d'ajudes cofinançades de la Unió Europea. Pressupost –i el Grup Popular ho ve fent des d'anteriors legislatures– que ha de contemplar, entre altres aspectes, els referents a la fiscalitat agrària.

Si el futur pressupost pot ésser problema, ja no diguem portar a aquesta cambra una moció que no trobés avui el consens, perquè el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a convocar una taula de concertació amb les organitzacions professionals agràries fent referència a la mateixa Llei, aquesta sí, aprovada per consens.

Ara bé, els errors hi han estat presents. L'honorable conseller, senyor Marimon, a la resposta a la interpel·lació del Grup Socialista, en la darrera sessió, ens deia, entre d'altres, que després d'intentar-ho durant la passada tardor, no havia aconseguit el consens, però sí que havia pres decisions. Una, des del nostre punt de vista equivocada, com crear dues taules de concertació. Ens deia que el seu esperit de diàleg ha quedat provat al llarg del temps. Ens deia que potser el seu error havia estat no comunicar als diputats d'aquesta cambra com s'estaven produint tots els fets. I ens deia que havia anat assumint, més per prudència que per manca de voluntat, tota la responsabilitat.

Avui, com amb els acords del debat de política agrària de 1992, com amb les propostes de resolució aprovades per aquesta cambra, presentades pel Grup Popular l'any 93, no solament és qüestió de voluntat de diàleg, sens dubte important, sinó que també és qüestió de valentia i d'afrontar responsabilitats.

És per tot això exposat, i aprofitant paraules també del mateix coordinador de la Unió de Pagesos, sindicat majoritari, i declaracions d'altres responsables d'altres sindicats, que diem: primer és necessari un consens polític per després treballar amb un veritable consens social. I, aprofundint en aquestes declaracions, el Grup Popular donarà suport a la Moció presentada –això sí, més la transaccional, també presentada aquí i signada pel Grup Socialista i per Iniciativa per Catalunya - Els Verds–, per tal que existeixi el verdader consens polític. Això sí, dient-li a l'honorable conseller d'Agricultura que, en la línia de reunir els membres de diferents grups parlamentaris i treballar per l'execució del compliment dels acords i propostes de resolució i d'un pressupost que li demanem que s'ajusti a la realitat del moment, serà possible, sens dubte, el mateix consens.

Senyores i senyors diputats, el Partit Popular, el Grup Popular estarà al costat dels sindicats i de tots els interlocutors agraris. I, com no podia ser d'una altra manera, al costat del Govern ara i sempre que sigui necessari per aconseguir un clima per crear una millor agricultura, un clima que faci tirar endavant les més de vuit mil explotacions agràries de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència

cia i Unió, té la paraula la diputada senyora Glòria Pallé.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui és un d'aquells dies –com molts d'altres, de ben segur– que hi ha en aquest Parlament que, com han fet esment alguns diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, doncs, la paraula «diputat» té més sentit que mai i el Parlament, quant a parlamentar, té més sentit que mai. Perquè els diputats, en concret dos que m'han precedit, el senyor Vilalta i el senyor Gimeno, han explicat des de tot aquest procés, des de la presentació de la interpel·lació, com des de la compareixença davant de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per part de la Unió de Pagesos, hem estat capaços, possiblement des de diferents posicions i possiblement fins i tot des de diferents formes de veure i entendre les coses, de fer una esmena transaccional que ja els avanço que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió els la recolzarà.

I això no era fàcil, donat que era molt més adient instrumentalitzar algun sindicat per part d'alguna força política i anar de salvador, i jo crec que el mateix conseller... –i em sembla que sabré interpretar bé les seves paraules o en aquest sentit el que ell deu pensar–, del que ens hem de sentir satisfets és que no hem caigut cap grup polític en aquest parany, sinó que el que hem intentat fer o el que volem fer és intentar arribar a concertar un consens a base d'esbrinar i de lluitar amb el diàleg per arribar a un possible pacte. Jo crec que com a diputats i com a diputades de qualsevol cambra parlamentària, d'aquest i de qualsevol altre indret, un només es pot sentir satisfet. Jo la veritat és que voldria també agrair el to emprat pel senyor Vilalta, com a persona que havia presentat aquesta Moció. El to que jo vaig sentir-li a ell a la interpel·lació i el to també que vaig sentir-li a la compareixença davant de la Comissió de Unió de Pagesos ha estat molt diferent; i jo crec que també ho ha fet en aquest sentit que jo expressava abans.

Tots havíem preparat –n'estic convençuda– més o menys acuradament unes quantes coses per dir; uns, defensant –com deia abans– una forma de veure les coses, i uns altres, defensant-ne unes altres. Jo les guardo perquè crec que no tenen sentit i que avui hi hauria molt poca cintura política per part de tots nosaltres si no fóssim capaços de canviar aquest discurs arran de la reunió que hi ha hagut.

Jo he de dir que sí que em sento dolguda de la intervenció del company diputat d'Esquerra Republicana, del senyor Tugues, perquè sembla que ell no, que els papers els hagi mantingut i hagi dit el mateix. Doncs, jo no faré malbé aquest dia d'avui caient en la temptació de rebatre-li algunes de les posicions que fàcilment podria rebatre-li quant a l'actitud dialogant del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i també del conseller, que va impulsar, quan la legislació no l'obligava, un decret creant una taula de concertació perquè les organitzacions professionals agràries i perquè la Federació de Cooperatives poguessin consensuar i assessorar el Departament, en aquest estil de fer política

del Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, que ha estat i serà sempre –n'estic convençuda– tenir els agents socials, els agents econòmics, no a la vora per –com deia algun diputat– controlar-los, sinó tenir-los a la vora per saber interpretar amb la seva participació millor que ningú el que hem de fer, el que han de fer les persones que tenen responsabilitats de govern. No cauré en aquest parany, però sí que vull expressar que, a diferència dels altres diputats que han intervingut, crec que vostè no ha volgut canviar el discurs, no sé per què.

També abans d'acabar permeti'm que li digui, perquè jo estic convençuda que molts companys diputats i diputades, no només del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sinó també d'altres forces polítiques d'aquesta cambra, quan vostè ha dit que des d'un partit dit d'esquerra i dit republicà ens ha tractat a nosaltres com a forces no nacionalistes, jo li he de dir també que des del punt de vista de Convergència i Unió la història ben llarga, amb fets ben concrets, demostra que el nostre nacionalisme està més que provat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Tugues i Boliart demana per parlar.*) El senyor Tugues em demana la paraula per al·lusions?

El Sr. Tugues i Boliart

Per l'article 65, senyor president.

El president

Per espai de dos minuts, té la paraula.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. En primer lloc, tranquil·litzar la diputada Glòria Pallé. M'ha escoltat malament. Jo no he dit que Convergència i Unió fossin partits no nacionalistes; he dit concretament «partits dits nacionalistes». (*Remor de veus.*) A partir d'aquí –a partir d'aquí–, en fi, interpreti-ho com vulgui; jo he dit «dits nacionalistes», i em sembla que no he faltat a la veritat.

Deia que, a partir d'aquí, recelar de la Unió de Pagesos probablement, doncs, podia provocar consideracions no nacionalistes –això ho dic ara, no ho he dit llavors. En qualsevol cas, m'acusa la senyora Glòria Pallé de no haver canviat el discurs. Jo he fet una mena de ressenya històrica, i la reunió d'aquesta tarda, tot dinant al costat d'un plat de faves, doncs, la història no l'ha canviat; en tot cas, ha canviat el futur, i jo he acabat el meu discurs desitjant que la porta que hem intentat entre tots obrir aquest migdia serveixi perquè finalment la crispació acabi al camp; però la porta i el futur és el que en tot cas hem intentat obrir entre tots; el passat, senyora Glòria Pallé, és el que és, i aquest no el podem canviar encara que sigui al costat d'un plat de faves.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara han renunciat... (*Pausa.*)

La Sra. Pallé i Torres

Per al·lusions.

El president

Ha estat al·ludida, sí senyora. Per un minut, té la paraula.

La Sra. Pallé i Torres

Moltes gràcies. Em sembla que no l'esgotaré. Doncs, em reafirmo, després d'escoltar-lo novament, en tot el que he dit des de la tribuna d'aquest Parlament. I no tinc res més a dir-li.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Havent renunciat al segon torn el diputat presentant de la Moció, procedeix anar a la votació de la Moció transaccional que ha estat assumida per tots els grups.

Seguidament passem, doncs, a la votació.

Els senyors diputats que estiguin a favor de la Moció transaccional assumida?

Els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets.

Els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin drets.

La Moció ha estat aprovada per unanimitat dels diputats i diputades presents en la cambra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre policia

Passem al 21 punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la policia, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat una moció subsegüent a la interpel·lació que en matèria de policia vam veure en aquest mateix Ple fa quinze dies, amb uns punts que en realitat són refermar aquest Parlament la voluntat que ha anat expressant reiteradament sobretot en mocions aprovades també, particularment en la darrera legislatura, en unes direccions molt concretes i que de manera breu resumirem.

Per una banda, la voluntat d'intensificar el desplegament de la policia de la Generalitat al conjunt del territori del país amb una clara voluntat d'aplicar el model que de manera reiterada s'ha anat aprovant aquí, que és un model de substitució dels cossos i forces de

seguretat de l'Estat. En segon lloc, i encara que aquesta afirmació de model de substitució probablement no provoqui excessius entusiasmes patriòtics a la totalitat de grups de la cambra, continuar les negociacions amb el Govern de l'Estat per tal de traspassar a la Generalitat totes les competències en matèria de trànsit, que ara també haurien d'anar acompanyades d'aquelles altres relacionades amb aquest àmbit, com el sector de les autoescoles i del permís de conduir. Prosseguir i intensificar des de l'Escola de Policia de Catalunya l'ensenyament no presencial i la descentralització territorial d'algunes activitats docents procurant també adequar la formació a les funcions que després en realitat hauran d'exercir els membres de la Policia de Catalunya i preparant ja les línies docents sobre aquelles competències que és previsible que puguin assumir en el futur si —com dèiem aquest matí— la lluna de mel que està vivint la coalició que dona suport al Govern i el Grup que està a punt d'instal·lar-se en la confortabilitat que dona el Govern de l'Estat, la lluna de mel prospera i dona uns resultats encara més dolços del que sembla que s'anuncien. En quart lloc, agilitar la preparació d'un pla de carrera policial, assegurar els estudis universitaris en seguretat pública i també estudiar ja definitivament la possibilitat d'editar una revista professional del sistema de seguretat pública de Catalunya. En cinquè lloc, intensificar en la línia, també, d'una moció que vam aprovar, precisament, en el darrer Ple, la coordinació de les policies locals, sobretot en àmbits tan específics com la mecanització i la informatització; i finalment, deixar clar que les portes estan permanentment obertes perquè la Generalitat es doti dels instrument institucionals i legals que siguin necessaris perquè pugui esdevenir a la pràctica, a la realitat, tal com volem, l'autoritat nacional en l'àmbit de la seguretat, naturalment ratificant l'autoritat dels alcaldes en l'àmbit municipal, d'acord amb allò que preveu l'actual marc institucional en vigència.

La Moció, doncs, s'inscriu plenament en allò que prèviament hem ja anat aprovant en altres períodes de sessions anteriors, i per tant, confiem que pugui tenir el fot favorable de la cambra i que també una vegada més la Moció s'aprovi, com en ocasions anteriors, sense cap vot en contra de la lletra, de la música i de l'esperit que diu aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades tres esmenes; anem a substanciar la presentació d'aquestes. La primera esmena, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per presentar l'esmena, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Ho faré des de l'escó. Les nostres dues esmenes són ben senzilles: la primera, la prioritització del desplegament dels Mossos d'Esquadra en aquelles localitats i comarques que avui en dia no tenen policia local; tan sols recordar al Ple d'aquesta cambra que, per exemple, Vall d'Aran, Alta Ribagorça,

Pallars Sobirà, Segarra i Terra Alta no tenen policia local; o comarques com el Pallars Jussà, Solsonès i Priorat tenen cinc agents en tota la comarca. I en segon lloc, insistir sobre la necessària coordinació de tot aquest procés amb les autoritats locals.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Guillot. La segona esmena, del Grup de Convergència i Unió; per a presentar-la i defensar-la, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. També des de l'escó, si m'ho permet. Unes esmenes més d'estil que d'altra cosa, perquè en la lletra, la música i en l'esperit i amb independència de llunes de mel o amors duradors d'anys i anys, nosaltres estem plenament d'acord amb el text que s'ha presentat i confiem que aquestes petites esmenes de tipus retòric puguin ser acceptades per fer la votació encara més planera.

Nosaltres, però, en el punt primer demanem que es constati la necessitat d'avançar; no es tracta en aquest cas d'instar el Govern de la Generalitat, no cal instar-lo a fer quelcom que ja li ha definit anteriorment i, per tant, constatar aquesta necessitat seria més que suficient.

Tampoc ens agradaria que s'hagués d'explicitar en aquesta Moció el fet que la Generalitat de Catalunya és l'autoritat màxima plenament estatutària i constitucional en temes de seguretat. Per això la substitució que es demana en el punt 4, de «com a autoritat nacional en l'àmbit de seguretat pública», no pas amb tota la perífrasi que diu la Moció presentada. I afegint que «exerceixi amb plenitud aquestes funcions en tot el territori català».

Aprofito ja per posicionar-me respecte a les esmenes altres presentades, que amb lleugeres modificacions que he suggerit al ponent d'Esquerra Republicana també serien assumibles.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Camps. La tercera esmena és la presentada pel Grup Socialista. Per presentar-la, té la paraula el senyor Corbacho, el diputat senyor Corbacho.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. El Grup Socialista presenta dues esmenes també a la Moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana amb la idea, també, de clarificar i de millorar, segurament, el text de la Moció, i també en concordança amb el que ja vam presentar en el passat Ple per part del Grup Socialista en aquesta Moció.

En qualsevol cas, en benefici de la transaccional, nosaltres estariem disposats, doncs, a acceptar la transaccional que fes el proponent, en aquest cas d'Esquerra

Republicana, el senyor Carod-Rovira, en benefici d'una moció transaccional i una moció aprovada, i li donaríem suport.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Corbacho. Per fixar posició, l'únic grup que no ha presentat esmenes és el Grup Popular. Té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, de manera especial i personalitzada, està invitat a la boda, i, la llista, a qualsevol establiment de Catalunya. (*Rialles.*)

I, prenent en consideració que la Moció d'Esquerra Republicana s'ha convertit, via transacció, en una proposta consensuada per la gran majoria de grups parlamentaris d'esta cambra, lo Grup Parlamentari Popular, amb l'objectiu de respectar est ampli acord de quatre grups i amb l'objectiu també d'adoptar posicionaments polítics i parlamentaris fonamentats en la més estricta responsabilitat política, anunciem l'abstenció a tots los punts de la Moció objecte d'este punt de l'ordre del dia, abstenció positiva que estic segur que sabran valorar per la seva pròpia naturalesa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per tal de pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor diputat presentant de la Moció, el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Amb aquesta previsió de futur que sembla que estigui marcant la dinàmica parlamentària avui, com que ja preveïem que hi hauria una possibilitat real de poder arribar a un acord entre tots els grups, en qüestió de cinc segons hem elaborat una esmena transaccional que porta ja la signatura dels quatre portaveus que tenen esmenes més el portaveu del Grup proponent, de manera que la Moció inicial nostra s'ha convertit en una transacció, i comptem, òbviament, amb el valor polític que té l'abstenció positiva del Grup Popular; per tant una vegada més, com ja passava en anteriors legislatures en els temes lingüístics, ara també en els temes de seguretat pública, les propostes al Parlament de Catalunya s'aproven sense ni un vot en contra –suposo que a ningú se li escapa, i menys encara en aquests moments, la significació del que acabem d'aprovar avui–, i en aquest sentit, doncs, la Moció quedaria de manera que el conjunt de grups parlamentaris hem refós en un sol text el que era la Moció inicial més les esmenes, en aquest sentit s'incorpora, per exemple, tot el que fa referència a prioritzar, a procurar prioritzar aquelles comarques on hi ha un dèficit de dotacions policials –que aquesta era una iniciativa del Grup Parlamentari d'Iniciativa–, també el referent evident a la Moció sobre el desplegament dels Mossos, a proposta del Grup Socialista, així com

un seguit d'esmenes fonamentalment en aquest cas ja del Grup de Convergència i Unió, que en aquests moments en algun cas, fins i tot podríem dir que ens superen des de la perspectiva *abertzale* i ja concreten no allò que hauria de ser la Generalitat, sinó el que en aquests moments al seu entendre ja és la Generalitat.

Per tant, passàriem a la Presidència, amb la signatura dels quatre grups parlamentaris i comptant també, hi insisteixo, amb el valor polític de l'abstenció del Grup Popular, el text definitiu que serà sotmès a votació, bo i agraint en nom del nostre Grup la invitació a bodes que ens ha estat feta i també la de poder participar en qualsevol comerç del país, bo i deixant clar que, catalans i catalanes com som, amb això d'anar a algun comerç del país no hi comptin; potser, de la nit de bodes –és el més interessant dels casaments–, potser d'això en podríem parlar. (*Rialles.*)

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Carod. Per a la tramitació per la Mesa de l'esmena signada pels quatre grups parlamentaris, tinc l'obligació de preguntar al Grup que s'absté si formula... (*Pausa.*) Perdó, si els grups que tenen esmenes s'oposen a la tramitació d'aquesta Moció que han signat. (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, sense més tràmits, passarem a la votació de la Moció transaccional que acaba de ser-me entregada.

Passem a la votació, doncs.

Els senyors diputats que estiguin a favor de la Moció transaccional, que es posin dempeus.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors diputats que s'abstinguin?

L'esmena transaccional ha estat aprovada per 103 vots a favor, cap vot en contra i... Perdó, hi ha hagut un error a les sumes efectuades pels secretaris. Ha estat aprovada per 72 vots en contra... (*Veus de: «No!»*) Perdó, ja ens hem fer un embolic: 72 vots a favor, cap abstenció... (*Veus de: «No!»*), 13 abstencions i cap vot en contra.

Repeteixo per a la claredat de l'acta: 72 vots a favor, 13 abstencions i cap vot en contra.

Moltes gràcies i perdonin els errors.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la transició del sistema educatiu

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la transició en el sistema educatiu, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per substanciar-la, té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*)

El Sr. Bargalló i Valls

Senyores i senyors diputats, en el brogit conseqüent posterior a la nit de noces que hem viscut abans, els demanaria uns minuts d'atenció; això si no opten per la solució tòpica d'anar a fer una cigarreta.

Estem aquí per defensar la Moció subsegüent a la interpel·lació que vam substanciar en el Ple anterior sobre la transició del sistema educatiu. Aquella va ser una interpel·lació centrada en tres aspectes que havíem recollit justament d'una interpel·lació anterior que havia fet la diputada senyora Tolosana.

Dèiem que d'allò que volíem parlar era del finançament, la informació i la formació. En el transcurs de la interpel·lació es va demostrar un cop més que en temes de finançament era impossible establir un consens formal amb el senyor conseller – n'hem parlat moltes vegades i en parlarem – i, en canvi, sí que es va posar damunt la taula la possibilitat d'arribar a alguns acords en aspectes d'informació, bàsicament.

I, justament, en la informació és on hem centrat la nostra Moció, a la vegada en un altre aspecte que també hi vam insistir molt, que era l'aspecte de la flexibilitat a l'hora d'aplicar la normativa sobre la transició del sistema educatiu.

En informació, la Moció conté dos punts sobre dos dels aspectes que més ens interessaven. Per un cantó, la consciència clara que alguns dels problemes que s'han generat en el territori, que estan encara en el territori, són producte d'una escassa o d'una mala informació, i que molt sovint, en alguns casos, incidint en la informació, parlant més clarament, no amagant unes coses i dient totes les que s'han de dir, potser alguns d'aquests problemes si no desapareixerien sí que se suavitzarien, i especialment els pares i les mares sabrien on, com estaran els seus fills i les seves filles el mes de setembre, que és ja a la cantonada.

I parlàvem especialment de dos mecanismes d'aquesta informació: els consells escolars municipals i els consells escolars de centre. I dels consells escolars municipals, perquè precisament en alguns indrets han estat poc utilitzats aquests consells que recullen, precisament, les forces polítiques representades a l'ajuntament i tota la comunitat educativa d'aquella població.

El segon punt, que és un punt molt concret, però que creiem molt important, remarca dos dels problemes d'avui dia per a molts pares i mares per a aquest setembre, que és el transport escolar i els menjadors escolars; és a dir, com aniran els seus fills i les seves filles a aquell centre on els fan anar i en quin lloc i com menjaran, ja que els fan anar fora de la seva població o fora del seu barri o districte.

Som a punt de veure publicats els decrets de menjadors escolars i transport escolar? No diré que el dia que es publiquin farem una gran festa, però jo els puc assegurar que quan, fa quatre anys, vaig accedir a la legislatura passada, em va dir el meu Grup: «Unes de les coses de què hauries de parlar és d'això dels menjadors escolars, perquè ara ens van dir, en l'última legislatura, que estava a punt de fer-se...» Bé, per això, el dia que veiem alguna cosa escrita sobre menjadors escolars

estarem molt contents, però publicar en el DOGC la normativa no treurà als pares i a les mares la preocupació de què passarà i com es faran les coses el setembre.

I demanem que als consells escolars municipals i de centres se'ls informi de tot i que en els mitjans d'informació quedin clars quins itineraris té el transport escolar, en quins llocs hi haurà menjador escolar i en quines condicions es farà aquest menjador escolar en cada lloc, de manera que aquesta informació arribi ràpidament a la comunitat educativa i sàpiga la comunitat educativa què passarà i, en tot cas, pugui canalitzar les queixes en els apartats en què no estigui d'acord de manera ràpida, perquè això, hi insisteixo, està al caure.

I el tercer punt és un punt que havíem parlat també en la interpel·lació. Hi ha llocs on els problemes no són contra el que diu el Mapa escolar, sinó que són contra el que passarà l'any que ve. Hi ha llocs –i els en vaig posar exemples, i avui no ho repetiré– que diuen: «Ja estem d'acord que els nois i les noies d'aquesta població vagin a fer la secundària obligatòria a la població del costat, en el que no estem d'acord és que abandonin el nostre col·legi que està acabat de fer per anar a un institut que està encara en obres», i aleshores fa falta una flexibilitat en aquesta transició de manera que es primi la qualitat i es primi, per exemple, en alguns llocs, quedar-se temporalment als centres de primària i no anar als de secundària si els centres de primària estan en condicions i els de secundària encara no. El que no val la pena és dir que al setembre tots s'han de moure per obligació i els traiem d'un lloc on es pot estudiar correctament per portar-los en un lloc on hi ha dificultats materials per a estudiar.

I el tercer punt demana l'aplicació de criteris de flexibilitat a l'hora de fixar el pas de primària a secundària.

Són no tots els punts de discussió, d'altres punts de discussió de la reforma els hem anat traient i tindrem l'oportunitat de treure'ls en la propera compareixença, en les properes quatre compareixences seguides del conseller Pujals en la pròxima reunió de la Comissió de Política Cultural, però aquests eren tres punts de què vam parlar, eren tres punts, a més a més, fàcilment solucionables, eren tres punts que ja s'haurien d'haver fet i eren tres punts que ens semblava que a més a més podíem –aquí sí– demanar l'acord de la cambra, aplicar-los amb rapidesa i de manera que a partir d'ara discutim, en aquella compareixença que esmentàvem, de temes potser més estructurals, de temes d'infraestructures més importants i no perdem el temps, a vegades, amb reclamacions, que informant, que formant, que posant totes les cartes damunt la taula, segurament no s'haurien generat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha presentada una esmena per part del Grup de Convergència i Unió; per presentar-la, té la paraula el diputat Jaume Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, des de l'es-có, i també, s'hi m'ho permet, fixaria la posició del nostre Grup respecte a tota la Moció.

Fem una petita esmena al punt tercer. Evidentment, tots els membres de la cambra recordàvem la interpel·lació del senyor Bargalló i també la contesta del conseller. Ens l'acaba de recordar el diputat senyor Bargalló.

La tria de finançament, formació i informació és el que fa el context, ens dona el context de la Moció present. Nosaltres demanem al diputat senyor Bargalló que ens vulgui acceptar aquesta esmena al punt tercer, en què diem: «Aplicar criteris de flexibilitat», i això ho fem per ser més fidels a la realitat, i és que no n'hi ha uns de determinats, no existeixen *els* criteris de flexibilitat, sinó que han anat existint i hi ha voluntat que segueixin existint per a certs llocs concrets *criteris de flexibilitat*.

Doncs, nosaltres voldríem fer amb aquesta Moció un pas endavant en el compromís del mateix Departament d'Ensenyament i fixar la qüestió en «Aplicar criteris de flexibilitat». Ens sembla que la informació no només ha de venir per part del Departament vers la comunitat, vers el país, sinó que també és al Departament d'Ensenyament i qualsevol altre departament del nostre Govern que li convé per a tots plegats, per al Govern i per a la ciutadania, rebre informació. I per això proposem que en la Moció present que estem debatent, diguem «aplicar criteris de flexibilitat». Després d'això, indicar que el nostre Grup votarà afirmativament la Moció, amb els seus tres punts, tal com el senyor Bargalló ens la presenta, i d'una manera especial li agrairíem que es fixés en la redacció que li proposem i ens acceptés aquesta esmena.

La qüestió de la formació, voldríem aprofitar l'avinentsa de recordar que el conseller Pujals, en la seva contesta, ens va indicar que hi han en aquest moment, ja, 51.000 persones professionals docents que han participat en tasques de formació. Aquest elogi als professionals docents, des del Parlament de Catalunya, ens sembla que és important de remarcar-lo perquè estem en vigílies d'un dels moments difícils de l'aplicació del nou sistema. Aquest nou sistema educatiu, que també necessita molta dosi de formació, no només dels professionals docents, sinó de tots els membres de la comunitat educativa: els pares, responsables de les administracions locals, personal no docent, mitjans de comunicació social, altres institucions. Estem davant d'un ensenyament significatiu i les aportacions i la implicació educativa ha de ser de tots. I quan dic «tots» vull dir simplement això: de tots.

I finalment, també desitgem..., i potser la votació d'aquesta Moció no ens donarà massa peu a avançar en aquest terreny, però desitgem evidentment que el seu finançament, el finançament del sistema educatiu, sigui suficient per fer-lo viable.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes poden intervenir. En primer lloc, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; ho farà el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Per anunciar que el nostre Grup hi votarà favorablement; els diputats del Grup i, si també invita les diputades, també les diputades del Grup votaran favorablement els tres punts de la Moció. (*Rialles.*)

Nosaltres hem volgut resumir la intervenció, la interpel·lació, en quatre frases del text l'egipcíssima verba del senyor Bargalló. En la primera feia referència a una intervenció, a una interpel·lació anterior de la senyora Tolosana, que deia: «Sense informació, formació i diners, qualsevol model educatiu és mera retòrica.» La frase següent és: «Avui vostès són conscients que a Catalunya hi ha una sensibilitat social acusada respecte al Mapa escolar.» La tercera frase: «En alguns casos, en bastants casos, en força casos, no hi ha hagut informació correcta.» La quarta afirmació: «Creiem, però, que haurien de ser més de vuit, les excepcions» —es referia a les vuit excepcions que havia acceptat el conseller i que el senyor Bargalló deia: «Segurament si fossin més de vuit seria millor.»

Creiem que aquests punts expliquen una mica que es tracta d'una Moció subsegüent a una interpel·lació que tracta justament d'aconseguir que es vegi més clar que la reforma s'ha d'aplicar i s'ha d'aplicar bé i, per tant, com que l'objectiu concorda amb allò que nosaltres entenem com a objectiu educatiu i de política educativa que s'ha de fer en aquest país, hi donarem el suport.

Gràcies, senyor president.

El president

Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Senyor president, senyores i senyors diputats, per anunciar el vot positiu del Partit Popular, encara que mantenim la preocupació que ja vam esmentar a l'últim Ple, per les mateixes dificultats de la implantació del nou sistema educatiu i amb la voluntat de no posar més dificultats a les inherents. Nosaltres estem, evidentment, a favor d'una política d'informació que entenem que ha mancat en molts casos; estem a favor de donar-hi publicitat, que entenem que ha mancat en molts casos, i estem a favor de la flexibilitat, que desitgem que no manqui, encara que moltes vegades al conseller li hem vist mancances d'aquest estil.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, gràcies, senyor president; també des de l'escó. El nostre Grup votarà favorablement els tres punts d'aquesta Moció, entre altres motius perquè altres vegades hem defensat i, en algunes ocasions, hem vist aprovats criteris similars.

Sobre el primer punt, que demana informació, no només ho hem reclamat, sinó que ens sembla especialment bé com es fa aquí. Nosaltres hem reclamat altres vegades que s'informi els municipis i a partir dels municipis, i que precisament s'usin per a aquesta informació els mecanismes legalment previstos i establerts, com són els consells escolars municipals i, a un altre nivell, els concerts escolars de centre.

Sobre el punt segon, sabem que està a punt de publicar-se la normativa de menjadors i de transport, però ens sembla que cal informació ja en aquests moments, concretíssima, perquè en alguns consells comarcals és té la por que, si no hi ha recursos suficients, el Departament d'Ensenyament vulgui fer disminuir algun transport dins dels mateixos municipis, que de vegades és necessari, perquè hi ha molts municipis amb nuclis de població separats.

Respecte al tercer punt, també estem a favor de la flexibilitat. Però, pel que veig i he sentit, perquè tots els grups s'han manifestat, avui hi haurà una unanimitat en aprovar aquests criteris, però jo voldria recordar, senyor president del Parlament, i als altres grups, senyores diputades i senyors diputats, que aquesta unanimitat no hauria d'amagar una preocupació que potser és diferent de la del Grup Popular, que és que estem a cinc mesos del començament de curs i que està bé que ara aprofitem criteris, però que sobretot nosaltres pensem que hi ha una gestió que va potser retardada i que ara és sobretot hora de fer una gestió, una gestió ràpida i una gestió eficaç.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula el diputat proponent, senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president, de l'escó estant. Evidentment, en primer lloc, agrair a tots els portaveus dels grups que han intervingut el seu anunci de vot favorable i, evidentment també, acceptar l'esmena defensada pel senyor Jané, del Grup d'Unió i Convergència, pel fet que sens dubte la variació entre ampliar els criteris i aplicar criteris és, en la realitat, inexistent i, en tot cas, posa damunt la taula el que ell mateix ha dit, l'existència d'un criteri estable com a tals i, per tant, fins i tot pot fer que els criteris fins ara aplicats puguin ser augmentats en ells mateixos i, per tant, la Moció vagi encara més enllà del que havíem previst.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Acceptada l'esmena pel grup proponent de la Moció, es procedeix a passar a votació la Moció. Passem, per tant, a votació.

Els senyors diputats que estiguin d'acord, a favor de la Moció, que es posin dempeus.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Els senyors diputats que s'abstinguin.

La Moció ha estat aprovada per la unanimitat de les diputades i diputats presents en el Ple d'aquesta cambra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el comerç interior

Passem al darrer punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el comerç interior, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta aquesta Moció subsegüent, després de substanciar la interpel·lació sobre comerç interior, en la qual es van repassar diferents aspectes que són importantíssims i vitals per al futur d'aquest sector productiu del nostre país: el comerç.

En aquest cas, varem valorar la situació de la moratòria decretada a l'Ordre de la Generalitat, el 12 de gener de l'any 96, i fruit de tot aquest debat va sortir el tema de la necessitat de crear l'excepcionalitat per a l'anomenat Triangle d'Or, o projecte de plaça Catalunya, de superfície comercial que es referia a un aspecte molt concret; que és un aspecte que, en definitiva, el que és l'esperit de l'Ordre del 12 de gener de l'any 96 no recollia.

La moratòria decretada per un any, aquesta mesura necessària per tenir el temps suficient per reordenar el sector i crear el Pla territorial d'equipaments comercials i sectorial, aquest Pla que està fent el Departament i que ha escomès el Govern català, era una necessitat per reordenar un sector que, en definitiva, havia patit les seqüeles d'un procés salvatge, un procés d'entrada de les grans superfícies que, a poc a poc, va anar deteriorant un subsector productiu com és el del comerç, concretament el comerç familiar o el comerç tradicional. Presentàvem, doncs, la necessitat de crear aquesta excepcionalitat en aquesta Ordre, perquè enteníem que el projecte de la plaça Catalunya, el projecte conegut també com a Triangle d'Or, el mal anomenat Triangle d'Or, era una necessitat que estava acceptada no només per les parts integrades en el sector, com podia ser la Confederació Catalana del Comerç, com podien ser els gremis, com podien ser, en definitiva, les associacions de veïns o els mateixos comerciants de la zona afectats. I era una excepcionalitat, i amb aquest motiu presentem

aquesta Moció, una excepcionalitat perquè es referia a un sector que no contempla –repetim– l'esperit de l'Ordre: el sector de la cultura, el sector del llibre, que no és precisament, en definitiva, el problema que s'ha causat en els diferents temps a Catalunya.

Dit això, i per acabar i de forma breu, també volem deixar clar, el Grup d'Esquerra Republicana, que estem en total sintonia amb la necessitat d'aquesta moratòria i d'aquest Pla sectorial territorial. Ja ho vàrem dir quan es va suscitar la interpell·lació, i ho diem perquè la necessitat d'aquesta moratòria es devia al fet que les comissions d'equipaments comercials havien creat polèmica en aquesta mateixa cambra; el senyor Clofent, del Grup dels Socialistes, nosaltres mateixos, havíem qüestionat les decisions, l'objectivitat i els criteris d'aquestes comissions. Fruit d'això, doncs, la moratòria i el Pla sectorial. Però sí que enteníem que la inversió important, necessària, que es fa a la plaça Catalunya, i d'importància vital per al futur econòmic de la ciutat de Barcelona i el seu dinamisme comercial..., és necessari salvar aquesta inversió i buscar-li bon port.

Per aquesta raó, doncs, el Grup d'Esquerra Republicana presenta aquesta Moció i demana el vot favorable en principi i al debat que hem de tenir amb els diferents grups.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Puigcercós. No hi ha hagut cap grup que presentés esmena a aquesta Moció; per tant, passem directament a la intervenció dels grups parlamentaris que ho sol·licitin. Per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, seré breu sobre el tema. Ens sembla que estem davant d'un tema d'interès per a la ciutat de Barcelona, i a la vegada d'un tema d'interès per a aquesta cambra, en tant que estem tractant tot el tema d'equipaments comercials a Catalunya. Nosaltres hem de dir que recolzarem la Moció del Grup d'Esquerra Republicana i ho farem en base a dues argumentacions.

La primera, de tipus polític. Ens sembla que el que cal fer és un pla general d'equipaments comercials per a Catalunya, que racionalitzi la distribució dels equipaments comercials en funció d'unes *ratios* concretes. Aquesta seria la primera tasca a realitzar. En segon lloc, perquè considerem que, mentre això no s'hagi realitzat, per què hem de negar un equipament comercial a Terrassa i aprovar-lo a Sant Cugat del Vallès? Saben vostès que hi ha una sentència que ha fet un recurs contra aquesta qüestió a Terrassa. En definitiva, hi ha una urgència de fer un pla general d'equipaments comercials. La tercera qüestió de caire polític: és cert que a la ciutat de Barcelona hi ha una saturació d'equipaments comercials? Sembla que gran part dels informes tècnics no abonen aquesta qüestió. Al nostre entendre, i ho hem de dir així, amb aquesta moratòria hi ha hagut una certa intencionalitat política electoralista, i per tant conside-

rem que mentre no es realitzi aquest Pla general d'equipaments comercials no hi han raons polítiques per oposar-se a aquesta qüestió.

La segona consideració és d'ordre concret, ja, sobre el tema del Triangle d'Or i la plaça de Catalunya. Com ja va manifestar el portaveu del Grup Municipal d'Iniciativa per Catalunya, Eugeni Forradellas, nosaltres entenem que el Triangle d'Or de la plaça Catalunya és un problema d'urbanisme que arrossega la ciutat de Barcelona des de fa molt de temps. La zona aquesta queda desèrtica fora de les hores d'oficina i, a més, hi ha una interrupció d'un *continuum* comercial amb la zona de la plaça Catalunya. Pensem que, contràriament, tot el tema d'aquesta gran superfície podria trencar aquest trencament del *continuum* comercial i podria donar un dinamisme del qual es beneficiarien els petits comerços de la rodalia i que, a més, així ha sigut mostrat per les associacions de veïns i associacions de petits comerços.

Per tant, ens sembla que aquesta proposta podria tindre interès per a la ciutat –hi torno a incidir–, pel tema urbanístic i pel tema del desenvolupament comercial. Finalment, hem de considerar també que podríem posar en perill una inversió de molts milers de milions que són importants i que estan compromesos.

És per totes aquestes raons de tipus polític i de tipus concret d'urbanisme i desenvolupament comercial de la zona, que el nostre Grup donarà suport a la Moció presentada.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats... La primera intervenció que aquest diputat va tindre aquí en el Ple del Parlament de Catalunya en la passada legislatura va ser precisament per tractar un tema d'aquestes característiques; va ser una interpell·lació sobre la qüestió de les grans superfícies comercials i l'impacte que aquestes grans superfícies comercials, quan no s'implantaven d'una forma ordenada, podia provocar en el món del comerç.

Per això, avui, que es parla d'una moratòria que tots els grups parlamentaris, que tots els diputats, en el transcurs de la campanya electoral, hem anat parlant d'aquesta qüestió i hem estat d'acord, i que es diu que precisament aquesta moratòria, doncs, ha de tenir alguna excepció, que és el contingut d'aquesta Moció del Grup d'Esquerra Republicana, que parla d'aquesta excepció en el Triangle d'Or, el nostre Grup Parlamentari no està d'acord amb el text d'aquesta Moció, amb el context de la Moció en si.

Trobem..., més ben dit, no trobem cap tipus d'explicació raonable per no haver-se presentat a la Comissió Territorial d'Equipaments Comercials fins al propassat mes de desembre, quan, segons informacions que ens consten verídiques a nosaltres, el projecte arquitec-

tònic i urbanístic està redactat des de fa més d'un any i mig, i també està dissenyada l'estratègia de promoció i comercialització dels espais. En tot cas, per nosaltres, el que és dubtós és que el projecte de la plaça de Catalunya, per la seva envergadura i les seves característiques pròpies, no hagi estat ni consultat ni tramitat en temps i forma tenint en compte les competències que té el Departament de Comerç de la Generalitat de Catalunya.

Tot això ens fa sospitar, com a mínim, que el projecte inicial no es correspondrà amb la idea dels nous promotors, o bé que existeixen dificultats en la comercialització de la superfície per als usos als quals es pensa destinar. Estem d'acord que volem recuperar els espais comercials de la plaça de Catalunya i del centre de la ciutat, perquè entenem que els centres de la ciutat han de ser vius en tot moment.

Per últim, coneixem els problemes que està suscitant la gran distribució comercial a tot Europa, i d'una forma molt significativa a França, on s'estan proposant i revisant normatives comercials per promoure el comerç convencional especialitzat i per limitar l'expansió de les grans superfícies. Catalunya ha iniciat un procés de consulta i estudi mitjançant la moratòria del Departament de Comerç, i amb el nou marc legal de la recent aprovada Llei d'ordenació del comerç minorista, que pensem que s'ha de respectar en tots els casos. Creiem que en aquest cas concret del Triangle d'Or hi ha hagut una manca de rigor entre les administracions actuant. En una inversió d'aquestes característiques –com he dit abans– presentada fa tant de temps, hauria d'haver-hi hagut el contacte –i esperem que hi sigui– entre l'Ajuntament de Barcelona i el Departament de Comerç.

Però, si avui votéssim a favor d'aquesta Moció, creariem un greuge comparatiu respecte a totes les grans superfícies comercials que han fet la seva petició d'instal·lació en el nostre país. I, precisament per ser coherents amb aquesta qüestió, el nostre Grup Parlamentari no pensa donar suport a aquesta Moció i anuncia la seva abstenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. L'any 87 es va aprovar, el mes de març, la Llei d'equipaments comercials, vigent avui, amb unes circumstàncies en què encara a Catalunya no era palesa, com ho és actualment, la implantació de grans superfícies comercials. En aquest temps, malgrat que la Llei preveia que per a l'autorització d'aquestes grans superfícies calia consultar els plans d'orientació comercial que havien de disposar els ajuntaments, o els estudis d'impacte, per a poder-los autoritzar, la falta d'equipaments en el conjunt del territori feia que els desequilibris que provoca cada vegada que s'instal·la una d'aquestes grans superfícies en el món del comerç no es fessin tan evidents com darrerament s'han fet, en la

mesura que el territori s'ha anat omplint d'aquests equipaments.

La falta de criteris i de dades i de magnituds objectives que permetessin determinar amb claredat en quines condicions sí i en quines condicions no, és la que ha provocat –com deia el diputat d'Iniciativa– interpretacions difícils a l'hora de negar Terrassa i autoritzar Sant Cugat, perquè la falta de criteris objectius fa que es presti a l'arbitrarietat.

Això, com ho ha resolt el Departament? Ho ha resolt no amb una moratòria comercial, senyor Víctor: ho ha resolt amb l'encàrrec d'un pla sectorial territorial, i, mentrestant, parla de fer una moratòria, mentre no estigui redactat. L'objectiu és la redacció d'un pla, no la moratòria. Què passa? Home, que al moment que la moratòria contempla excepcions, ja hi tornem a ser. Parla que seran excepcionals ampliacions fins al 30%. Tot-hom pot sortir aquí dient: «I per què no el 34? Per què el 30? Per què aquest tipus d'establiment, sí, i els altres, no?» I és quan el Grup Socialista, veient que la moratòria afecta aquesta inversió important a la plaça de Catalunya, diu: «Incloem-ho com a excepció.» Per què no? –per què no?

Per tant, totes les raons d'oportunitat en el temps no s'hi valen. Quan hi han excepcions, obres la porta. Si vols fer una moratòria, fes-la per a tot. El que no pots fer és dir «uns sí i altres no», perquè ja hi tornem a ser, en el que pretén evitar el mateix pla sectorial en el futur.

El Grup Socialista, què ha fet davant d'això? No s'ho ha quedat mirant. El Grup Socialista va presentar, fa pràcticament dos mesos, una Proposició no de llei que està en la Comissió. I continua en la Comissió no per desídia: perquè vam entendre que la solució era aquella que podia sortir d'una taula de negociació. L'Ajuntament de Barcelona, avui mateix, amb els alts representants de la Conselleria, han tingut una reunió que possibilita pensar que això tindrà una solució.

La votació que ens suggereix el Grup d'Esquerra Republicana, avui i aquí, facilita aquesta solució? Nosaltres hauríem preferit que això no s'hagués tractat avui i aquí, però, ja que ens ho plantegen, hem de manifestar que lògicament hi estem d'acord –lògicament, hi estem d'acord. El que passa és que el que volem no és només estar-hi d'acord: volem que es resolgui el problema, i entenem que el problema es resol si donem la possibilitat que al final no calgui ni votar-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaça

Senyor president, senyores i senyors diputats... Sóc conscient de l'hora, de la brevetat que tothom m'està demanant i, segurament, de la manca de retenció de les meves paraules per part dels diputats d'aquesta cambra. (*Remor de veus.*)

Bé, davant la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, subsegüent a la interpel·lació que el diputat senyor Puigcercós va formular sobre la política de comerç interior en el passat Ple, em permetran –ho repeteixo– que, breument, faci una petita intervenció per tal d'explicar el perquè d'aquesta Ordre que s'ha posat aquí de manifest. Sovint, en aquest mateix hemicicle, des d'aquesta tribuna, s'ha posat de manifest la necessitat d'una modificació o possible revisió de la Llei d'equipaments comercials. El senyor Clofent i jo vam tenir, en una moció sobre aquest tema, en la qual, doncs, el senyor Clofent posava de manifest la revisió de la Llei d'equipaments comercials, aprovada l'any 87... I fins i tot s'ha acreditat en alguns dels seus aspectes la seva eficàcia.

Personalment, i en nom del meu Grup, evidentment, em permetran que pensi que aquesta ha sigut una llei eficaç, que ha establert un equilibri entre els petits i els grans comerços i que ha servit per a posar fre –no per a prohibir– a una possible implantació desmesurada de les grans superfícies al nostre país i que ha estat una llei pionera –això sempre ho he dit– a tot l'Estat.

Em sembla que, després de nou anys de l'aplicació d'aquesta llei, després de moltes crítiques –ho repeteixo–, formulades per molts de vostès, sobre aquesta aplicació, que avui el Govern decideixi fer un estudi amb profunditat de quina és en aquest moment la realitat del teixit comercial del nostre país, per tal de tenir elements de judici sobre la taula que li permetin veure cap a on cal anar, ens sembla un treball del tot necessari.

És en aquest sentit, doncs, que nosaltres aprovem l'elaboració d'aquest estudi i li donem tot el nostre suport. Donem tot el nostre suport a l'Ordre del Departament de Comerç perquè entenem que és totalment encertada, oportuna i necessària i que, en cap cas, és electoralista, amb la seguretat que serà una eina eficaç –ho repeteixo– per a poder tenir millors elements de judici sobre la realitat comercial del nostre país.

La seva Moció, però, el que demana és modificar l'Ordre per tal d'incloure-hi, com a excepció, l'àrea comercial de la plaça de Catalunya, de Barcelona, coneguda com el Triangle d'Or. Considero, senyor diputat, senyor Puigcercós, que, malgrat totes les afirmacions fetes pel seu Grup en què posen de manifest la seva preocupació i la inquietud, que també han manifestat altres grups d'aquesta cambra, com és el Grup Socialista, sobre l'amenaça que pot representar per a aquest projecte la suspensió d'aquesta llicència –que no oblidem que afecta sols una part del projecte i, per tant, no pressuposa que l'Ajuntament no pugui donar la llicència d'obres per a tot el que fa a la resta del projecte–, nosaltres creiem que no és motiu suficient perquè la inversió immobiliària prevista no pugui anar endavant i portar endavant aquest projecte important per a la ciutat de Barcelona. D'altra banda, també pensem que establir

–i això també s'ha dit– una excepcionalitat concreta ens podia produir un greuge comparatiu amb altres projectes també afectats per aquesta subvenció de llicències, projectes que de ben segur que per als seus municipis són també molt importants.

Malgrat tot, el nostre Grup, entenent que realment hi pugui haver una raó de pes molt important que justifiqués la problemàtica que segons vostès pot generar l'Ordre del Departament de Comerç sobre la viabilitat del projecte de la plaça de Catalunya, entenent que realment això pogués portar que aquest projecte no es pogués tirar endavant, li voldria manifestar que estem disposats a dialogar amb vostè, senyor Puigcercós, amb el seu Grup d'Esquerra Republicana i amb els grups de la cambra que ho creguin convenient per tal de trobar una sortida que faciliti la viabilitat, en tot cas, d'aquest projecte –ho repeteixo–, si realment això arribés a aquest extrem.

Penso que per tal de no trencar aquesta lluna de mel que s'ha creat aquesta tarda amb totes les mocions que s'han presentat avui aquí, que s'han aprovat pràcticament per unanimitat, jo li demanaria –vostè i jo en aquest cas– que no trenquéssim aquest consens, no trenquéssim aquesta lluna de mel (*rialles*) i volgués retirar la Moció presentada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Hem de procedir a la votació, però veig que el senyor Puigcercós em demana la paraula...

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Senyor president, fent referència a aquesta petició que feia la diputada del Grup de Convergència i Unió de demanar la retirada d'aquesta Moció, nosaltres entenem que..., i a més amb el pretext que ha explicat, que si realment poguéssim observar que es tractés d'una necessitat real de modificar aquesta Ordre del 12..., i buscar l'excepcionalitat perquè pogués perillar el projecte, nosaltres retirariem la Moció, en ares que després ens poguéssim entendre tots els grups que facin falta i buscar una solució, si definitivament veiem que no hi ha un desllorigador a aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Entenc, de les seves paraules, que ha retirat la Moció.

Retirada la Moció, hem esgotat l'últim punt de l'ordre del dia; per tant, senyores diputades, senyors diputats, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre.